KATHY RUNG

Foc si gheaţă

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel se uită la ceas pentru a treia oară în douăzeci de minute. Pe unde umbla Elizabeth la ora aceea? Aruncă o privire prin patiseria decorată fără gust. Scaunele nu se potriveau deloc cu restul mobilierului. Cu excepţia unei puştoaice care spăla de zor linoleumul, nu mai era nimeni.

Uşa de sticlă răbufni brusc şi Elizabeth năvăli în patiserie, cu un zâmbet vinovat. Părul de un roşu turbat îi stătea în toate direcţiile şi haina desfăcută, îi flutura pe lângă ea.

Se trânti pe scaunul liber de lângă Rachel şi îşi aranjă rochia scurtă şi sexy, care se potrivea perfect cu ochii ei mari şi verzi.

- Scuză-mă că am întârziat, dar stai să vezi ce s-a întâmplat!

Rachel se pregăti să-i spună că nu face nimic, dar ca de obicei, prietena ei nu-i oferi ocazia.

- Hotelul! Hotelul s-a vândut! Se auzise de mult asta, dar erau doar zvonuri. Acum e sigur! Poţi să crezi aşa ceva? A, si mai e ceva. Noul proprietar este aici. A venit cu avionul personal! Tipul ăsta e plin de bani. Am auzit că a pornit de la zero si a construit un imperiu.

- Poftim? se miră Rachel nevenindu-i să-şi credă urechilor. Bob Owen a vândut hotelul unui om din afară?

Bob Owen era un om de afaceri puternic, cu influenţă, o personalitate locală.

- Stai, că asta nu e tot! Tot tipul ăsta vrea să deschidă o companie de servicii pentru turişti şi vrea să mai cumpere şi fabrica de confecţii.

- Dumnezeule! Ştiam că era doar o chestiune de timp, ca oraşul nostru să fie asaltat de investitori, dar acum, când se întâmplă... nu ştiu... nu pot să cred!

Rachel deja şi-l imagina pe investitor: înalt, slab, cu privire lacomă şi buze subţiri. Genul de tip care alerga după bani. Imediat îi veni în minte chipul lui Ned. De multă vreme şi-l scosese din cap şi amintirea lui îi făcea rău.

- Şi tu ce o să te faci? întrebă Rachel străduindu-se să uite amintirile care nu-i mai dădeau pace. Crezi că te vor da afară?

Elizabeth lucra ca manager la restaurantul hotelului.

- Mi-e frică şi mie de asta, dar am auzit că nu are de gând să schimbe personalul. Vrea mai degrabă să renoveze hotelul.

- Să renoveze? Ce să renoveze?^ Nu mi se pare nimic în nergulă cu hotelul nostru. In fond ce caută ăsta aici? Pentru asta, nu era nevoie să se deplaseze personal până aici.

Lui Rachel i se părea o mare prostie din partea acestui investitor să bage bani în renovarea celui mai bun hotel din Inuvik. Oricât de mulţi bani ar fi avut, asta nu părea o

afacere bună.

Elizabeth comandase o cafea. Tânăra chelneriţă i-o aduse imediat. Elizabeth îi zâmbi, mulţumindu-i şi apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Rachel.

- Probabil că face parte din categoria aceea de oameni care vor să finalizeze personal lucrurile. Poate că nu are încredere în propria echipă. Cine ştie?

Rachel se cutremură amintindu-şi din nou de Ned. Investitorul acesta nou îi dădea un sentiment neplăcut. Afaceriştii care veneu în nord semănau toţi între ei. Credeau că totul li se cuvine. Inclusiv femeile. Şi nu aveau în cap decât bani, bani şi iar bani.

- Dacă-l vezi, mori! spuse Elizabeth visătoare, amestecând de zor în ceşca de cafea. E superb tipul. Are nişte umeri de culturist, un păr negru ca pana corbului iar privirea lui... oftă Elizabeth, te hipnotizează pur şi simplu. Poţi să juri că are ochi de lup arctic.

- Şi miroase tot ca un lup arctic? întrebă Rachel zeflemitoare.

- Rachel! exclamă Elizabeth mustrătoare, trezită din reveria romantică ce o cuprinsese.

- Dragă, sunt realistă. Aminteşte-ţi cum a fost Ned. Cu el m-am călit! Au trecut patru ani de atunci, şi slavă Domnului că sunt bine, sănătoasă.

Ned era un petrolist bogat. Venise în orăşelul lor cu afaceri şi închiriase un elicopter de la compania tatălui ei, Northern, pilotat chiar de Rachel. Ea se îndrăgostise de Ned din prima clipă. Nici acum nu-şi explica

de ce. Oare ce o atrăsese atâta la el? Se întreba cum de-i crezuse aşa de uşor balivernele. Era un afemeiat şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea. Ce o durea cel mai tare era faptul că fusese aşa de naivă.

- Nu toţi bărbaţii sunt ca Ned, spuse Elizabeth.

- Dar nici nu vreau să fac asemenea comparaţii. Urăsc doar genul ăsta de bărbaţi. Pe viitor o să am mai multă grijă. O să mă feresc de bărbaţii bogaţi. Au un fel de aroganţă şi... ce să mai! Tu dacă ai fi fată deşteaptă, ai învăţa din experienţa mea...

Elizabeth o întrerupse, şoptindu-i agitată:

- Taci că vine. Uite-l! El e!

- Nu te mai holba, Elizabeth, spuse Rachel atenţionându-şi emoţionată prietena, care privea insistent spre intrare.

- Te rog, uită-te un pic la el.

Rachel nici nu avea de gând să se întoarcă, dar auzindu-i vocea, simţi imperios nevoia să-l vadă. Avea un glas profund şi plin de încredere în sine, care se părea că o impresionase şi pe tânăra chelneriţă căreia

îi ceruse comanda, deoarece aceasta lăsă brusc totul baltă şi îi sări în întâmpinare.

Deşi Rachel avea resentimente puternice faţă de el, încă înainte de a-l cunoaşte, trebuia să admită că era un bărbat foarte bine. Descrierile lui Elizabeth erau foarte fidele şi deloc exagerate. Avea părul negru, tuns scurt, cu irizaţii albastre, nasul şi bărbia erau puternice şi exprimau hotărâre, pometii erau înalţi şi destul de proeminenţi şi, mai presus de toate, avea o gură senzuală, plină,

cărnoasă şi roşie, aproape adolescentină.

Inima lui Rachel începu să bată nebuneşte. De la Ned nu mai avusese asemenea reacţii faţă de vreun bărbat.

- Şase gogoşi cu ciocolată, comandă el.

Rachel simţi cum o cuprinde furia pe el şi pe ea însăşi. Nu putea să-şi ia ochii de la el. Omul ăsta era prea plin de el. Se vedea de la o poştă. Parcă era scos din reviste. Avea costumul impecabil şi-l purta cu o noşalanţă demnă de un fotomodel celebru. Pantofii, cureaua, ceasul, cravata şi accesoriile, în general, erau toate asortate. Rachel nu se abţinu să nu remarce cât de frumos îi cădeau hainele pe trupul bine clădit. Nici m'car Ned nu era aşa de arătos în costum.

In Inuvik, ca în orice oraş nordic, se purtau blugi, tricouri şi în general, haine sport. Probabi datorită faptului că nu era obişnuită cu ţinutele elegante, Rachel era aşa de impresionată de acest bărbat. Altă explicaţie nu era!

Aşteptându-şi comanda, scoase dintr-un teanc impresionant de bani o bancnotă şi o aruncă pe tejghea, cu un gest caracteristic oamenilor foarte bogaţi.

Aruncând o privire leneşă prin cafenea, el o remarcă pe Rachel privindu-l insistent. Simţind cum ochii albaştri ai bărbatului rămân aţintiţi asupra ei, Rachel crezu că intră în pământ de ruşine. Bărbatul îi zâmbi imperceptibil şi inima ei se opri în loc.

Era sub vraja lui definitiv, la fel ca frivola ei prietenă. Observă că acelaşi zâmbet, dar mult mai larg şi mai generos, i-l aruncă şi

chelneriţei, care era o fetişcană tare drăguţă, şi abia atunci Rachel se trezi din reverie şi realiză că acest bărbat nu era mai breaz ca Ned. Toţi nu aveau în cap decât flirt. Nimic serios.

- Restul dumneavoastră, domnule, spuse chel- neriţa, dar prea târziu, deoarece bărbatul ţâşnise pe uşă, cu braţele pline de pachete.

- Nu e frumos? o întrebă Elizabeth.

Rachel nu răspunse. Se simţea foarte confuză. In câteva minute trăise o mulţime de sentimente contradictorii.

- E superb, îţi spun eu, zise Elizabeth.

- E un fanfaron!

- Hai, dragă, de ce nu recunoşti măcar că e sexy ?

- Probabil e un profitor nenorocit. De asta cred că a şi făcut atâţia bani, într-un timp aşa de scurt.

- După ce că aduce o căruţă de bani în orăşelul nostru, investeşte, creează locuri de muncă, tu... Poate că va cumpăra şi compania de elicoptere a tatălui tău. Te-ai gândit la asta?

- Nu cred. Mi-ar fi zis tata ceva.

Nu-i convenea deloc situaţia. Rachel era pilot de avioane şi elicoptere şi lucra la compania părinţilor ei. Dar ei voiau să vândă totul. Sănătatea nu le mai permitea să aibă o grijă în plus.

- Ce e? o întrebă Elizabeth. Tot mai vrei să le cumperi tu compania?

- Nu. Sunt conştientă că nu am posibilitatea asta. Au nevoie de bani, ce mai!

Şi eu nu-i pot ajuta în nici un fel. O să pilotez în continuare. Ce să fac? Eu am lucrat numai la compania tatei şi dacă e să vândă, va exista o clauză prin care eu voi rămâne angajată a companiei. Nu cred că mi-ar plăcea să lucrez pentru bărbatul ăsta, dacă ne va cumpăra compania, spuse Rachel privindu-şi ceasul. Fir-ar să fie! Am întârziat! Te pup, pa! Trebuie să plec!

- Stai, că nu ţi-am spus totul despre Ty Brennan.
- Scuză-mă, dar trebuie să plec.
- Ai vreun zbor în după-amiaza asta?
- Nu, mâine. Mi-a programat tata un client important.
- Stai. Ce face Jim?

Jim Lothern era un alt pilot al companiei tatălui lui Rachel. Cu o săptămână în urmă, acesta suferise un accident. Avea un umăr dislocat şi un picior rupt.

- Slavă Domnului, e mai bine.
- Bine că nu şi-a rupt gâtul, spuse Rachel zâmbind. Oricum trebuie să cam stea pe bară o vreme.

Jim era ca un frate pentru ea.

- Poate are nevoie de ceva... spuse Elizabeth roşind.
- Eşti o dulce. Nu are nevoie de nimic. Dar poţi să-i faci o vizită. Gata! Trebuie să fug!

Era o zi de iunie plăcută şi Rachel se bucură să conducă pe drumul spre zona industrială a oraşului, unde se situa compania Northern. Noul investitor nu-i ieşea din minte. O bulversase total.

Parcă în faţa clădirii şi aruncă o privire fugitivă în oglinda retrovizoare. Nu era aşa de frumoasă ca Elizabeth, dar avea un păr de un blond nordic, ochii negri şi genele lungi, o guriţă senzuală şi un năsuc obraznic.
Se întreba de ce îi zâmbise bărbatul acela. Ce văzuse la ea? Oare chiar îi zâmbise?
- Să-l ia naiba! spuse Rachel indignată, îndesându-şi şapca pe cap şi pornind vitejeşte spre clădire.
De ce să-şi bată capul cu un bărbat care nu era departe de Ned? O lua iar de la capăt?

Rachel scăpă cheia fixă din şurubul pe care-l strângea, drept pe picior.
- La naiba! icni ea.
- Pot să te ajut?
Rachel se trezi faţă în faţă cu bărbatul care o iritase atât de mult, noul investitor al oraşului Inuvik.
O privea amuzat. Rachel credea că visează. Ce căuta ăsta aici? De aproape, era şi mai frumos. Aproape se simţea dominată.
- Te mai întreb o dată. Pot să te ajut cu ceva?
- Niciodată, spuse ea înroşindu-se instantaneu.
Rachel nu se putea abţine să nu fie nepoliticoasă.
Simţea nevoia să-l îndepărteze cu orice preţ.
Ochii lui sclipiră periculos şi buzele lui păreau gata să dea un răspuns la fel de veninos. Se părea că n-o recunoscuse şi asta o dezamăgea puţin pe Rachel.
Işi scoase şapca şi trecându-şi mâna prin păr, îl întrebă mai calmă:

- Ce doreşti?
- Ai păţit ceva la picior? întrebă el ignorând întrebarea ei.

Se aplecă la picioarele ei şi începu să-i maseze uşor locul pe care îi căzuse cheia.

Rachel se depărtă de el, ca arsă.

- Nu mă doare, se apără ea.
- Poate ar trebui să...
- Am spus că nu am nimic! Pe cine cauţi?

- Eşti ingineră? întrebă el ignorând-o din nou şi privind admirativ la elicopterul la care lucra Rachel.
- Nu... Eu doar pilotez chestia asta.
- Poftim?

Rachel nu apucă să-i răspundă, deoarece în secunda următoare tatăl ei îi întrerupse.

- Ty Brennan? Eu sunt Don Warner, se recomandă el fără să mai aştepte un răspuns. Imi pare rău că am întârziat, dar se pare că fiica mea te-a întâmpinat, în locul meu.

Don avea părul grizonant şi nu semăna deloc cu fiica lui. Singurul lor punct comun era gura aceea generoasă.

- Rachel, îţi aminteşti că acum câteva zile îţi spuneam că tratez cu un om de afaceri ca să vând compania? o întrebă Don luându-şi fiica părinteşte pe după umeri. Ei bine, priveşte-l pe Ty Brennan. Acesta este viitorul proprietar. Ty, ea este fiica mea, Rachel, viitoarea ta angajată.

Rachel simţi că se prăbuşeşte. Oricine, dar nu omul ăsta. De ce i se întâmplau ei toate astea? Elizabeth avusese dreptate. Ty Brennan cumpăra tot ce putea din Inuvik. Şi mai mult decât atâta, urma să fie noul ei şef.

- Rachel! exclamă indignat tatăl ei, văzând-o că nu schiţa nici un gest.
Rachel se văzu nevoită să-i întindă mâna, politicoasă.
- Imi pare bine, spuse ea plictisită.

- Plăcerea e de partea mea. Cred că ne-am mai văzut undeva, spuse Ty privind-o atent.
Degetele lui îi curentară mâna. Rachel simţi nevoia să se şteargă insistent de pantalonii de lucru. O recunoscuse! Nu se simţea în stare să fie atâta timp în carlingă doar cu el.
Don simţi tensiunea care plutea în atmosferă şi, fiind un om care dorea să evite conflictele, începu să râdă:
- Ty, acesta este elicopterul cu care o să survolaţi Tutoyaktuk şi delta fluviului Mackenzie.
- Mă bucur.
- Cred şi eu, murmură Rachel.
- Poftim? întrebă Ty.
- Ai spus că vrei să-ţi începi călătoria de mâine, nu-i aşa, Ty? interveni Don, artăgând atenţia asupra lui.
- Da, dar mâine doar ne vom distra. Vreau s-o plimb şi pe fiica mea. I-am promis de mult asta, zâmbi el dezvelindu-şi o dantură perfectă.
Rachel se gândi răutăcioasă că dinţii lui nu puteau fi decât îmbrăcaţi. Trebuia să admită, însă, că era familist. Avea o voce foarte caldă când amintise de fiica lui. Era oare însurat? Ii părea rău că nu o ascultase pe Elizabeth până la capăt. Se uită la mâna lui stângă. Nu avea verighetă. Dar asta putea să însemne orice.

Ty îi aruncă o privire. Parcă-i citise gândurile. Rachel se simţea din nou jenată. Iar o surprinsese studiindu-l.

Ce naiba făcea? Nici măcar nu-i plăcea tipul. Era arogant şi agresiv. Prea sigur pe sine. Prea frumos. Şi avea un aer versat. Părea foarte obişnuit cu flirtul.

Rachel nu dorea să fie o victimă pe lunga lui listă de femei.

Adevărul era că îi capta toată atenţia. Ii era imposibil să nu-l studieze. O atrăgea ca un magnet. Dar ea trebuia să-i reziste. Din toate puterile.

însurat sau nu, bărbatul ăsta era primejdios.

Ii urmă pe cei doi bărbaţi în clădirea de birouri, nereuşind să iasă din proasta dispoziţie care o cuprinsese.

Se trânti pe scaunul biroului ei, privindu-l pe Ty care semna nişte documente. Bine că deocamdată era doar un simplu client.

Ty îi arunca din când în când priviri neruşinate. Clar, flirta cu ea! Cum îndrăznea? Se juca aşa cum voia el? Abia aştepta să scape de el. Poate rămânea doar la stadiul de client. O săptămână, două, îi putea face faţă.

Era totuşi pilotul lui şi nici Jim, nici tatăl ei n-o puteau înlocui.

Oricum, cunoştea genul. Avusese de-a face cu oameni ca el. Şi chiar dacă le cumpăra compania, trebuia să se întoarcă în oraşul lui, în Vancouver. Era şeful ei doar cu numele.

Ty termină de semnat hârtiile şi strângând mâna lui Don, plecă salutându-i scurt. Rachel îl văzu pe fereastră cum se urca într-o maşină

închiriată de o companie locală.

Poate că tipul era obişnuit cu maşini sport, scumpe. Aici luase un jeep, maşină împământenită în nord.

- Care-i treaba cu ăsta? îl întrebă Rachel pe tatăl ei, încercând să-şi distrag' atenţia de la Ty.
- Te cam calcă pe nervi, sau mi se pare mie?
- Cam da.
- E din Vancouver şi deţine o corporaţie mare. Mi-a oferit o groază de bani pentru compania mea de elicoptere. Nu am putut să refuz o asemenea ocazie.
- Şi nevastă-sa? întrebă ea pe un ton indiferent.
- Nu cred că e însurat.
- Credeam că... Eu ştiu? Nu-i ciudată situaţia? Se plimbă doar cu fiica lui... prin lume, aşa? se bâlbâi Rachel.
- Da' ce te tot interesează?
- Voiam să-l însoţească Jim, în locul meu.
- E imposibil, draga mea şi tu ştii asta. Mai bine aşa. Poate iese ceva din asta.

Rachel începu să râdă.

- N-a ieşit nimic pentru mine, de douăzeci şi şapte de ani. Categoric nu va ieşi nici acuma.
- Dacă eşti aşa încăpăţânată, normal.
- Mă cunoşti, tată. Aşa sunt eu. Chestia e că nu l-am găsit încă pe cel sortit.

Şi asta se întâmplase nu pentru că nu dorise, dar se arsese destul de tare cu Ned, iar acum era precaută. Sau mai bine zis nu-şi dorea o relaţie. Se con-

solase cu ideea de a fi singură. Işi ocupa timpul cu cariera ei destul de trepidantă şi îi plăcea. Era mulţumită.

- Draga mea, nu trebuie să-i compari pe toţi cu Ned. Există şi oameni buni. Ideea este să-i cauţi. Uită-te la mine, glumi el. Mama abia aşteaptă nişte nepoţei. Ce părere ai de Jim?

- Tată, Jim mi-e cel mai bun prieten. Amic.

- Mie mi-ar plăcea să-l avem ginere.

- Hai să fim serioşi!

- E timpul să avem şi noi nepoţi. Fraţii tăi nu au de gând să ne facă asemenea bucurii, aşa că ne punem baza în tine.

- Ai grijă! Doar eu am rămas în Inuvik. Sper că n-ai de gând să mă sperii, ca să plec şi eu.

Don izbucni în râs.

- Bine, iubito, am înţeles aluzia. Hai să închidem prăvălia, că mâine avem multe de făcut.

*
* *

Rachel auzi telefonul sunând, în timp ce se chinuia să dechidă uşa duplexului având mâinile ocupate de sacoşe.

- Alo! strigă ea în receptor, aruncând toate pe masa bucătăriei.

- Ce mai face pilotul meu preferat? întrebă o voce masculină.

- Jim! izbucni ea fericită, auzind vocea prietenului ei.

- Munceşti, munceşti?

- Nici n-o să crezi ce mi se întâmplă! spuse ea supărată. Tata şi-a găsit cumpărător.

Şi eu sunt fericita care-l însoţeşte, într-un tur de forţă. Tipul e plin de bani şi de aere. Elizabeth mi-a spus că se bagă şi-n turism.

- Bravo lui! Ce zici? Ieşim mâine seară pe undeva?

Rachel se trezi cu gândul la Ty.

- Rachel?
- Scuză-mă. Visez aiurea. Sunt cam extenuată.
- Spune, mergem la cafeneaua hotelului?

Nu, nu, nu! Nu voia!

- Rămâne pe mâine, da? spuse Jim şi nu mai aşteptă răspunsul lui Rachel.

Inchizând telefonul, simţea cum îi creşte tensiunea. Aruncă o privire prin bucătăria ei vesel colorată. Nu-i schimba cu nimic dispoziţia. Trebuia să fie tare. Se ducea la cafeneaua hotelului lui Ty, ca simplu client, în fond. Inainte ca el să fie proprietar, tot aici îşi făcea veacul. Nu trebuia să se simtă vinovată.

Capitolul 2

Rachel se duse la serviciu a doua zi de dimineaţă.

- Bună dimineaţa, spuse ea veselă sărutându-şi tatăl pe obraz.
- ‘Neaţa, îi răspunse el, ridicându-şi privirea din obişnuitele ziare matinale.

Rachel era un pic agitată la gândul că urma să-şi petrecă ziua în compania lui Ty. Işi turnă o ceaşcă de cafea şi cu gândul aiurea, puse două linguriţe de zahăr, amestecă şi luă o înghiţitură strâmbându-se.

- Chestia asta o să te omoare.
- Cafeaua? întrebă ea ameţită.

Işi trase un scaun şi se aşeză la birou.
- Când porniţi vânzarea? întrebă ea.
- Săptămâna asta. Trebuie să mă întâlnesc cu avocatul, azi.

- înseamnă că Ty va pleca repede.
Don se uita pe fereastră. Părea pierdut în gânduri. Dar dintr-o dată exclamă:
- Uite cine vine! Ty cu fiica lui. Mamă, ce fată are! Parcă nici nu ar fi a lui!
Rachel se strădui să rămână liniştită pe scaunul ei, neschiţând nici un gest.
Peste câteva clipe, Ty intră în birou, salutându-i politicos. După el intră un chiştoc de fetiţă roşcată, care nu părea să aibă mai mult de şase ani.
- Bună, spuse pe un ton piţigăiat micuţa. Eu sunt Jennifer. Ce faceţi?
- Bună, eu sunt Rachel, răspunse ea încurcată, întinzând mâna fetiţei, pe care aceasta o scutură hotărâtă.
- Tu chiar conduci un elicopter? o întrebă ea, cu ochi mari şi curioşi.
- Da, spuse Rachel aruncându-i o privire lui Ty.
Ce-i mai povestise oare despre ea?
Cum era posibil ca Ty să arate mai bine decât ieri? Era îmbrăcat cu nişte blugi uzaţi, un tricou alb de bumbac şi o jachetă de piele. Barba de o zi îi venea foarte sexy. Ţinuta asta îl făcea mai degajat, mai accesibil.
Dar Rachel îşi păstră sângele rece şi ignorându-l, îşi îndreptă atenţia asupra fiicei lui.
- Dar tu eşti o fetiţă mare, după câte văd! Chiar vrei să zbori în elicopterul meu?

- Tu o să-l conduci?
- Da, eu şi şapca mea magică, spuse ea, punându-şi obişnuita şapcă peste părul blond.
- Oh! Mai ai o şapcă din asta?
- Jennifer, o mustră Ty.
- Fii liniştit, spuse Don şi căutând o altă şapcă, i-o întinse fetiţei.
- Ce-i spui domnului Warner? o întrebă Ty, potivindu-i şapca pe căpşorul micuţ.

Rachel observă sclipirea unui ceas Rolex de aur, la mâna lui. Exact ca al lui Ned. Astea erau simboluri, deja!

Nimic nu o putea păcăli pe Rachel. Era atrăgător, dar avea un interior putred. Chiar dacă părea un tată bun. Putea să fie o chestie de suprafaţă. La fel ca şi ceasul.

- Mulţumesc, răspunse fetiţa încet, trăgându-se spre tatăl său.
- Atunci suntem gata, hotărî Rachel.
- Imi place de tine, spuse Jennifer cu nonşalanţa specifică celor mici.

Rachel îi zâmbi, simţind privirea lui Ty îndreptată asupra ei. Asta era singura modalitate ca să scape. Işi canaliza atenţia asupra fetiţei.

- Rachel, aş vrea ca Jennifer să stea lângă tine, spuse Ty pe un ton scăzut.

Rachel nu răspunse şi deschise uşa elicopterului, ajutând-o pe fetiţă să urce.

- Suntem în siguranţă, Rachel, nu-i aşa? întrebă el încet şi un pic temător.

Era aşa de aproape de ea! Şoapta lui îi încălzi urechea. Rachel simţi nevoia să se

îndepărteze, dar se abţinu. Il privi o secundă şi găsi în ochii lui acel ceva inconfundabil, numit dorinţă.

- Bineînţeles că suntem în siguranţă, replică ea ferm. Doar e vorba de viaţa mea, nu?

Intrebarea lui o iritase. Ii punea la îndoială experienţa?

Rachel se aşează pe locul ei obişnuit şi îşi fixă centura de siguranţă. Acum se simţea cu totul alta. Ştia că deţine controlul. Apăsă pe butonul de pornire, urmărind pe monitor afişajele.

- Sunteţi gata? întrebă Rachel pe un ton profesional. Pornim.

*
* *

Ty se aplecă spre Rachel s-o întrebe ceva şi simţi parfumul ei insinuându-i-se în nări. Gâtul ei era fragil şi fin. Avea deci şi o latură feminină! De la început fusese spinoasă cu el. Era ca un arici. Se vedea clar că nu-l suportă. Şi felul în care se îmbrăca spunea multe despre ea. Aborda ţinute neutre, masculine: şepci, blugi, pulovere largi. Nimic sexy, nimic provocator.

Nu era genul lui. El prefera femeile dulci, calde, feminine. Femeile care ştiau să atragă şi care se lăsau atrase. Nu ca Rachel Warner. Rachel le arăta pe hartă locurile interesante pe deasupra cărora urmau să treacă. Avea o voce calmă şi sigură. Era o adevărată profesionistă.

- Călătoria de azi, am înţeles că este mai mult de plăcere, nu? întrebă ea.

Avea nişte ochi negri incredibili, care

contrastau cu o piele albă şi un păr blond, aproape alb. Ce avea fata asta aşa de special de-l atrăgea? Pentru că, deşi reprezenta tot ce ura el la o femeie şi evident, nici ea nu-l agrea, fata asta îl atrăgea inexplicabil. Semăna mult cu fosta lui nevastă. Ii păsa numai de cariera ei şi era cam trufaşă.

- Atunci mâine vom alege acest traseu, spuse ea arătându-i pe hartă.

Degetul ei fin aluneca uşor, figurând drumul.

- Ty?

- Da, da. Sigur, se trezi el.

De ce era aşa de ţepoasă? De ce nu-l plăcea? Cu ce greşise el?

- Atunci astăzi zburăm peste tundră şi la întoarcere peste deltă.

- Cum spui tu, Rachel, conveni Ty, rezemându-se mai relaxat pe spătar.

In realitate, nu-i plăcea să zboare. Avea rău de înălţime. Ii dădea fiori în stomac. Considera că era

un om cu picioarele pe pământ. Se bucura că nu stătea în faţă. Astăzi îl salvase fiica lui, dar mâine? îi era ruşine de slăbiciunea lui, dar spera ca totul să se termine cât mai repede.

*
* *

Rachel răsuflă uşurată. Ty o lăsase în pace. Se concentră asupra zborului. Nenumăratele ore de zbor o blazaseră. Deja nu mai acorda atenţie peisajelor. Făceau parte din cotidian.

Era o zi superbă.

- Acelea sunt flori? întrebă Jenmfer.

- Da, sunt frumoase, nu-i aşa? înfloresc mai ales în perioada asta a anului.

Rachel se apropie mai mult de sol, pentru

ca pasagerii ei să se bucure de privelişte.

Era sfârşitul lui iunie şi natura era într-o explozie de culoare. Rachel iubea peisajul nordic. Era un pământ virgin, sălbatic, neatins de om. Puţini oameni de afaceri petrolişti cunoşteau zăcămintele ascunse ale acestor ţinuturi, iar turiştii erau sporadici.

Peste câteva clipe, Rachel observă în depărtare o turmă de cerbi lopătari.

- Jennifer, priveşte puii! exclamă ea, observându-l cu coada ochiului pe Ty. Acesta părea distras. Nota

ceva într-un carnet şi din când în când, îşi închidea ochii.

- Iiii! Ce frumos! Hai să ne apropiem, se rugă Jennifer de Rachel.

- Nu, mai bine ne întoarcem să-i mai vedem o dată. Dacă ne apropiem o să-i speriem.

Işi petrecură toată dimineaţa survolând ţinuturile sălbatice ale nordului. Jennifer era entuziasmată şi punea o mulţime de întrebări. Rachel era fericită să-i răspundă fetiţei, iar Ty părea cu gândul departe.

Pe la prânz, aterizară pe heliodromul companiei Northern. Fusese o zi interesantă, iar Rachel nu simţise nici o tensiune din partea lui Ty. Aproape că uitase de prezenţa lui. Deşi nu părea genul care să aibă rău de înălţime, arăta destul de epuizat.

- Tu mai trebuie să zbori şi după-amiază? o întrebă Jennifer.

- Nu, nu cred.

- Inseamnă că eşti liberă! Atunci vrei să luăm masa împreună?

- Nu ştiu... dacă pot, spuse Rachel îngrozită la gândul de a petrece atâta timp în compania lui Ty.

- Te rooog, se alintă micuţa.

- Te rog şi eu, Rachel, interveni Ty.

- Eu ştiu... se gândi Rachel nedorind s-o dezamăgesc' pe Jennifer.

- Te rog mult de tot! insistă fetiţa.

Rachel îl privi indignată pe Ty. De ce n-o ajuta? Cum putea să refuze o fetiţă aşa de dulce? Avea un

tată imposibil. Ideea de a lua masa împreună era proastă şi inutilă. Şi el ştia prea bine asta. Vedea doar că nu-l încurajează în nici un fel, că nu-l place deloc. Ce voia de la ea? îi plăcea s-o vadă pusă într-o situaţie foarte penibilă.

- Te rooog, se agăţă Jennifer de braţul ei.

Cum putea să iasă cu faţa curată din asta? Nu putea să fie aşa de rea şi să spună un nu hotărât! Şi Ty tăcea. Era de-a dreptul ridicolă imaginea. Asta era, acum! Voia probleme, probleme avea!

*
* *

Ty observase că Rachel era foarte stânjenită. Faţa ei spunea totul. Ochii ei îi cereau un ajutor mut şi disperat şi îşi freca nasul acela obraznic cu nervozitate.

Dar el chiar dorea să ia masa împreună. Voia s-o cunoască mai bine. Doar era viitoarea lui angajată. Şi voia să-şi demonstreze că e imun la farmecele ei, care ar fi fost alea.

Dar pe de altă parte, era evident că Jennifer o plăcea mult pe fata asta şi viceversa. Cu ce se putea opune el? îi era doar frică de ea. Puţin. Avea ceva din Jessica,

mama lui Jennifer.

Urma să fie o masă obişnuită. Puteau foarte bine să poarte o discuţie simplă, impersonală şi astfel o mulţumea şi pe Jennifer.

- Rachel, ne-ar face plăcere, spuse el indiferent.
- Să văd ce pot face. Dacă sunt liberă... Jennifer sări în sus de bucurie.

Jumătate de oră mai târziu, Ty conducea jeepul închiriat pe drumul plin de pietre, spre oraş, alături de Jennifer şi Rachel.

Entuziasmul fetiţei lui faţă de Rachel îl irita. Nu dorea ca micuţa să se ataşeze prea tare de fata asta.

Trebuia să admită că Rachel se pricepea la copii. Ştia cum să-i ia. Ii acorda o atenţie specială lui Jennifer, dar nu exagerată. Chiar acum, îi dădea nişte explicaţii despre sălbăticiunile locale. Dar asta putea să fie de faţadă. Poate că aşa se purta ea. Profesia o obişnuise să fie drăguţă cu clienţii.

- Când o să fiu mare, vreau să mă fac pilot, ca tine, îi spuse Jennifer, cu o privire divinizatoare. Mama mea este... Tată? Cum îi spune?
- Femeie de afaceri.
- Aşa! Şi toată ziua stă pe tocuri înaaalte şi poartă numai costume roşii. Nu semănaţi deloc.
- Mama ta pare foarte elegantă, spuse Rachel politicoasă, privindu-l pe Ty.

Acesta părea cu gândul aiurea. De fapt el nu avea chef să deschidă discuţia despre Jessica. Aşa că Rachel schimbă subiectul, sugerând un

restaurant unde se servea mâncare bună.

Ty răsuflă uşurat. Jessica era un subiect delicat. Nu o ura. Avea doar resentimente puternice faţă de ea. O preocupa numai cariera ei. Era o femeie de afaceri cu un succes răsunător, dar prin asta o neglija pe fiica lor. Călcase peste tot şi peste toate, îşi sacrificase familia, pentru realizarea ei profesională. El nu făcuse niciodată asta. Reuşise mereu să se împartă între carieră şi familie. El era mult mai apropiat de Jennifer decât fusese vreodată mama ei.

Rachel alesese un restaurant de fast-food. Nimic elegant, nimic intim. Perfect pentru o masă rapidă, şi un loc unde Jennifer se simţea în largul ei.

Ty se strecură prin mulţime cu mâinile ocupate de tăvile pline cu hamburgeri. îi trecuse de mult răul de înălţime. Acum avea o poftă nebună de mâncare.

Rachel o ajuta pe Jennifer să-şi scoată hăinuţa. Fetiţa avea un pulovăraş viu colorat, care contrasta cu simplitatea ţinutei lui Rachel. Ea purta un tricou alb, mulat, prin care se iţeau sânii mici, rotunzi.

Ty îşi îndreptă atenţia asupra hamburgerilor. Reacţia lui fusese deplasată. De vină era ziua aceea superbă de iunie. Se simţea foarte bine alături de cele două fete, viitorul în Inuvik era promiţător şi îi era o foame nebună.

- Ce ţi-a plăcut cel mai mult din călătoria noastră, Jennifer? o întrebă Rachel.

- Puii de lopătari. Dar speram să văd şi nişte urşi polari.
- Nu ajung până aici, îi explică zâmbind Rachel.
Ty remarcă bunăvoinţa ei. Era chiar foarte drăguţă şi răbdătoare cu copilul. Dar ea nu avea copii. Era uşor pentru ea să se poarte frumos cu cei mici, din când în când. Işi amintea că şi Jessica era foarte dulce când o refuza pe Jennifer. Femeile astea două aveau ceva în comun şi asta îl indispunea pe Ty.
Rachel se opri din explicaţii, ca să-şi lingă degetele subţiri, pline de sos. Avea o limbă mică şi roz, care-i dădea lui Ty fiori de-a lungul spatelui. Era clar că reacţiona tare ciudat!
Rachel îi observă privirea şi înroşindu-se, luă o muşcătură zdravănă de hamburger, pătându-se cu sos pe tricoul ei alb.
Ty simţi cum i se face o poftă nebună, văzându-i mica pată dintre sâni.
- Lasă-mă să te ajut, se repezi el, întinzându-i un şerveţel.
- Nu, refuză ea smulgându-i şerveţelul din mână. Mă descurc singură.
Rachel se înroşi mai tare şi începu să se şteargă nervoasă.
Ce făcea fata asta de-l atrăgea aşa de tare? Ce se petrecea cu el? Se simţea foarte stânjenit. De obicei el era acela care stârnea asemenea reacţii femeilor. Ii plăcea să flirteze, să deţină controlul. Se arsese tare

cu Jessica. Acum era foarte atent la femeile cu care se întâlnea. Voia pe cineva care să-l iubească pe el şi pe Jennifer, deopotrivă. De

patru ani, de când se despărţise de Jessica, se întâlnise cu nenumărate femei. Dar nici una nu reuşise să-l facă să-şi piardă controlul. Era convins că femeia pe care o dorea el, nu exista. Nici una nu putea înţelege că Jennifer era pe primul loc pentru el.

Jennifer îşi termină mâncarea şi suindu-se cu fun- duleţul pe masă, începu să-şi legăne picioruşele, fericită.

- Dar ţie ce ţi-a plăcut cel mai mult din călătoria noastră? îl întrebă Rachel.

Ty era surprins. Pentru prima dată, Rachel îi acorda atenţie. Se gândi puţin, înainte de a răspunde. Se simţise destul de rău în timpul călătoriei şi nu fusese atent la toate.

- Mi-au plăcut peisajele, în general. Iubesc natura sălbatică, neatinsă de mâna omului. Oamenii care trăiesc în marile oraşe ar da orice ca să fie singuri, să se relaxeze în astfel de locuri. Gândeşte-te în ce stres trăiesc, de expemplu... japonezii.

- Ce, ai de gând să exploatezi aceste locuri? îl întrebă Rachel tăioasă. Ai avea un profit frumuşel. Puţini turişti cunosc zonele astea şi ai avea un adevărat succes, organizând excursii aici.

- Nu, eu nu văd aşa, lucrurile. Inuvik nu are nici o şansă să se transforme într-o metropolă, ca

Vancouver. Clima asta aspră nu prieşte multor oameni, aşa că nu te impacienta. Inuvik va rămâne un orăşel de provincie. Şi mie îmi place aşa cum este.

- Oamenii au reuşit să distrugă natura sălbatică. De ce să treacă şi peste ultima

frontieră?

- Eşti foarte egoistă. Vrei s-o păstrezi doar pentru tine, nu?

Rachel îi aruncă o privire tăioasă. Ii venea să-i sară la gât! Cine se credea ăsta să o judece pe ea?

- Nu prea mă placi, nu-i aşa? o întrebă el încet, privind-o pe Jennifer, care era atentă la altceva.

- Nu îmi place ceea ce reprezinţi tu.

- Şi ce anume reprezint eu?

Era enervat din cauza petei dintre sânii lui Rachel. Ce se petrecea cu el? Chiar nu se putea concentra la o discuţie normală cu o femeie care nici măcar nu era genul lui?

- Părerile tale, felul în care gândeşti. Nu semeni cu noi. Ai venit aici ca să profiţi de noi, de resursele noastre.

- Aşa faci tu mereu? Generalizezi?

- Am încredere în intuiţia mea. Cunosc eu bine genul ăsta de oameni.

- Şi ce gen de om crezi că sunt eu, Rachel?

Rachel realiză că se găsea pe un câmp minat. Trebuia să fie foarte atentă ce vorbea cu omul acesta. Era un investitor important şi tatăl ei ar fi fost foarte supărat dacă ar fi aflat că l-a înfruntat. Singura soluţie era să schimbe subiectul.

- Hai să spunem că gândim diferit, zise ea zâm- bindu-i forţat.

El o privi mai indulgent, dar în ochi îi sclipea o ameninţare

Jennifer sări de pe masă şi simţind tensiunea dintre cei doi, o apucă pe Rachel de mână.

- Hai, vrei să ne arăţi oraşul?

- O, nu, spuse Rachel simţind cum intră în panică. Vă fac rost de o hartă şi... Poate că mama ta ar dori şi ea să vadă oraşul. Plimbaţi-vă doar voi trei, ce zici?
- Mama nu e în Inuvik. De fapt mama şi tata sunt divorţaţi, îi explică Jennifer serioasă.
Rachel se simţea ca o proastă. Cum de făcuse o asemenea gafă?
- Mamei nu-i pasă de noi, spuse Jennifer indiferentă. E foarte ocupată cu munca ei. Trebuie să mă duc la baie.
Rachel îi explică, încurcată de francheţea ei, unde se afla baia.
- Este o fetiţă foarte precoce, spuse Rachel. De ce gândeşte aşa despre mama ei?
- Asta nu e treaba ta, spuse el muşcător. Jessica

nu şi-a dorit niciodată copii. Mereu a spus că Jennifer reprezintă mica ei greşeală. O vizitează pe Jennifer de trei sau patru ori pe an şi îi umple capul de prostii. Şi eu trebuie să repar totul după plecarea ei şi să suport consecinţele.

Rachel se înroşi de indignare. Cum de puteau exista asemenea femei? Singurul lucru pe care îl regreta, la gândul că nu se va căsători niciodată, era ideea de a nu avea copii. Iubea copiii la nebunie. Şi Jennifer era un îngeraş. I-ar fi plăcut s-o aibă în preajmă cât mai mult timp. Dar tatăl ei era insuportabil.

Ty părea nefericit. Se uita în farfuria lui, cu gândul undeva, departe. Rachel ştia că reuşise să-l facă să sufere. Scormonise nişte amintiri dureroase. Se simţea ca o proastă.

Greşise puţin, judecându-l aşa de aspru pe Ty. Voia să-i spună ceva, să-l liniştească, dar cuvintele i se opriseră în gât.

Jennifer apăru din spatele ei.

- Ei, ce zici? Ne faci un tur de oraş?

Capitolul 3

Rachel îl privi pe Ty, încercând să-i ghicească gândurile. Il provocase si el era evident enervat.

- Rachel! o atenţionă Jennifer.

Rachel aştepta aprobarea lui Ty. După ce-i făcuse mai devreme, cu greu putea crede că-şi dorea să-i mai însoţească. In fond era liberă în după-amiaza aceea. Şi Jennifer o plăcea foarte mult. Asta era clar. Nu putea să refuze o fetiţă aşa de dulce, doar din cauza faptului că ea se temea de Ty. Era periculos de atrăgător.

- Bine, vom face un tur scurt de oraş, conveni Rachel. Ai terminat de mâncat?

Ty părea surprins de decizia ei. O privea ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

- Da, mi-a plăcut mult hamburgerul, spuse Jennifer lingându-se pe buze.

- Şi eu sunt sătul, zâmbi Ty, împingând tava. Nimeni nu-l întrebese nimic pe Ty. Acest bărbat era foarte schimbător. Dintr-o dată se luminase şi părea bine dispus, din cine ştie ce motiv.

încercând să-i evite privirea, Rachel o urmă pe Jennifer care o luase la fugă pe scări, în jos, spre parcare.

Deschise portiera şi o ajută pe Jennifer să

urce. Ty o ajunse repede şi se postă în faţa uşii. Rachel îl privi un moment, înfruntându-l, după care se lăsă păgubaşă şi intră în maşină, lăsându-l să aibă singur grijă de fiica lui. îi venea să urle de furie. Bărbatul ăsta căuta scandal! Tremura toată. Era pe cât de atrăgător, pe atât de arogant.

încercă să se concentreze asupra drumului. Rachel era foarte mândră de oraşul ei. Inuvik era foarte pitoresc, la fel ca toate oraşele nordice. După ce le arătă centrul, se îndreptară spre turnul de observaţie de la marginea oraşului, de unde puteau să vadă fluviul Mackenzie.

Ty îşi luă fiica de mână şi începură să urce nenumăratele trepte ale turnului. Rachel nu se abţinu să nu observe mânuţa mică a fetiţei, acoperită de mâna mare a tatălui ei. Avea o senzaţie tare ciudată privind acest spectacol. Dar nu-şi analiză prea adânc motivele. Când ajunseră sus, Jennifer începu să alerge în cerc, încântată de privelişte.

Ty se oprise, sprijinindu-se de balustradă. Rachel îl privea, evitând să stea prea aproape de el. Brusc, Ty se întoarse spre ea şi îi făcu semn să se apropie. Rachel se apropie timidă, dar se relaxă imediat, privind în linişte minunăţia care-ţi tăia respiraţia.

- Ai avut parte de o natură generoasă, remarcă Ty. Cred că ai avut o copilărie tare frumoasă.
- Tu stai chiar în Vancouver?
- Da. Tu ai fost vreodată în Vancouver?
- Nu, dar am auzit că e frumos.

Rachel îi privi din nou mâinile, fără să vrea.

Observă o cicatrice pe degetul lui mare şi simţi nevoia s-o atingă. Se abţinu, întrebându-se de unde o căpătase.

- Da, Vancouverul e frumos dacă-ţi plac oraşele mari, aglomeraţia, poluarea şi criminalitatea, spuse el acru.

- Nu-ţi place, nu-i aşa?

- Nu e un oraş în care să vreau să-mi cresc fiica, spuse Ty părând supărat.

- Şi atunci de ce nu te muţi?

- S-ar putea s-o fac şi pe asta, spuse Ty gânditor.

Rachel era din ce în ce mai uimită de caracterul
lui. Din fiecare gest, cu fiecare vorbă, observa că nu avea nimic în comun cu Ned. Părerea ei iniţială se schimba uşor, uşor. Ce secrete mai ascundea bărbatul ăsta?

Nu! Trebuia să fie tare. Nu trebuia să se lase păcălită de aspectul lui. Hormonii ei începuseră să o ia razna rău de tot. Nu voia să sufere din nou. Era convinsă că bărbatul acesta o putea face să sufere mai tare ca oricând.

Rachel se trezi cu Jennifer lângă ea. Fetiţa o apucă strâns de mână şi ea simţi cum se topeşte toată. Copilul ăsta începea să-i intre pe sub piele. Era adorabilă. Simţea că are nevoie de dragoste şi Rachel nu o putea refuza.

- Iarna, fluviul îngheaţă. Am putea să-l traversăm şi să mergem în pădure, într-o mică aventură, sugeră Rachel.

- Ţie nu ţi-e frică de nimic? o întrebă fetiţa căzută în admiraţie.

- Nu! spuse Rachel simţind privirea lui Ty iscodind-o curios.

*
* *

Ty o privea întrebându-se de ce, împotriva voinţei lui, o plăcea pe Rachel din ce în ce mai tare. După mica divergenţă de la restaurant, ar fi trebuit să o scoată definitiv din gândul lui.

Rachel fusese şocată de comportamentul Jessicăi faţă de fiica ei. Ceea ce-l întrista mai tare era faptul că el nu discutase niciodată cu fiica sa părerile ei

despre Jessica. Ii era temă să deschidă acest subiect. Şi fetiţa reuşise să se destăinuiască aşa de uşor şi de sincer în faţa unei străine! Jennifer avea nevoie de o mamă. Dar nu orice mamă. Trebuia să se înţeleagă şi el cu ea, nu numai fetiţa lui.

Jessica nu era o femeie rea. Inainte să se căsătorească, el credea că este femeia ideală. Din dorinţa lui se născuse Jennifer. Jessica nu o dorise. Ea era o femeie interesată de cariera ei.

Privind-o pe Rachel, nu putea vedea în ea decât o carieristă, la fel ca fosta lui nevastă. Ii plăcea să zboare, poate mai mult decât orice. Asta se vedea clar. Şi din cine ştie ce motive, acest lucru îl întrista.

Dacă Rachel ar fi fost mama lui Jennifer, după o zi ca aceasta, petrecută cu clienţii, ele două nu s-ar fi văzut toată ziua. Şi el ar fi fost nevoit să angajeze o bonă.

Altfel, ele două păreau că se plac şi că se înţeleg de minune.

Ty se trezi că-i analizează gura plină.

Simţea nevoia să o sărute. Rachel era o provocare. Dar nu trebuia să se lase. Nu mai dorea relaţii pasagere, cu femei care nu corespundeau standarelor lui, vizavi de Jennifer.

Trebuia să fie foarte atent ca fiica lui să nu se ataşeze prea tare de Rachel. Femeia asta nu era ceea ce căuta el. Jennifer ar fi ieşit cea mai distrusă din toată povestea. Nu-şi permitea să rănească încă o

dată sentimentele fetei lui. Se implicase în multe relaţii după divorţ, dar nici o femeie nu ajunsese s-o cunoască pe Jennifer. Le analizase pe fiecare în parte şi cum constata că nu se poriveau cu ceea ce căuta el, se debarasa repede de ele.

Se afla în Inuvik pentru afaceri şi nu pentru distracţie. Era bărbat în toată firea. Putea să se controleze.

După o oră petrecută în turn, se hotărâră să se întoarcă. In timp ce coborau scările, Ty privea plin de dorinţă stăpânită coapsele zvelte ale lui Rachel, strânse în blugii ei obişnuiţi. Era foarte provocatoare.

Işi luă cu greu gândul de la imaginea care-l stârnea teribil, încercând să se concentreze la afacerile lui.

Inuvik era un oraş fumos, unic în felul lui şi plin de posibilităţi neexploatate. Ty era optimist. Putea să facă afaceri bune aici.

*
* *

Rachel se simţea foarte bine. Ty şi Jennifer erau deosebit de atenţi la explicaţiile ei. Ty nu o deranjase cu nimic. Părea relaxat, deşi din când în când îi surprindea nişte priviri foarte

curioase. Parcă o studia, căutând ceva la ea.

Acum vizitau zona rezidenţială. Le explica stilul arhitectural şi cauzele care generaseră formele specifice, locale. Jennifer începuse să obosească şi curând, adormi. Acum erau doar ei doi, Rachel şi Ty.

Poate că se înşelase asupra bărbatului ăsta. Era un tată bun, totuşi. O atrăgea şi asta nu avea nimic de-a face cu faptul că, poate, era chiar un om bun.

Era clar că nu aveau nimic în comun. Erau din lumi diferite. Lui Rachel nu-i convenea o aventură scurtă. Ty trebuia să plece în câteva zile.

Era un om de afaceri. Lucra cu bani, cu mulţi bani. Asta strica orice caracter. Observase asta la Ned. E drept, recunoştea că tipul o atrăgea ca un magnet, dar ea trebuia să rămână lucidă, cu capul pe umeri.

Jennifer dormea de mult şi Rachel credea că se vor opri din vizitat. Dar Ty conducea în continuare, cerându-i diverse explicaţii. Probabil că făcea un studiu de piaţă şi asta o dezamăgea puţin.

Era politicos şi impersonal. Rachel nu ştia de ce, dar se simţea iritată din cauza asta.

Ce dorea, în fond? Să flirteze cu ea, în timp ce fiica lui dormea? Oricum, nu părea interesat de genul ei. Il surprinsese doar de câteva ori privind-o atent. Poate că doar o studia. Poate că doar i se păruse ei. Cine ştie? Imaginaţia îi juca feste. Era clar genul de bărbat care căuta compania femeilor sofisticate, frumoase, populare. Doar fosta lui soţie

umbla numai pe tocuri înalte şi purta costume roşii, nu ca ea, care prefera ţinutele sport şi nu ieşea din blugi.

Il catalogase ca al doilea Ned. De ce se mai gândea la el?

- Cred că acuma cunoşti Inuvik-ul mai bine ca majoritatea concetăţenilor mei, spuse ea, când călătoria se apropie de sfârşit.

Se rezemă de spătar, încercând să se relaxeze. Trebuia să se îndepărteze de el, ca să înceapă să gândească mai clar.

Ty se îndreptă spre sediul companiei de elicoptere şi parcă.

Soarele strălucea încă pe cer şi razele lui făceau ca părul negru şi bogat al lui Ty să pară mai frumos ca niciodată. Rachel voia să-l atingă. Se întreba dacă Jennifer moştenise părul roşcat de la mama ei.

- Aş vrea să ne întâlnim şi diseară, spuse Ty pe neaşteptate.

Nici dacă ar fi sărutat-o nu ar fi fost mai surprinsă.

- Nu-mi dau întâlniri cu clienţii, după program, spuse ea pe un ton tăios.

- Dar nu este o întâlnire propriu-zisă. Tu cunoşti cel mai bine oraşul. Aş vrea să mă ajuţi, să-mi dai detalii despre oameni, locuri.

Se făcuse de râs! Reacţionase violent. Omul avea intenţii curate. Se simţea prinsă cu mâţa-n sac! Era şi un pic iritată. Din cine ştie ce motive, ar fi vrut să-i ceară o întâlnire adevărată. Dar chiar şi aşa, ştia că l-ar fi refuzat. Nu! Nu avea

logică! Ce se întâmpla cu ea?

- Ei, ce zici?

- Sunt foarte ocupată, zâmbi ea, încercând să-şi ascundă iritarea. Aş vrea să te ajut, dar mi-e imposibil.

Şi chiar aşa era. Stabilise o întâlnire cu Jim.

- Atunci, spune tu când poţi.

- Nu ştiu... zise ea evaziv.

- Spune când! insistă el imperativ.

Ii venea să-l trimită la naiba, dar asta însemna moartea proiectelor tatălui ei. Nu-şi permitea luxul ăsta. Trebuia să fie drăguţă cu el. Nu şi-ar fi iertat niciodată dacă din cauza temperamentului ei compania de elicoptere a tatălui ei, nu s-ar fi vândut. In fond era un client.

- Poate că un angajat al hotelului tău... te-ar putea ajuta mai bine.

- Nu, o întrerupse el insistând hotărât, eu pe tine te întreb. Când?

Ty se uita nerăbdător la ceas.

- Când o să îngheţe iadul, spuse Rachel încordată, printre dinţi.

- Când???

- Când vei deveni şeful meu direct.

- De ce spui asta? Atunci nu mă vei mai putea refuza? întrebă el încet.

Brusc simţi că maşina era prea mică pentru ea. Se făcuse prea cald acolo. Ii venea s-o ia la fugă.

Ty o opri. O prinse cu mişcări domoale de bărbie şi îi întoarse faţa spre el.

- Eşti cu cineva şi nu vrei să creezi probleme? întrebă el privind-o atent.

- Şi dacă aş fi, ce? Crezi că sunt genul de femeie care are nevoie de aprobarea unui bărbat?

Ty îi zâmbi larg şi se aplecă asupra ei. Pentru un moment, Rachel crezu că o va săruta. Dar nu se întâmplă asta. Spre nemulţumirea şi indignarea ei, el o ciupi de obraz. Acum chiar că se simţea ca o proastă! O trata cu uşurinţă, parcă era un copil.

Ty coborî din maşină, şi Rachel se simţi mult mai bine. Ii deschise uşa şi îi întinse mâna, ca s-o ajute să coboare. Rachel îl refuză şi privind-o cu regret pe Jennifer care dormea ca un îngeraş, coborî.

Ty avea încă întipărit pe faţă zâmbetul acela mefistofelic. O salută ducându-şi două degete la o pălărie imaginară şi intră în jeep, demarând în trombă.

Rachel se trezi privind visătoare în urma lui şi, furioasă pe ea însăşi, se sui în propriul ei jeep şi porni spre casă, istovită. Efortul fizic o epuizase mai puţin decât cel psihic. Era o provocare să stai pe lângă Ty Brennan!

*
* *

Ty era foarte mirat de reacţiile lui. Ce-i venise s-o invite la masă? Şi insistase, nu glumă! Se autolinişti punând asta pe seama intereselor lui în afaceri.

O privi cu drag pe Jennifer, care dormea dusă. Fetiţa lui era aşa de inocentă şi de vulnerabilă. Merita o mamă bună. Era un om bogat, îi putea oferi orice, dar o mamă nu-i putea cumpăra.

Rachel nu intra în planurile lui de viitor. Era foarte atras de ea. Şi ea de el. Se simţea

în atmosferă asta. Se doreau cu disperare.

Dar trebuia s-o uite. Cea mai bună cale, care nu dădea greş niciodată, era aceea de a se culca cu ea. Dar, din păcate, nici nu se putea pune problema asta! Nu se putea culca cu fata partenerului lui de afaceri, ca apoi s-o lase baltă! Trebuia să găsească altă soluţie. Trebuia s-o uite, pur şi simplu. Dar cum? Oraşul Inuvik îi plăcea la nebunie. Ar fi vrut să se mute definitiv aici, împreună cu Jennifer. Era oraşul în care visase s-o crească pe fata lui. Dar cum putea să facă asta, când Rachel le stătea în coaste?

Capitolul 4

După cină, Ty se aşează la un pahar împreună cu fostul proprietar Bob Owen, sărbătorind tranzacţia. Jennifer era sub îngrijirile unei bone, angajată a hotelului. De obicei, la ora aceea Ty era cu ea. Dar acum era o situaţie specială. Devenea noul proprietar al hotelului din Inuvik.

Savurând băutura, Ty aruncă o privire în jurul lui. In ciuda succesului avut, se simţea un pic neliniştit.

Hotelul era decorat în stil vechi, cu ornamente de alamă şi covoare persane. Holul mare era lambrisat, intim şi somptuos, la fel ca tot restul hotelului. Ty nu dorea să schimbe decât sălile de petreceri, care fuseseră lăsate în paragină.

Uşa masivă de stejar se deschise şi Rachel apăru la braţul unui bărbat. Ty îşi încleştă mâna pe pahar,

spunându-şi că nu-i pasă. Dar îi păsa şi nu se putea abţine să nu-i privească.

Cei doi se aşezară la o masă. Păreau veseli, bine dispuşi şi se priveau cu dragoste. Era ceva foarte intim între ei, o anume complicitate.

Rachel purta un taior cu fustă scurtă, care-i dezvelea nişte picioare zvelte, superbe. Părul blond şi-l coafase foarte strâns, pe cap, dezvelindu-şi gâtul delicat. Părea o lebădă.

Din comportamentul ei reieşise că nu era cu nimeni! Dar iat-o cu un bărbat. Cine putea fi el altul, decât prietenul ei? De ce-i păsa atâta de viaţa ei intimă?

Bărbatul care o însoţea era cam de vârsta ei. Era blond şi avea braţul şi piciorul în ghips. Tipul părea inofensiv, dar Ty simţea cum începe să-l roadă gelozia.

Ce se petrecea cu el? Rachel Warner îl preocupa mai mult decât ar fi crezut! Ty nu voia să recunoască faptul că se simţea peste măsură de atras de ea. înjurând printre dinţi, se întoarse cu spatele la cuplul care râdea.

Nu putea s-o ignore total. în timp ce discuta cu Bob Owen, se întorcea ca să-i mai arunce câte o privire fugitivă lui Rachel. Era ca un magnet.

Ty era iritat. îi venea să se ducă la ei şi să... Şi să ce? Să-i audă vorbind, măcar. Ce tot discutau? Păreau foarte intimi.

Bob Owen observă că Ty era pe jumătate atent la el şi pe jumătate la acel cuplu.

- Mai doreşti ceva, Ty?

- Da, o cafea, te rog. Sunt un pic obosit.
- Ai stat sub tensiune, în ultimul timp. Te înţeleg.
Ty şi-o imagină pe Rachel în pat cu blondul acela
insipid. Scena părea de coşmar. Se foi pe scaun, aruncând priviri neliniştite spre ei.
- E o femeie foarte frumoasă!
- Poftim? întrebă Ty privind-o pe Rachel cum mânca nişte alune.
- Rachel Warner. Am observat că te uiţi la ea.
- Nu mă uitam la ea, se apără el. îmi părea o persoană cunoscută. E pilot la compania locală de elicoptere, Northern.
- E un pilot pe cinste! Nu sunt mulţi aceia care pot face treaba ei, aici, în nord. Condiţiile sunt foarte dure şi-ţi trebuie mult talent şi experienţă.
Normal. Era o carieristă! Ca Jessica.
- Cine e persoana care o însoţeşte?
- Jim Lothern. Sunt colegi de serviciu. Şi el este un pilot excelent, îi explică Bob Owen, îndreptându-şi atenţia spre meciul de la televizor.
Ty voia să-l întrebe pe Bob mai multe despre Rachel. Trebuia să ştie mai multe. într-un orăşel mic, precum Inuvik, toată lumea ştia totul despre toţi. Dar nu voia să stârnească suspiciuni.

*
* *
- Tatăl tău mi-a povestit multe despre Ty Brennan. E un tip pe cinste! spuse Jim, luând o mână de alune.
Rachel luă o înghiţitură de apă minerală,

analizând cu grijă vorbele lui Jim. Nu reuşise să scape de imaginea lui Ty. De când se întâlnise cu Jim, dorise să discute cu el despre Ty, să-i afle părerea despre bărbatul acela pe care nu mai putea să şi-l scoată din minte. Pe de altă parte, se temea să nu dea de Ty la hotel. Dar oare de ce? De ce se temea atâta de omul acela?
Rachel îl privi pe Jim cu drag. Era cel mai bun prieten al ei. De ce nu reuşea să-i mărturisească temerile?
- Ty Brennan e un om de treabă, spuse ea cu jumătate de gură.
- Am auzit că vrea să se mute aici.
- Poftim??? intră în panică Rachel. De la cine ai auzit prostia asta?
Nu, nu putea fi adevărat! ştia că viaţa ei nu ar mai fi fost aceeaşi, dacă Ty s-ar fi mutat definitiv în Inuvik. N-ar mai fi avut linişte. Nu putea să-i ignore prezenţa!
- E doar un zvon, spuse Jim indiferent.
- Sper! spuse ea acră.

- Aha! râse Jim. îţi place de el!
- Poftim? întrebă ea indignată, înroşindu-se.
- Hai, hai, recunoaşte. Să nu-mi spui că eşti încă sub impresia lui Ned!
Lui Rachel nu-i venea să creadă. Chiar se vedea totul pe faţa ei?
- Hai, spune-mi care-i treaba cu Ty Brennan, o rugă Jim cu o privire jucăuşă.
- Nu-i nici o treabă, spuse Rachel evaziv.
- Nu te cred. Spune-mi! insistă el.
- Hai s-o lăsăm baltă.
Jim o lăsă în pace. Rachel se simţi uşurată, pe moment, dar gândul la o posibilă relaţie cu Ty

îi acceleră pulsul. Dădu vina pe Jennifer. O adora pur şi simplu pe fetiţa aceea. Se întreba cum ar fi fost să aibă ea un copil ca Jennifer. Şi un bărbat ca Ty.
Aruncă o privire în jur, şi zâmbi unor persoane cunoscute. Dintr-o dată înlemni. într-un colţ întunecat, la masă cu Bob Owen, stătea el. Ty Brennan. Şi o privea.
O clipă crezu că observă în privirea lui dezaprobare. Probabil se gândea la discuţia lor de după- amiază, când îi spusese că nu este implicată în nici o relaţie. Bineînţeles că fusese evazivă, dar aşa reieşise.
îşi ridică mândră bărbia. Viaţa ei personală nu era problema lui. Se întoarse spre Jim, ignorându-l. Cu toate astea îi simţea privirea ţintuind-o.

Putea s-o privească până nu mai putea. Nu-i păsa. In fond îl cunoştea de douăzeci şi patru de ore. Cine se credea? Nu însemna nimic pentru ea. Nu-i datora nimic. Jim era cel mai bun prieten al ei. Pe el se putea baza. Ty putea să dispară din viaţa ei până la sfârşitul lui iunie.

Spera ca zvonurile despre stabilirea lui în Inuvik să fie false. Nu trebuia să se teamă de nişte bârfe.

Nu îşi mai permitea să fie rănită de oameni ca Ned. Se învăţase minte. Inima ei n-ar mai fi suportat o asemenea experienţă.

In ciuda deciziei ei, nu se putea abţine să-i ignore prezenţa. Stătea la doar câţiva metri de ea şi o privea. Se străduia să nu se uite la el, dar privirile li se încrucişau, împotriva voinţei lor. Ce dorea de la ea în fond? De ce n-

o lăsa în pace?

Jim părea să nu observe neliniştea ei. In cele din urmă, Rachel nu mai suportă şi îi spuse:

- Hai să plecăm.

Jim se uită la ceas şi aprobă.

Pe măsură ce se îndreptau spre ieşire, Rachel se ţinu tare şi nu se uită la Ty.

- Bună, Rachel, Jim, îi salută Bob Owen.

- Bună, spuse ea vrând să pară indiferentă.

Ty îi salută, înclinând scurt din cap.

Rachel nu mai putea fi oprită.

- Hei, mai uşor, spuse Jim. Ce, arde? Spune-mi, ăla era Ty Brennan?

- Mda.
- Şi de ce nu m-ai prezentat şi pe mine?
- O să vă cunoaşteţi voi.
- Nu mă miră că-ţi place de el, o tachină el. E un bărbat bine.
- Nu mă interesează, Jim. Nu pricepi? încetează odată cu prostiile.

Doamne, Jim observase! Trebuia să fie mai atentă.

Ea şi Ty nu aveau nimic în comun. Nu aveau nici un viitor împreună. Nu avea de gând să fie o nouă cucerire pe lunga lui listă, aşa cum fusese pentru Ned.

Era periculos. Ştia asta. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine. în ciuda hotărârii ei de a-l ignora, îşi dădea seama că nu-i putea rezista.

- Elizabeth lucrează în seara asta?
- Nu, nu cred.

Rachel voia să părăsească hotelul cât mai rapid. Aerul rece îi făcea bine. Doamne! Se

purta ca o adolescentă.

- E o seară superbă. Hai mai bine să ne plimbăm până acasă.

Vara polară era blândă. Soarele nu apunea încă o lună.

- Ce face Elizabeth?
- Mmm?

Tocmai treceau pe lângă restaurantul unde

luaseră masa în după-amiaza aceea. Amintirea lui Ty în blugi şi tricou îi dădu fiori.

- Am întrebat ce face Elizabeth. Rachel, ce e cu tine? Unde eşti?

- Bine, bine. Dar de ce mă întrebi?

- Aşa. Eram curios.

Se despărţiră, fiecare procupat de problemele lui. Rachel trebuia să dea a doua zi cu ochii de Ty.

*

* *

In dimineaţa următoare, în drum spre serviciu, Rachel se opri la patiserie să ia nişte gogoşi pentru părinţii ei. Era o zi rece şi ceţoasă. Nu era o vreme prielnică pentru zbor. Programul cu Ty putea fi amânat şi la gândul ăsta, Rachel se simţea mai bine. Trebuia totuşi să admită că era puţin dezamăgită. Sau poate iritată.

Se îndreptă spre casa părintească. Claudia Warner îngrijea patru copii mici, care făceau o zarvă teribilă.

Rachel intră în bucătăria luminoasă şi trei copilaşi o înconjurară imediat.

- Bună, Peter, Robert, Melanie.

- Ieee! Gogoşi!

- Puteţi să luaţi câte una, dacă vă dă voie mama Warner, spuse Rachel zâmbindu-i

mamei sale.

- Bună dimineaţa, Rachel, spuse mama ei, în timp ce pregătea un bol de cereale.
- ‘Neaţa, mamă, răspunse ea, sărutând-o pe obraz.
- Tatăl tău abia a plecat. Se pare că n-o să zbori în dimineaţa asta. L-am auzit vorbind cu cei de la aeroport. Sună-l să vezi ce zice.

Rachel luă telefonul.

- Bună, tată. Care-i treaba?
- Se pare că eşti liberă azi. Vizibilitatea este sub o milă, o informă el.
- I-ai spus asta şi domnului... Brennan?
- Da, spuse el, spre bucuria lui Rachel. Stai liniştită, că l-am informat eu, în locul tău.

Tatăl ei era un om de zahăr. O scăpase de o treabă care o tracasa. Nu se simţea în stare să vorbească cu Ty la telefon.

- Elizabeth a sunat mai devreme şi mi-a spus că-i datorezi o masă. Aşteaptă s-o cauţi. Eşti liberă azi, aşa că poţi să-ţi vezi de teburile tale.
- Mulţumesc, tată. O s-o sun.

Nu o găsi la telefon pe Elizabeth.

- Treci pe la hotel, să vezi dacă nu cumva e la slujbă, sugeră mama ei, sperând să-i fie de ajutor.
- Daaa, spuse Rachel frecându-şi nervoasă nasul.

Putea să treacă pe la hotel, dar dorea asta? De ce
era aşa de fricoasă? De ce se temea de Ty? Poate nici

nu era acolo. îi datora lui Elizabeth o masă. Prietena ei lucra acolo şi se ducea des pe la ea, la serviciu. De ce să-şi dezamăgească prietena pentru nişte temeri nefondate? Era puţin probabil să dea de Ty la hotel. Trebuia să-şi ia inima în dinţi.

- Le ţii doar pentru tine? îi întrerupse mama sa şirul gândurilor.

- Poftim?

- Gogoşile. Nu ai de gând să le împarţi?

- A, da, spuse ea desfăcând cutia.

- Pari distrată, dragă.

- Nu, mă gândeam la Elizabeth, spuse ea zâmbind forţat. Tu ce mai faci?

- Am un nou client.

- Mamă, nu crezi că exagerezi cu munca? întrebă Rachel mângâind părul frumos al lui Melanie.

- Mama lui Robert e profesoară şi o să intre în vacanţă, aşa că o să am un copil mai puţin de îngrijit. La fel şi Jennifer.

- Jennifer?

- Da, o cunoşti, nu?

- Care Jennifer?

- Fata lui Ty Brennan. Viitorul proprietar al companiei de elicoptere Northern.

- De când ai tu grijă de ea? Şi până când?

- E o chestie temporară.

- Eee...

- De ce eşti nemulţumită? Ty Brennan e un tânăr

foarte cumsecade. O să ajute mult oraşul nostru. E un investitor important şi foarte serios. O să facă treabă bună, aici. Nu ştiu ce ai împotriva lui.

- Ei, vrea să facă bani, asta e! Parcă nu i-ar ajunge cât are. Şi în afară de asta, este un pic prea... nu ştiu...

- Prea frumos? Să ştii că acum pe el îl aşteptam.

Rachel simţi că i se face rău. Bărbatul ăsta parcă
o urmărea! Brusc se simţi ridicolă. Aşa se întâmpla într-un oraş mic. Te întâlneai cu aceeaşi persoană de zece ori pe zi. Acţiunile lui erau perfect logice, fără a avea nici o legătură cu persoana ei. Cumpărase hotelul pe care-l frecventa ea, la fel ca toată lumea din oraş, cumpărase compania de elicoptere a tatălui ei, o angajase ca bonă pe mama ei, care era o cunoscută iubitoare de copii, în oraş.

Obătaie uşoară în uşă o făcu să tresară violent. Era Ty. Purta un pulovăr gri şi nişte pantaloni negri de stofă. Arăta grozav.

Rachel îşi ţinu respiraţia, fericită că nu-i remarcase prezenţa. Sentimentul că se aflau în aceeaşi încăpere era copleşitor.

- Bună dimineaţa, spuse el.

- Bună dimineaţa, Ty, îi răspunse Claudia Warner. O cunoşti pe Rachel, nu-i aşa?

Pentru o clipă, amândoi rămaseră muţi de uimire şi emoţie.

- Da. Bună dimineaţa, Rachel.

Părea politicos, datorită prezenţei mamei ei, dar avea un zâmbet neruşinat. îşi bătea joc de ea?

- Bună, Rachel, spuse Jennifer. Mama ta are grijă de mine, ştii? Tata e foarte ocupat azi.

- îmi pare bine să te văd, Jennifer, spuse mama lui Rachel. Hai să-ţi prezint ceilaţi copii. Pe ea o cheamă Melanie şi e cam timidă. Băieţii sunt dincolo.

- îmi pare bine. Pa, tată.

Inima lui Rachel se strânse văzând-o pe fetiţa aceea lipsită de dragostea unei mame, cum se prinsese cu mânuţele ei mici de gâtul tatălui ei, ca să-l sărute.

- Nu pleca, spuse Jennifer întorcându-se spre Rachel. Mă întorc imediat.

- Bine.

Jennifer o luă hotărâtă pe Claudia Warner de mână, ca să-i cunoască pe ceilalţi copii.

Ty se uita la ea foarte uimit şi se întreba de ce. Rachel o ţinea strâns pe Melanie, lângă ea, găsind astfel un refugiu.

- Jennifer te place.

- Majoritatea copiilor mă plac, spuse ea înţepată.

I se părea că o provoacă. Ce nu-i convenea? Melanie se eliberă din strânsoare şi fugi în cameră, la ceilaţi copii. Brusc, Rachel se simţi goală, în faţa lui Ty.

- Vrei să ai si tu copii?

- Ce-ţi pasă?

- Eram doar curios.

- Mă compari cu soţia ta?

- *Touché,* spuse el ironic.

Rachel nu ştia pe unde să mai scoată cămaşa. De ce era aşa de violentă? Riposta vehement la toate atacurile lui. Sau poate că nu erau atacuri. Puteau fi doar simple curiozităţi.

- De ce faci asta? întrebă el încet, apropiindu-se de ea. Ti-e frică de mine?

Era aşa de aproape de el, încât putea să-i simtă bătăile inimii.

- Bineînţeles că nu, pufni ea.

Simţea nevoia să se lipească de el. Erau aşa de aproape. Dar trebuia să fugă cât mai repede! Cât mai avea timp. Cât mai putea.

*
* *

- Dovedeşte-mi. Ia cina cu mine, spuse el regretând imediat gestul nesăbuit.

Era periculoasă. Simţea că în preajma ei îşi pierdea controlul. Ştia că nu aveau nici un viitor împreună. Nu mai voia o carieristă lângă el. O dorea. Era independent de voinţa lui. Era ceva pur carnal.

Se vedea clar că se ferea de el. Nu-l dorea în preajmă. De ce? Nu trebuia să se lase dominat de dorinţe. Nu voia o relaţie pasageră cu Rachel. Trebuia s-o protejeze pe Jennifer. Fetiţa lui o plăcea deja prea mult.

Claudia intră în bucătărie.

- Jennifer s-a adaptat perfect, spuse ea, remarcând tensiunea dintre ei.

- Mă bucur că o las pe Jennifer pe mâini bune, spuse el privind în continuare faţa palidă a lui Rachel.

- E o fetiţă tare dulce şi cuminte. Acum se joacă cu Melanie. Fii linştit şi du-te la treburile tale.

- Mulţumesc. Ne vedem mai târziu, spuse el plecând fără să se uite în urmă.

Se gândise mult timp înainte s-o accepte pe mama lui Rachel ca bonă pentru fiica sa. îi fusese recomandată călduros. Era foarte cunoscută pe plan local. Cu asta se ocupa, trata copiii ca pe proprii ei nepoţi.

Se gândise la Jennifer. Voia s-o ferească de Rachel. Aşa s-ar fi văzut prea des. Fetiţa lui s-ar fi ataşat mai tare de ea. Dar Rachel nu locuia cu părinţii ei. Claudia stătea cu fata doar ziua, când Rachel lucra. Pâna la urmă nu vedea nici un impediment s-o lase pe Jennifer cu Claudia. Asta era cea mai bună soluţie. Nu avea ce face.

Şi nici el nu trebuia s-o vadă pe Rachel prea des. Şi când era neapărat necesar să se întâlnească, urma să o trateze ca pe un simplu angajat.

Era uşor de zis, dar greu de făcut. Avea o privire care-l provoca. De la început îşi exprimase clar poziţia. Nu-l plăcea. Nu ştia care putea să fie motivul. Dar foarte bine. Aşa şi trebuia să fie. Nu se potriveau. Ea nu-l plăcea. Perfect! El dorea o femeie caldă, doar pentru el. Rachel era prea dură, într-un fel războinică. Probabil dacă ar fi încercat să o sărute i-ar fi tras o palmă. Dar ce-i tot trecea prin cap? De unde-i venise ideea asta cu sărutul?

Nervos, smuci de volan. Se purta ca un adolescent. Dacă o săruta, ce? Probabil că era la fel ca oricare femeie pe care o sărutase. Şi slavă Domnului, avusese parte de zeci de femei.

Ea îl provocase. Era aşa de reticentă. Prea îi făcea în ciudă. Asta era cu adevărat o provocare. Trebuia s-o sărute. Ii intrase ideea în cap şi nu mai putea să dea înapoi. Mare lucru! In fond, după asta, putea să stea liniştit.

Capitolul 5

Claudia Warner începu să împartă gogoşile. Rachel stătea tăcută pe un scaun. Incerca să uite întâmplarea cu Ty. De ce o invitase la cină din nou? Data trecută fusese mai oficial. Il crezuse, când îi spusese că voia să ia cina cu ea din motive de serviciu. Dar acum o invitase altfel. Era ca o provocare. Ar fi vrut să-i poată accepta invitaţia, dar îi întrerupsese mama ei.

Claudia îi strigă pe copii să vină să mănânce gogoşi, iar Rachel îşi reveni din visare. Le turnă copiilor lapte şi se uită la Jennifer care părea să se înţeleagă bine cu Peter. O durea sufletul pentru copilul ăsta, dar ştia că nu se putea apropia prea tare de ea, din cauza tatălui ei.

Dar dacă rămâneau în Inuvik? Cum ar fi putut evita întâlnirile lor? Venea la mama ei acasă destul de des.

- E o dulceaţă, nu-i aşa? o întrebă Claudia pe Rachel, mângâind capul lui Jennifer.
- Da. Am auzit că Ty ar vrea să se mute în Inuvik. Ce părere ai? O fi adevărat?
- N-am auzit nimic despre asta. Dar cine ştie? Nu e imposibil.

Lui Rachel i se părea ridicolă ideea. Ce afacerist ar fi părăsit o metropolă pentru un oraş de provincie?

- Te mai vezi cu Elizabeth azi?

- Nu cred. Mai bine stau cu tine, spuse ea nemaidorind să rişte o întâlnire cu Ty.

- Nu, nu trebuie să faci asta. E ziua ta liberă. Simte-te bine! Eu o să mă duc cu copiii în parc.

- Bine, atunci eu plec.

Era o prostie să-şi schimbe planurile din cauza lui Ty. O să-şi vadă de programul ei. Era cam greu să-l mai întâlnească în ziua aceea. Părea destul de ocupat.

Câteva minute mai târziu se trezi stând în maşina ei, în parcarea hotelului, şi făcându-şi curaj să coboare. îi era teamă. Era de-ajuns ca el s-o privească şi se pierdea toată. Azi dimineaţă aproape o atinsese.

Era aproape ora prânzului. Trebuia să-şi vadă de treaba ei. Lua-l-ar naiba! îl va înfrunta! Intră temătoare în hotel. I se păru că-l zăreşte. Se pregăti să facă stânga-mprejur, când apăru Elizabeth.

- Ţi-a spus tatăl tău că te-am căutat?

- Da, dar văd că eşti ocupată. Mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

- Fii liniştită! Hai că vin într-un minut.

Rachel se aşează pe un scaun şi, mai relaxată, începu să citească meniul. Ii era o foame de lup.

- Ţi-era aşa de dor de mine încât n-ai mai putut rezista şi ai venit la hotel să mă vezi? Alege meniul 201.

Rachel simţi că i se face rău. Lângă ea stătea

zâmbind bărbatul pe care încercase să-l evite atâta. Ty! De unde naiba apăruse?
Rachel deschise gura să spună ceva, dar cuvintele îi rămaseră în gât.
- Pot să mă aşez? întrebă Ty şi fără să mai aştepte un răspuns, luă loc lângă ea.
Rachel simţi cum încep să-i transpire palmele şi să i se usuce gura. Mâinile îi tremurau incontrolabil. Sperând să-şi recapete controlul, îşi îndreptă atenţia asupra meniului.
- Iţi sugerez friptură cu salată. E foarte bine făcută. Vocea lui îi dădea fiori în stomac. Voia să-i
răspundă ceva, dar privindu-l, zâmbetul lui o lăsă fără replică.
Işi imagina senzaţia buzelor lui lipite de ale ei. Avea o gură fantastică. Rachel era tare stânjenită. Omul ăsta parcă-i citea gândurile. Apărea când ea nu şi l-ar fi dorit în preajmă. Sau şi-l dorea. Doamne! Ce-i trecea prin cap? Omul ăsta era periculos de

atrăgător, hotărât şi enigmatic în acelaşi timp. O întorcea pe dos, de câte ori apărea.

îl cunoştea de doar două zile şi o terminase. Ce se va întâmpla oare, dacă avea de gând să rămână definitiv?

Disperată, se uită în jur, după ajutor. O zări pe Elizabeth îndreptându-se spre masa lor şi izbucni triumfătoare:

- Iat-o pe prietena mea. Trebuie să luăm masa împreună!

- Bună, spuse Elizabeth. Sper că nu deranjez.

- Stai, Elizabeth. Domnul Brennan se pregătea să plece.

Ty nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece.
Avea întipărit pe faţă un zâmbet zeflemitor.

- îţi aminteşti de mine? întrebă Elizabeth, dând impresia că ar vrea să flirteze. Sunt Elizabeth.

- Da, ne-am întâlnit luni, nu? Eşti angajată a hotelului. Sigur că-mi amintesc.

- Aşa e, şefu'.

- Eşti manager, nu?

- Daaa.

- Se pare că eşti o angajată de nădejde.

- Da, şi sezonul nici n-a început. Stai să vezi cum o să fie atunci.

Cei doi păreau că se înţeleg de minune. Ba chiar se plăceau, şi lui Rachel îi convenea asta. Cu ocazia asta, Elizabeth întreţinea conversaţia, scăpând-o pe ea de un efort.

- Iţi place Inuvik?

- Da. Foarte mult, spuse el aruncându-i lui Rachel o privire semnificativă.

Rachel simţi cum inima începe să-i bată nebuneşte. Gata! Trebuia să se potolească. Enervată pe sine, apucă meniul şi începu să-l citească.

- Cred că ai venit cu planuri mari.

- De ani de zile rumeg la proiectul ăsta.

- Ai fost inspirat. Inuvik are potenţial. Oricum, eşti un exemplu demn de urmat. Puţini s-au descurcat ca tine.

Rachel mormăi nemulţumită. Prea îi căuta Elizabeth în coarne încrezutului ăstuia.

- Nu vreau să te flatez, dar te admir. Ai pornit de la zero şi uite unde ai ajuns. Şi asta pe propriile picioare, fără să faci

compromisuri.
Rachel era surprinsă. Crezuse că Ty se născuse bogat, ca Ned. Dar el nu fusese susţinut de nimeni. Işi făcuse drum singur. Era de admirat. Acest Ty îi mai rezerva multe surprize?
- Am un păstrăv la frigider. Nu aş vrea să pleci din Inuvik înainte de a încerca specialităţile locale, sugeră Elizabeth.
Rachel simţi muşcătura geloziei. Sau poate o durea faptul că Ty îi monopoliza prietena. Oricum, asta-i reamintea faptul că el nu va mai sta prea mult prin preajmă.

- Mi-ar plăcea, dar i-am promis deja lui Rachel că vom încerca împreună specialităţile locale.
- Da? întrebă Elizabeth privind-o pe Rachel cu suspiciune.
- Da? întrebă Rachel uimită, la rândul ei.
- Ai uitat? o întrebă Ty în şoaptă, părând foarte mirat.
- Domnule Brennan, spuse ea acră şi plictisită, ţi-am mai spus că nu mă întâlnesc cu clienţii.
Când va reuşi să-l pună odată la punct pe omul ăsta?
Ty avea o faţă inexpresivă. Singurul lucru care-i dovedea încordarea, era un muşchi al maxilarului, care zvâcnea puternic.
- Ei, eu trebuie să plec, spuse el. Am o întâlnire importantă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Elizabeth.
Ty se aplecă asupra lui Rachel, atât de aproape, încât aceasta îi simţi mirosul aftershave-ului, şi îi şopti:

- Pe mâine. Te aştept să zburăm împeună.
Rachel se înfioră toată, urmărindu-l cum se îndepărtează. Cum îşi permisese să insinueze că ar fi fost ceva între ei? şi cu ce scop? Avea ceva împotiva ei, asta era clar.
- Rachel! o trezi Elizabeth. Ce-i cu tine?
- Nimic.
- Pe naiba! Să nu-mi spui că te mai gândeşti la Ned.
- Nu, dragă. Fii liniştită. Lui Ty îi place să mă tachineze. De fapt nu ne înţelegem deloc aşa de bine cum ar vrea el să lase impresia.

- Nu cred. Se vede clar că e nebun după tine. Te doreşte, şuieră Elizabeth insinuant.
- Ai o imaginaţie tare bogată. Vrea compania tatei, nu pe mine. Şi apropo de cină. Este în interes de serviciu. Vrea să-l informez despre posibilităţile de exploatare din Inuvik.
- Am trecut azi pe la Jim. Mi-a spus că Ty o să cumpere compania voastră de elicoptere. E adevărat?
- Da.
- Ce-i cu tine? Nu eşti în apele tale. Te-a dat peste cap, Ty? Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit.
- Elizabeth! îl cunosc pe tip doar de două zile!
- Bine, bine! se apără Elizabeth fluturând din mâini. Dar simţi ceva pentru el. Te cunosc bine. Ştiu privirea asta.
- La naiba, Elizabeth! Nici eu nu mai ştiu! Sunt complet bulversată. Nu mai ştiu ce să cred.
- De ce? Care-i problema?
- Seamănă prea mult cu Ned.

- Prostii! N-are nici o legătură!
- Cum nu are? E prea bogat, prea frumos şi în afară de asta, trebuie să plece. Nu am de gând să mă implic în aşa ceva.
- Am auzit că ar vrea să se mute aici.
- Nu cred, până nu văd.
- Ia-o mai uşor.
- Nu. Nu mă înţelegi. Nu mă voi implica în nici un fel de relaţie cu Ty Brennan. Niciodată.

- Am auzit multe lucruri despre el. Vrei să le afli?

Rachel era tare curioasă, dar se trezi spunând:

- Nu.

Şi trânti meniul pe masă, punând capăt oricăror tentative de discuţie.

Bărbatul ăsta nu merita atâta atenţie. Cu siguranţă era mai rău decât Ned. Provenind dintr-un mediu de oameni săraci, îşi croise drumul spre succes călcând peste cadavre.

- Hai mai bine să comandăm ceva, sugeră Rachel. Mi-e cam foame.

Murea de curiozitate să afle mai multe despre Ty Brennan.

*

* *

In dimineaţa următoare, Ty parcă maşina în faţa sediului companiei de elicoptere. Se întreba dacă azi va putea zbura. Vremea nu părea să ţină cu el.

Nu reuşise să pună geană peste geană, toată noaptea. Pe la trei privea pe fereastră, întrebându-se dacă insomnia lui nu se datora emoţiei, la gândul că a doua zi trebuia să zboare. Nu voia să admită că Rachel era

adevăratul motiv al neliniştilor sale.
De când o văzuse ultima oară, nu-şi mai luase gândul de la ea. Il stârnise, îi alimentase dorinţa. Il

enerva foarte tare faptul că Rachel îi cunoştea proveniența. Şi asta datorită guralivei de Elizabeth.

Ty intră în clădire, căutând o cafea tare şi spunându-şi că nu-l interesa ce credea Rachel despre el.

Intră în biroul lui Don şi acesta se ridică să-l întâmpine.

- Bună dimineaţa, Ty.

- Bună dimineaţa, Don.

- Vrei o cafea?

- Da! exclamă el fericit. Mulţumesc. Mi-ar prinde bine o cafea tare.

Ty luă o înghiţitură, cu nesaţ.

- Rachel n-a venit, încă?

- Nu. A trecut pe la mama ei să vadă ce fac copiii. Trebuie să apară şi ea.

Ty se încordă. Gândul că Jennifer o vedea din nou pe Rachel îl nemulţumea.

De fapt se păcălea singur. Il irita faptul că descoperise o latură sensibilă a ei. Chiar îi plăceau copiii!

După câteva minute, apăru Rachel. Purta obişnuiţii ei blugi şi un tricou alb. Imaginea sânilor ei, care se conturau pe sub tricou, îl înfiora
p[e T]y.

Reacţiile trupului său îl enervau. Cum putea să fie aşa de receptiv la semnalele lui Rachel? Văzuse femei mai dezbrăcate decât ea, care-l lăsau complet rece.

- ‘Neaţa, spuse ea, albindu-se în momentul în care îl văzu.

Ty se bucura că reacţiile ei îi dovedeau că nu-i era aşa de indiferent precum pretindea.

- Bună, draga mea, îi răspunse tatăl ei. Azi veţi zbura. Sper că te bucuri.

- Să se bucure? se trezi Ty întrebând, gândindu-se la nefericirea care i se întipărise pe faţă în momentul în care îl văzuse.

- Da. De când era mică visa să zboare. Lipsea de la şcoală, doar ca să vină cu mine la companie. Era făcută pentru zbor. Se simţea în elicopter ca peştele în apă.

Ty nu şi-o putea imagina pe Rachel copil. O vedea în elicopter, lângă tatăl ei şi i se părea că semăna cu Jennifer. Reuşise într-un domeniu în care puţine femei aveau acces. Probabil luptase cu multe prejudecăţi. îşi amintea de lupta lui cu societatea, după ce terminase facultatea şi se trezise în mijlocul unei jungle, unde numai cei cu bani reuşeau. într-un fel aveau ceva în comun.

- Rachel era făcută pentru zbor, repetă Ty gânditor.

Rachel se înroşi. Ty realiză că se uita de multă
vreme la ea. îşi întoarse privirea spunându-şi că singurul mijloc prin care putea scăpa de obsesia ei era să se culce cu ea. Schema asta mergea cu majoritatea femeilor. De obicei în câteva săptămâni îşi pierdea interesul. Trebuia să funcţioneze şi în cazul lui Rachel.

- Eşti gata, domnule Brennan? îl întrebă ea

politicoasă.

- Gata, spuse el luându-şi mapa şi urmând-o, gândindu-se că Rachel nu ar mai fi fost aşa de amabilă, dacă i-ar fi auzit gândurile.

In elicopter, îşi fixă centura de siguranţă, remarcând că se afla aşa de aproape de ea încât îi putea atinge sânii cu mâna. Bineînţeles că nu o făcu. Işi deschise mapa şi scoase un carnet de notiţe.

Elicopterul se trezea la viaţă, iar stomacul lui era din ce în ce mai neliniştit. Lăsă carnetul deoparte, se rezemă de spătar şi închise ochii, încercând să se relaxeze. Se temea să nu-l observe Rachel. Se simţea penibil, dar îi era cu adevărat rău.

încercă să-şi imagineze ceva plăcut şi în minte îi veni tot Rachel. Simţea că înnebuneşte. O vedea copil, alături de tatăl ei, în elicopter. Incercă să-şi scoată imaginea din cap şi nu reuşi decât s-o vadă din nou, de data asta alături de el, goală, în pat. Doamne!

Vocea ei aspră, cerând instrucţiuni de la turnul de control, îl trezi la realitate.

*
* *

Rachel zbura aproape de pământ, din cauza vizibilităţii reduse. Ty stătea lângă ea tăcut, cu carnetul de notiţe gol, admirând probabil peisajul.

Priveliştea oferită de tundra care se desfăşura la picioarele lor era superbă.

De treizeci de minute, de când decolaseră, nu schimbaseră nici o vorbă. Ty nu era genul de om care să flecărească. Rachel se concentra la zbor, încercând să uite emoţiile trăite de dimineaţă, când îl întâlnise pe Ty.

Cu cât zburau mai departe, cu atât ceaţa se îndesea. Vremea nu era prea grozavă. Rachel se decise rapid şi făcu o manevră de aterizare, căutând un loc prielnic.

- Ce se întâmplă? întrebă Ty.

Rachel se uită la el. Arăta groaznic. Era transpirat tot şi părea pământiu.

Văzuse asemenea reacţii deseori, în cariera ei. Dar nu se aşteptase la asta de la Ty Brennan. La primul zbor nu i se păruse nimic suspect în reacţiile lui. îşi ascunse zâmbetul, întorcându-şi privirile în altă parte. Marele afacerist avea rău de înălţime!

Se uită din nou la el. Chiar îi era rău. Zâmbetul îi pieri instantaneu.

- Ti-e bine? îl întrebă Rachel îngrijorată. Te pot ajuta cu ceva?

- Stai liniştită, spuse el cu o voce dispreţuitoare. Nu am nimic. Mai bine spune-mi, de ce am aterizat?

Acum se dezvăluia adevăratul Ty.

- Din cauza ceţii, spuse ea rece. Nu te îngrijora. Nu e nimic serios.

Nu voia să vadă că o deranjase tonul lui. Spera ca acuma, fiind pe pământ, să-şi revină. Intr-un fel era mulţumită. Asta era o răsplată bună, pentru tipul ăsta arogant. Ii venea să hohotească de bucurie. Aşa îi trebuia! Zgomotul elicopterului îi acoperi râsul pe care nu mai reuşise să şi-l stăvilească.

Dintr-o dată, Ty se întoarse spre ea şi o văzu.

- Stai liniştit, spuse ea, doar ca să zică ceva. Nu durează mult.

El îşi întoarse privirea.

- Ascultă. De ce nu ieşi să-ţi pui un pic

sângele în mişcare? O să te simţi mai bine la aer.
Ty tăcea şi îşi ţinea ochii închişi. Obrajii începură să i se coloreze puţin.
- Cum vrei.
Il observă cu coada ochiului, cum se străduia să-şi deschidă uşa.
Rachel se întinse amuzată, să-l ajute.
Ty îi prinse mâna.
Rachel se pregăti să protesteze, dar expresia ochilor lui o înspăimântă.

Capitolul 6

Timpul se scurgea şi Rachel îşi simţea inima bătându-i să-i sară din piept. Privirea lui Ty se plimba încet pe obrajii ei. Rachel se înroşi. Simţea că arde toată. Ty începu să-i mângâie braţul fin, cu mişcări languroase. Rachel părea hipnotizată.

Ty îi îndepărtă tandru părul din ochi, mângâindu-i faţa uimită. îşi plimbă mâna de-a lungul obrajilor ei care ardeau, coborând jos, spre gât, tot mai jos. Sânii ei se întăriră, anticipându-i mişcarea. Degetele lui lăsau dâre de foc pe pielea ei rece. Privirile lor înceţoşate se întâlniră şi Ty îi citi în ochi dorinţa, nerăbdarea, frica şi incertitudinea.

Gura lui se încordă şi brusc, Ty se retrase. Rachel nu reuşi să-şi stăpânească un strigăt de dorinţă refulată. Ty deschise brusc uşa elicopterului şi inima lui Rachel zvâcni de neputinţă.

Il urmări cum se îndepărtează, cu părul

răvăşit de elicea elicoperului, cu mâinile în buzunare şi umerii plecaţi. Părea că duce cu el toată povara lumii. Rachel stătea împietrită încercând să înţeleagă cu ce greşise. Poate că totul fusese doar o iluzie.

Luă o gură de aer, încercând să-şi potolească furia şi frustrarea. Cum îndrăznea să se joace cu ea? Realiză că îl dorea cu toată fiinţa. Era în aceeaşi măsură furioasă pe el, cât şi pe ea însăşi.

De ce îl lăsase să meargă aşa de departe? De ce nu-l respinsese de la bun început? Emoţiile o sufocau. îşi puse palmele reci pe obrajii care-i ardeau de indignare. Sau poate de dorinţă. Adevărul crud i se înfăţişa clar. Ty Brennan îi trezise dorinţe pe care nici un bărbat nu i le provocase. Nici măcar Ned.

Blestemă ziua în care Ty apăruse în viaţa ei. Ce se va întâmpla cu ea, când Ty va pleca definitiv?

Şi, mai rău, ce s-ar întâmpla dacă zvonurile erau adevărate şi Ty urma să se stabilească în Inuvik? Nu voia o relaţie ca oricare alta. Dar Ty Brennan nu era făcut pentru relaţii stabile. îşi dădea seama că în orice situaţie, nu l-ar putea refuza.

Aruncând o privire în direcţia în care dispăruse Ty, încercă din răsputeri să se concentreze asupra muncii ei. Luă legătura cu oamenii de la turnul de control. Aceştia îi raportară îmbunătăţirea condiţiilor de zbor. Decise să mai aştepte. Opri motorul, ca să economisească conbustibil.

Elicea se opri încet şi liniştea, aproape asurzitoare, se lăsă peste ea.

Nu era pentru prima oară când se oprea în mijlocul pustietăţii. Adusese aici biologi, petrolişti sau simpli turişti. Toţi fuseseră marcaţi de liniştea şi pacea care domneau peste ţinuturile nordului.

Niciodată nu se simţise intimidată de imensitatea pământului nepopulat din jurul ei. Dimpotivă, acest lucru îi dădea liniştea şi pacea pe care şi-o dorise mereu.

Nordul îi oferea o experienţă magică, de neuitat. Oare Ty simţea acelaşi lucru?

îşi puse o geacă împotriva vântului şi coborî din elicopter. Se uită în direcţia în care o luase Ty. Voia să vadă unde era, ce făcea, dacă se simţea bine. într-un fel, ca pilot, avea responsabilitatea lui. Nu ştia cum va putea să dea ochii cu el după cele ce se întâmplaseră. Ty îi simţise reacţia. Şi era clar că nu-l mulţumise. Din ce alt motiv ar fi lăsat-o baltă, aşa dur cum făcuse? Ruşinată se forţă să se ducă spre el. Trebuia să vadă ce făcea.

Nu era prea departe. îl zări după primul deal. Stătea jos, cu capul dat pe spate şi cu jacheta fluturând pe lângă el. Bătea un vânt puternic. Era o imagine covârşitoare. El, singur, în mijlocul naturii pustii.

Stătea cu spatele la ea. Rachel se întoarse să plece. Nu voia să-l deranjeze. Era pierdut în contemplarea peisajului.

Dar Ty o văzuse şi îi făcu semn să-l aştepte. Rachel se opri îngrijorată. Se simţea sub vraja lui şi asta o irita.

Ty avea părul răvăşit şi obrajii înroşiţi. Nimic nu dovedea răul de zbor pe care-l avusese mai devreme. Părea foarte calm. Asta

o irita şi mai tare pe Rachel. Chiar nu-l mişcaseră în nici un fel cele întâmplate între ei?

- E un peisaj incredibil! strigă el fluturând din mâini. Culorile astea, plantele. Cum spuneai că se numesc?

- Flori de câmp, spuse ea, întrebându-se cum de putea omul ăsta să arate aşa de bine.

Ty încuviinţă din cap, privind natura din jurul lui cu ochii larg deschişi.

- Trăiesc nişte sentimente minunate, ori de câte ori mă întorc în nord, spuse el apucând-o de mână.

Rachel era surprinsă de reacţia lui. De ce o luase de mână?

- Mă aştept din clipă în clipă să apară un lup sau un urs, spuse el râzând.

Parcă era un copil. Semăna foarte mult cu Jennifer.

Rachel îl privea atentă. Dintr-o dată, Ty se întoarse spre ea şi o luă în braţe. Ochii lui se scufundară într-ai ei. O privea drept în suflet. Intensitatea privirii lui o hipnotiza.

Ştia că trebuia să se retragă, dar nu putea. Un instinct primar îi ţinea înlănţuiţi.

Ty o strânse mai aproape de el. I se simţeau muşchii vibrând pe sub haine. Prin vene le curgea o pasiune sălbatică. Erau sortiţi să fie unul. Bărbatul, femeia şi natura.

Se aplecă asupra ei şi buzele li se lipiră în primul sărut. Rachel simţea că-i iau foc buzele. Se smuci de lângă el confuză, cu o ultimă forţare.

- Rachel? o întrebă el încet, cerându-i permisiunea.

- Nu mai vreau, scânci ea.

O privea plin de dorinţă, cu buzele umede. Când se aplecă să o sărute din nou, Rachel se încordă. Voia să se opună, dar sărutul lui era hotărât. Emoţiile se învălmăşeau în capul ei, ameţind-o.

Dorinţa puse stăpânire pe ea. Se predă, lăsându-se pradă magiei sărutului. Degetele i se încleştară pe pieptul lui. Limbile lor făceau dragoste. Rachel uită de toate. Uită de ea însăşi. Erau prinşi în vâltoarea unei pasiuni arzătoare. Mâinile ei se plimbau flămânde de-a lungul muşchilor lui oţeliţi.

O eliberă puţin, atâta cât să-i poată scoate tricoul din pantaloni. Mâinile lui îi căutau înfierbântate sânii. îi cuprinse, plin de dorinţă.

Atingerile lui experte îi provocau reacţii fizice puternice. Se arcui dornică spre el, cerând mai mult. Gemea în delir.

- La naiba, Rachel. Te doresc, spuse el dur.
- Da, aprobă dorinţa din ea.
- Nu putem s-o facem aici, spuse el privind în jur. îmi pare rău.

Poftim? Ce tot spunea? Rachel nu înţelegea. Aprinsese în ea un foc şi acuma o lăsa baltă? Realiză că el de fapt pusese punct unei posibile aventuri în mijlocul naturii. Obrajii lui Rachel se aprinseră. Ar fi putut să o aibă! Doamne! Ce făcuse? Aproape că i se dăruise. Pieptul i se zbătea neputincios, sub pulsaţia pasiunii care devenise neputinţă. Erau aşa de aproape. Fuseseră gata să... Nu! Aşa ceva nu se putea întâmpla! Nu lui Rachel Warner!

- Rachel?

Se îndepărtă de ea. Rachel întinse o mână să-l

oprească. Făcea greşeală după greşeală. Nu se putea abţine! Ce se întâmpla cu ea? O clipă fusese furioasă că o foloseşte, ca apoi să-i pară rău că nu termină ceea ce începuse. Tremura toată. Ce făcuse? De ce se îndepărtase de ea?

- Nu trebuia să fac asta. îmi pare rău, spuse el.

- Atunci de ce ai făcut-o? spuse ea plină de resentimente. Ti-am spus că nu amestec afacerile cu plăcerea. Nu puteai să mă laşi în pace? Ai avut tupeul să crezi că sunt aşa de uşoară? Nu sunt genul acela de femeie.

- Nu te învinuiesc cu nimic. Ai dreptul să crezi ce vrei.

Rachel se întoarse şi se grăbi să se îndepărteze de
el. O strigă, dar ea nu-i răspunse.

- Rachel, te rog!

Dar ea nu-l mai auzea. Intră în elicopter, trântind uşa după ea. Ii venea să plece singură. Să pornească elicopterul şi să fugă de el. Dar aşa ceva nu se putea.

Işi strânse ochii, încercând să-şi revină, să uite cele întâmplate. După câteva momente, îşi dădu seama că Ty nu venise după ea. Se uită după el, dar nu-l văzu. Ceaţa se ridicase. Puteau să plece. Dar unde era Ty?

Işi aranjă hainele grăbită. Ce credea acum omul ăsta despre ea? Ii era ruşine. Niciodată nu-şi pierduse controlul în halul acesta.

Porni elicopterul. Luă legătura cu turnul de control. Vremea era favorabilă. Se uită din nou după Ty şi îl văzu. Era departe, dar îi simţea privirea sfredelitoare. Se simţea slabă

şi neajutorată.

*

* *

Ty se urcă în elicopter. Rachel era încă supărată. Se vedea asta din încordarea maxilarului. Nici Ty nu

se simţea mai bine. Voia să se descarce într-un fel. Simţea nevoia să dea într-un sac de box. Ce putea să-i explice lui Rachel, când nici el nu ştia cum de se întâmplase asta?

îşi pusese în cap să o sărute, de ieri. Voia să-şi dovedească faptul că Rachel nu însemna nimic pentru el. Voia să şi-o scoată din cap. Devenise o obsesie. Şi atunci cum se făcea că acum o dorea mai tare? Avea nişte reacţii inexplicabile. îşi pierduse controlul. Avea un corp provocator. Sărutările ei îl înnebuniseră, pur şi simplu. Dacă se întâmpla asta într-un loc mai prielnic, ce ar fi făcut? Ar fi fost în stare să se oprească? Nu!

Planul lui se dusese de râpă. Lucrurile luaseră o turnură periculoasă. Nu era o femeie potrivită pentru el. Trebuia să înceteze orice tentativă de apropiere faţă de ea. Chiar şi ea fusese de acord cu asta. între ei trebuia să rămână o relaţie strict profesională. Asta era singura soluţie.

Recunoştea că Rachel era o femeie bună, iubea copiii, era responsabilă. Dar slujba ei era mai presus de orice. Nu trebuia să se ardă a doua oară cu o carieristă. Şi nici ea nu-l plăcea. Credea despre el că nu căuta o relaţie serioasă. Şi nu avea dreptate?

întrebarea asta îl lăsa fără răspuns. Nici el nu mai ştia ce dorea.

De când o cunoscuse pe Rachel nu reuşise

să şi-o mai scoată din minte. încercase s-o ţină la distanţă

prin toate mijloacele. Ii intrase pe sub piele. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

Voia să amelioreze într-un fel situaţia. In aer plutea o tensiune. Era mai confuz decât înainte să o sărute.

O privi. Avea bărbia ridicată părând pusă pe harţă. Parcă era un copil recalcitrant.

Ty îşi încrucişă braţele în defensivă şi spuse:

- Nu putem să uităm pur şi simplu incidentul?

Ea îl privi indignată. Ty încercă să-şi pună mâna
pe a ei. Rachel îl îndepărtă violent.

- Putem să plecăm?

- Stai, Rachel, spuse el luând-o tandru de bărbie şi îndreptându-i privirea spre el. Putem măcar să discutăm?

Rachel se smuci.

- Suntem adulţi, Rachel, ce naiba?

Nu-i răspunse.

- Rachel, Rachel.

- Gata! Termină! spuse ea tăios.

Porni elicopterul, nedându-i posibilitatea să mai adauge ceva.

Ty simţi că iar i se va face rău.

*
* *

Rachel era bucuroasă. Călătoria lor se apropia de sfârşit. Tot drumul simţise un nod în gât. Se simţea

furioasă, umilită. Nu-i aruncase nici măcar o

privire omului de lângă ea. Nu-l mai putea privi în ochi.

îl putea vedea cu coada ochiului. Părea preocupat să ia notiţe. Se vedea clar că toată povestea nu-l afectase nici cât negru sub unghie. Era un bărbat practic, preocupat doar de afacerile lui.

- Unde suntem? întrebă el în cele din urmă.

- Bine aţi venit în Parcul Naţional Tuktoyaktuk, spuse ea sarcastic.

- Nu am mai fost în viaţa mea pe aici. E superb. îţi imaginezi câţi oameni ar fi în stare să dea averi, doar ca să vadă asta?

- Sigur.

- Presupun că nu sunt primul care s-a gândit să exploateze acest loc.

- Nu. Dar eşti primul care o va face. Nu îţi împărtăşesc opiniile. în timp ce unii se mulţumesc să admire, alţii vin să tragă foloase, distrugând.

- Ce, ţi se pare normal să ţii totul pentru tine? Nu vrei să se bucure şi alţii de darurile naturii?

- Nu mi se pare normal să distrugi darurile naturii. Pe de altă parte, băştinaşii vor să fie lăsaţi în pace, să trăiască liniştiţi, aşa cum au făcut-o de secole.

- Şi de ce crezi că tu însăţi nu-i deranjezi?

îl privi înfruntându-l. Ce voia să spună? Cu ce deranja ea cursul normal al vieţii acestor oameni?

- Vom vedea azi dacă ai drepate. Mă întâlnesc cu nişte reprezentanţi ai acestor locuri.

Deşi nu credea că va avea succes, Rachel se cutremură la gândul că Ty ar fi putut primi aprobarea.
Sentimentele ei erau contradictorii. Voia ca nordul să rămână cât mai aproape de forma actuală, natural, sălbatic. Avea încredere în Ty. Părea un om bun. Dar dacă semăna cu toţi ceilalţi? Dacă îl interesau doar banii?
Elicopterul ateriză pe aeroportul rudimentar din Tuktoyaktuk. Ty coborî, aparent neafectat de zborul care-i făcea rău.
Rachel opri elicopterul şi intră în clădirea mică a aeroportului. Ty discuta cu David, un angajat pe care Rachel îl cunoştea foarte bine.
- Sunteţi ocupaţi azi? întrebă ea, încercând să-l ignore pe Ty.
- Nuuu. Azi n-am prea avut turişti, răspunse David zâmbind.
Ty o privea atent. Rachel se întoarse spre el întrebătoare.
- întâlnirea mea cu reprezentanţii va avea loc în câteva ore. Aş vrea să văd până atunci împrejurimile.
Rachel ştia că Ty dorea să-l însoţească, dar spuse:
- Bine. Eu te aştept aici.
- Nu. Aş vrea să mă conduci tu.
Purtau un schimb de replici tăios. David îi privea, neînţelegând tensiunea dintre ei.
- Tuk e mic. Sunt sigură că n-o să te rătăceşti.
- Hai cu mine. Vreau să-mi dai şi nişte explicaţii, spuse Ty hotărât, trăgând-o de mână, după el.
Afară, Rachel se smuci indignată din

strânsoare.
- Parcă ai fi omul din Neanderthal! spuse ea frecându-şi braţul care o durea.
Ty încercă s-o mângâie, dar Rachel se feri instantaneu.
- îmi pare rău, spuse el printre dinţi.
- Nu se vede, spuse Rachel încrucişându-şi braţele.
- Ai de gând să mergi de bună-voie, sau trebuie să te trag din nou după mine?
- Ce vrei, domnule, de la mine? întrebă ea iritată. Tot tu eşti supărat?
- Ascultă-mă, spuse Ty smucind-o spre el. Mă străduiesc să fiu amabil şi tot tu eşti aia care se înfurie. Hai să nu ne mai jucăm atâta. Să spunem lucrurilor pe nume. Mă vrei, te vreau, da? Mai bine facem ceva ca să rezolvăm treaba.
Rachel se retrase simţind cum fierbe de furie.
- Te supraestimezi, domnule. în realitate, nu te pot suferi. Eşti arogant. Nu-mi place de tine nici cât negru sub unghie. Ai priceput?
Cum îndrăznea să pretindă că ea îl doreşte? Dar nu avea dreptate, oare?
- Bine. Cum spui tu, zise el sceptic.
- Acum, că am lămurit lucrurile, hai să mergem odată, spuse Rachel pornind la drum hotărâtă.

Se simţea mult mai bine. I-o întorsese frumos încrezutului ăstuia. Sentimentul victoriei se transforma în îngrijorare. Se întoarse spre Ty care nu părea să se grăbească.
- Ai de gând să mergi mai repede? Parcă voiai să-ţi arăt împrejurimile. Sau mă înşel?
Ty grăbi pasul, dar nu-i răspunse.

Incepea să se simtă briza sărată. Se apropiau de coasta Mării Beaufort, care făcea parte din oceanul Arctic.
Rachel se sui pe stâncile colţuroase şi umede. Se întoarse spre Ty şi îi spuse:
- Când vezi pentru prima oară oceanul Arctic, se spune că trebuie să intri cu picioarele în el.
Ty se sprijini de umărul ei şi fără să ezite, îşi scoase pantofii şi şosetele.
- Nu vrei să mă ajuţi? o întrebă el cu o privire ironică.
Rachel îl apucă de mână, ajutându-l să meargă desculţ printre pietrele colţuroase. Ty intră în apă. Rachel nu reuşi să se abţină şi izbucni în râs, când îl văzu cum se strâmbă. Apa era extrem de rece.
- Cum se spune pe aici? Picioare reci şi inimă caldă?
Inima lui Rachel tresări. Ty flirta din nou cu ea.
- Mă ajuţi să ies?
Rachel îi întinse mâna şi Ty se urcă din nou pe stânci. Se aşeză şi începu să se încalţe.

- Ce caută buşteanul ăsta tocmai aici? întrebă arătându-i un trunchi de copac.
Rachel îşi muşcă buzele încercând să se stăpânească. Scena asta era prea intimă. Ei doi pe malul mării, discutând ca doi prieteni. Sau iubiţi.
- Buştenii sunt transportaţi pe râul Mackenzie şi la gura de vărsare în ocean, sunt traşi la mal. Se întâmplă să mai scape câte unul.
- Aha. Am înţeles. Eşti o fată deşteaptă.

Rachel se înroşi, încântată de lauda lui. Se întoarse cu spatele, dorindu-şi să-l urască din nou, mai tare. Dar nu reuşi. Complimentul acesta o relaxase şi pentru prima oară în ziua aceea, se simţi bine.
Timpul trecu pe nesimţite. Rachel era un ghid bun. Ii arăta tot felul de lucruri interesante. In drumul lor, văzură câini de sanie, cerbi lopătari, case tradiţionale, cu coşuri de fum imense, şi construcţia special ridicată în cinstea vizitei reginei Elizabeta şi a prinţului Philip.
- E timpul să ne întoarcem, spuse Ty cu regret. Se apropie ora de întâlnire cu reprezentanţii. Aş vrea să-i duc un suvenir lui Jennifer.
- {tiu eu un magazin prin apropiere.
Un grup de localnici îi urmăreau curioşi. Ty îi salută zâmbitor.
Urcară treptele magazinului şi intrară temători, cu sentimentul că deranjau. Peste tot domnea o linişte aproape pioasă.
Ty îşi alese o pereche de mocasini.

- Trăiesc un sentiment foarte ciudat, îi şopti el. îţi dai seama unde am ajuns? Trăim în mari aglomeraţii urbane supercivilizate şi uităm de unde am pornit, uităm vechile valori. Mă întreb unde este adevărata civilizaţie. Toate astea mă fac să mă simt... insignifiant.

Rachel îl privi, intimidată de expresia ochilor lui albaştri. Numai insignifiant nu părea Ty! Strălucea de-a dreptul! Ty se întoarse brusc şi se îndepărtă. Rachel se trezi mângâind o blăniţă de vulpe polară, uimită de revelaţia pe care o trăise mai devreme. Ty era

un om sensibil! O bulversa total. Nici nu mai ştia cum să reacţioneze. Momentele petrecute împreună o făceau să descopere lucruri interesante şi neaşteptate la el. Părea să aibă un caracter deosebit.

Rachel încerca să-i caute defecte. Din comportamentul lui, nu reieşise nici o clipă că ar fi tipul de om pe care-l crezuse ea iniţial.

Poate că omul acesta chiar reuşea să deschidă turiştilor nordul, fără să-l distrugă.

Putea să aibă încredere în el? Era o mişcare înţeleaptă? Dacă urma s-o dezamăgească, la fel ca toţi ceilaţi dinaintea lui? Ce s-ar fi întâmplat cu ea? Pe măsură ce trecea timpul, constata că îl admira tot mai mult.

Ty alese pentru Jennifer un tricou minuscul cu un imprimeu pe piept.

- Ce zici? Crezi că o să-i placă?
- E fiica ta. Tu trebuie să ştii cel mai bine, spuse ea evitându-i privirea.
- Aş vrea să mă ajuţi şi tu puţin.

Rachel simţi cum i se pune un nod în gât. Ii cerea ei părerea! Il interesa ce credea ea! Deci îi păsa!

- Ce zici de o pereche de cizme din piele de focă? întrebă el dezinvolt.

Rachel se aplecă şi luă de pe un raft un tricou imprimat, cu un urs polar pe piept.

- Voia să vadă urşi polari. Probabil că tricoul ăsta o să-i placă. Si se asortează perfect cu şapca ei de la compania de elicoptere.

Ty îi luă tricoul din mână. Degetele lor se atinseră şi Rachel simţi că ia foc. încercă să

pară detaşată. Ty studie tricoul şi hotărî gânditor:

- Ai dreptate. E perfect.

Capitolul 1

Rachel se întreba ce se petrecea cu ea, în timp ce Ty se urca în maşina lui, parcată în incinta companiei de elicoptere.

După cumpărături, Ty se dusese la întâlnirea programată cu reprezentanţii locali. Rachel îl aşteptase la recepţie, gândindu-se la sărutările lui. Pentru Rachel fusese cel mai minunat sărut, în douăzeci şi şapte de ani de viaţă. în timp ce colindaseră pe străduţele din Tuk, Ty păruse extrem de detaşat de evenimentele de dimineaţă.

întâlnirea se desfăşurase pe măsura aşteptărilor lui. Şi Rachel se bucurase pentru el.

Se trezi într-un târziu din visare şi porni maşina, spre casă. Simţea nevoia să se odihnească. A doua zi urma să se întâlnească din nou cu Ty.

*

* *

Mai târziu, spre seară, când Rachel se aşezase în fotoliul ei, cu un castron mare cu floricele de porumb în braţe, gata să citească o carte, sună telefonul. Nu voia să răspundă. Simţea nevoia să nu fie deranjată. Dar dacă era cineva important?

- Rachel, tatăl tău... răsună în receptor

vocea sugrumată a mamei ei.
- Ce e cu el? întrebă Rachel speriată.
- Este... nu ştiu... ameţit... nu poate să meargă. Mi-e frică, Rachel.
- Du-l repede la spital! Ne întâlnim acolo.
- Nu pot. Sunt cu Jennifer. Vino să stai tu cu ea.
- Jennifer? Ce căuta ea acolo, la ora aceea? Unde era Ty?
- Vin imediat, spuse ea brusc, trântind telefonul.

Când ajunse la casa părinţilor ei, îşi găsi tatăl palid, incapabil să se mişte. Ajutată de mama ei, îl înveliră cu o pătură şi îl transportară în maşină.
- Te iubesc, tată, spuse ea încercând să înghită nodul care i se pusese în gât.
- Jennifer este în pat, îi spuse mama ei, care nu arăta nici ea prea bine. Ty a zis că n-o să întârzie mult.
- Nu-ţi face griji de asta. Fii atentă cum conduci. Crezi că te descurci?

- Da.

Rachel rămase o vreme în stradă, urmărind maşina părinţilor ei cum se îndepărtează şi dispare după primul colţ. îi era frică. Dacă tatăl ei păţea ceva?

Trebuia să vândă compania cât mai repede. Noroc cu Ty. Altfel ce s-ar fi făcut?

Intră în casă tremurând de frig şi emoţie. îi

era frică pentru tatăl ei. Şi unde naiba era Ty? Pe unde umbla? Era la vreo întâlnire? Gândul ăsta îi făcea rău.
Intră în camera unde dormea Jennifer. Fetiţa avea ochii deschişi.
- Bună, şopti Rachel.
- Bună, răspunse ea. De ce vorbeşti aşa încet?
- Aşa. Tu trebuia să dormi la ora asta.
- Nu mi-e somn. Câteodată stau trează până târziiiu, târziu de tot, să ştii!
- Serios?
- îhî. Tata Warner o să se facă bine?
- Da, spuse Rachel încercând să se convingă singură de asta.
- Pot să mai stau puţin trează?
Rachel se uită la ceas. Era aproape opt seara. Prezenţa lui Jennifer o mai linştea, aşa că hotărî că fetiţa mai putea să stea trează, o vreme. Era foarte îngrijorată.
- Mulţumesc pentru tricou.
- Dar ţi l-a cumpărat tatăl tău!

- Da, însă tu l-ai ales, spuse ea luând o mână de floricele de porumb.
Rachel se înecă şi Jennifer o bătu uşor pe spate.
- Şi lui tata i se întâmplă asta, când mănâncă floricele, spuse ea sfătoasă.
Inima lui Rachel tresări încântată. îi venea să râdă. Aveau totuşi ceva în comun!

- Hai să ne jucăm, spuse fetiţa.
- Hai.

Jennifer sări din pat şi alergă la bucătărie. Se întoarse cu braţele pline de cutii.

- Tata spune că s-ar putea să ne mutăm aici.
- Serios?

Nu-i venea să creadă! Deci era adevărat! Dacă Ty îi spusese asta fiicei lui, trebuia să fie adevărat! îi era frică! Ce se va întâmpla cu ea? Putea să trăiască în acelaşi oraş cu Ty? Se jucară împreună o vreme. Se făcuse târziu. Jennifer trebuia să se culce. Claudia nu venise încă, aşa că Rachel se hotărî să mai stea cu fetiţa o vreme. Lăsară jocurile deoparte şi începură să citească nişte cărţi pentru copii.

*
* *

Ty era mulţumit. Tocmai terminase de încheiat nişte contracte. Lucrurile se desfăşurau conform pla-

nurilor. Era aproape zece noaptea. Jennifer dormea de mult. De obicei el era acela care o băga în pat şi o săruta de noapte bună. Ideea de a se stabili în Inuvik era cea mai bună soluţie. Toată viaţa îşi plimbase fiica prin lume, forţând-o să se adapteze de fiecare dată schimbărilor. Cu toate astea, ritualul dinainte de culcare era sfânt. Jennifer nu adormea niciodată înainte să se întoarcă el de la treburile care-l reţineau.

In seara asta se simţea vinovat faţă de fiica lui. Claudia era o femeia formidabilă, nu avea să-i reproşeze nimic. Cu toate astea îl durea sufletul pentru fetiţa lui. Probabil era dezamăgită că el nu reuşise să vină la timp, ca să-i ureze noapte bună.

Gândurile lui zburară la Rachel. Semăna cu mama ei. Era generoasă şi grijulie. Chiar aunci când alesese tricoul pentru Jennifer, lăsase la o parte ranchiuna pe care i-o purta. Fusese bună şi împăciuitoare. Jessica era mult mai egoistă decât Rachel.

Când se sărutaseră, crezuse că-şi va pierde controlul. Niciodată nu se simţise aşa. Plănuise s-o sărute, ca să-i devină indiferentă. Problema era că voia s-o sărute din nou. Când buzele lor se atinseseră, realizase că era implicat până peste cap. Incă puţin şi ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea, în mijlocul naturii. Pusese capăt sărutului,

sperând să-şi revină, să-şi recapete controlul. Nu găsea nici o explicaţie pentru acţiunile sale.

Apoi se purtase ciudat. Ce-i venise să o bruscheze aşa la aeroport? Voia cu tot dinadinsul să-l însoţească prin Tuk. Şi apoi, nu mai reuşea să suporte tensiunea şi răceala care se aşternuse între ei.

îl făcuse arogant şi asta îl durea. îi păsa prea mult ce credea Rachel despre el.

Nu voia să o lase să-i intre în sânge. Dar se părea că din nou cădea în plasa unei carieriste. Dorea o femeie pe care să n-o intereseze decât liniştea familiei ei. Nimic mai mult. Era chiar aşa de exigent?

Trebuia s-o ferească pe Jennifer de ea. Fetiţa lui nu trebuia să se ataşeze de această femeie, aşa cum o făcuse el. Rachel era o carieristă, dar chiar o putea compara cu Jessica? Oricum, nu o vedea renunţând la carieră doar pentru el şi Jennifer. Zborul părea viaţa ei. De mică iubise asta.

Ajunse în faţa casei soţilor Warner şi recunoscu maşina lui Rachel. Era acolo! Nu voia s-o vadă din nou. îi trezea sentimente pe care nu şi le dorea. Dar nu avea de ales. Spera că Jennifer dormea. Suferise prea mult de pe urma despărţirii de mama ei. Nu voia ca fiica lui să mai treacă prin asemenea traume.

Se pregătea să sune, dar renunţă. Nu voia să-şi trezească fata. Bătu la uşă, dar nu primi nici un

răspuns. încercă clanţa şi uşa se deschise uşor. Intră în sufragerie şi simţi cum îl năpădesc fel de fel de sentimente. Fiica lui era pe canapea, în braţele lui Rachel. Amândouă dormeau duse.

O privea pe Rachel şi trăia nişte sentimente mai profunde decât simpla dorinţă. Era nemachiată. Părea un copil puţin

mai mare decât fiica lui.

Rachel se mişcă puţin şi scânci uşor. Probabil visase ceva. Deschise ochii o clipă, cât s-o privească pe Jennifer. Apoi, zâmbind, se ghemui mai bine lângă ea.

Simţindu-i prezenţa, Rachel se trezi de-a binelea. întredeschise ochii, ferindu-se cu o mână de lumină. Ty îi zâmbi, simţindu-se vinovat. îi părea rău că o trezise. Dormea aşa de frumos!

- Bună, gânguri ea.

Părea aşa de vulnerabilă!

- Bună, şopti el.

Ce căutau ele două pe canapea? în inima lui Ty se învălmăşeau sentimente contradictorii. Rachel îl atrăgea mai mult decât oricând, dar trebuia să-şi păzească fiica de ea. Dacă ar fi iubit aşa de mult copiii, până la vârsta asta trebuia să aibă şi ea, măcar unul. Ce voia de la Jennifer a lui? Copilul ăsta trebuia protejat de femei ca ea. Ty ştia că Rachel o place pe Jennifer. Dar numai de la distanţă. Nu ar fi renunţat la carieră, pentru ea.

Rachel se ridică cu mare grijă, să nu deranjeze fetiţa şi din braţe îi căzu un teanc de cărţi. Le ignoră şi o înveli drăgăstoasă pe Jennifer.

Imaginea era prea frumoasă ca să fie adevărată. Ty ştia că nimic pe pământ, nu e

aşa de bun precum pare. Aparenţele puteau fi înşelătoare. Şi asta era dureros. Şi pentru fiica lui putea fi foarte periculos.

- Hai în bucătărie, şopti Rachel trecând pe lângă el în vârful picioarelor. O cafea? întrebă ea punând ibricul pe foc.

- Ce cauţi aici? întrebă el tăios.

Rachel îi aruncă o privire uimită.

- Tata nu se simte bine. Mama s-a dus cu el la spital. Am venit să am grijă de Jennifer.

Simţindu-se prost, Ty sări în picioare şi îi luă faţa în mâini.

- Ce are? Ai aflat?

- Da, în timp ce citeam poveşti, m-au sunat şi mi-au spus că nu e nimic grav, dar trebuie să-l ţină sub supraveghere, spuse ea muşcându-şi buzele. Credeam că are probleme cu inima. Are doar o infecţie la urechea internă.

Era aşa de vulnerabilă şi totuşi aşa de curajoasă! îl impresiona. Se simţea incapabil s-o ajute în vreun fel. O luă în braţe, simţind nevoia s-o liniştească.

Ea nu se împotrivi. îşi lipi tâmpla de umărul lui, abandonându-se.

Era aşa de bine să o ţină în braţe! începu să-i maseze umerii încordaţi şi simţi cum ea se relaxează sub mâinile lui.

O mângâie uşor pe gât. Se simţea aşa de bine! Nu voia să-i mai dea drumul. Ar fi vrut

să o strângă în braţe toată noaptea.

Rachel îl privi drept în ochi, aproape, îşi linse uşor buzele şi şopti:

- Mulţumesc.

Ty simţea imperios nevoia să o sărute din nou. Trebuia! Rachel nu se opuse. Voia să fie un sărut uşor, ca o mângâiere, dar sângele începu să-i clocotească în vine şi o trase cu forţă mai aproape, lipind-o cu totul de el.

Rachel se smulse şi luând iniţiativa, îl sărută sălbatic pe obraji, pe gât, mai jos, înnebunindu-l. Pasiunea nestăvilită erupse în el.

îi descheie înfierbântată cămaşa, îşi plimbă flămândă mâinile pe pieptul lui tare şi începu să-i lingă senzual sfârcurile întărite. Ty îi prinse fesele în mâini şi o trase mai aproape.

- Ty! strigă ea simţindu-i duritatea dintre picioare.

- Rachel! o strigă Jennifer din sufragerie, trezin- du-i brutal din pasiunea covârşitoare care pusese stăpânire pe ei.

- Da, iubito, vin imediat, spuse Rachel îndepărtându-se de Ty cu regret.

Ty îşi încheie cămaşa cu mâini tremurânde. O dorea pe Rachel cu fiecare părticică a corpului. Din tot sufletul. Nu i se mai întâmplase cu nici o femeie asta. Hotărârea lui de a o evita se evaporase în secunda în care o luase în braţe. O dorea cu

disperare. Voia să o sărute, să o mângâie, să facă dragoste cu ea. Jennifer era destul de mare să înţeleagă relaţia lui cu Rachel.

Trebuia să-şi revină, înainte de a se duce la fiica lui. Jennifer îl simţea când se întâmpla ceva în neregulă cu el.

*

* *

- Noapte bună, Rachel. Te iubesc, spuse Jennifer îmbrăţişând-o.

- Şi eu te iubesc, spuse Rachel sinceră.

Simţea privirea lui Ty aţintită asupra lor.

- O iubesc şi pe mama, dar mai mult te iubesc pe tine. Mi-ar plăcea să stai cu noi.

- O, iubito, spuse Rachel roşind impresionată.

- Nu-ţi place de tata?

- B...ba da. Sigur că-mi place.

- Atunci de ce nu te măriţi cu el, ca să fim o familie adevărată?

De unde le veneau copiilor ideile astea? Ty începu să râdă şi punându-şi mâna pe umerii lui Rachel spuse:

- Bine, maimuţico, destul pentru noaptea asta. Vise plăcute.

Ty închise uşa şi o privi pe Rachel ciudat.

- Noapte bună şi ţie, spuse ea repede, grăbindu-se spre camera ei.

*

* *

Dimineaţă, Rachel meşterea la elicopter, când

îl simţi pe Ty îndreptându-se spre ea.

- Termin imediat. O să plecăm în câteva minute. Se simţea ca naiba. Ii era ruşine de ceea ce făcuse noaptea trecută.

- Ce face Don? întrebă el rece.

Rachel nu se uită la el şi îi răspunse:

- Bine. Ii dau drumul azi.

Părea încă foarte tulburat de cele spuse de Jennifer. Ii simţea iritarea. Doar nu credea că e aşa de fraieră încât să ia în serios bălmăjelile unui copil!?

- Ai găsit o bonă pentru Jennifer?

- Da, mama ta mi-a recomandat o vecină.

Rachel se concentra cu greu la ce făcea. Prezenţa lui Ty o intimida. Stătea sprijinit de perete şi o studia.

- Azi vom vizita mormintele vechi, nu-i aşa?

- Da.

O asigurase că nu avea de gând să transforme mormintele străvechi în loc de pelerinaj turistic.

In jumătate de oră zburau deja deasupra deltei fluviului Mackenzie. Ty părea mai destins ca de obicei, dar nu vorbea şi asta o scotea din minţi pe Rachel. Trebuia să se bucure. Dacă vorbeau, ce puteau să-şi spună?

Astă-noapte fusese gata să facă dragoste cu el. Sărutările lui, îmbrăţişările, o înnebuniseră total. Se trezise sărutându-l mai

mult, cerându-i mai mult. Dacă nu i-ar fi întrerupt Jennifer, ce s-ar fi întâmplat? Erau cât pe ce să... Dacă Jennifer n-ar fi pomenit de căsătorie... Ce o apucase? Copiii ăştia... Tare imprevizibili erau! Il enervase pe Ty. Se vedea pe faţa lui!

Cât avea să-i mai ţină pasiunea asta insuportabilă? Era ceva exploziv, nebunesc, fără sens. Când o luase în braţe ştiuse că nu-i va putea rezista. Era convinsă că el dorea doar o relaţie trecătoare, dar nu-i mai păsa. Şi chiar dacă prin absurd, Ty ar fi dorit ceva mai serios de la ea, relaţia tot n-ar fi mers. Erau foarte diferiţi. El dorea o femeie de casă. Ea iubea zborul mai mult decât orice. Nu puteau să ajungă la un compromis.

Ea nu putea.

Era din ce în ce mai ataşată de Ty şi nu ştia ce să facă. Dacă se mai ivea o situaţie similară cu cea de

noaptea trecută? Ce făcea? Ar putea să-l refuze? Ar dori să-l refuze?

Il privi cu coada ochiului, analizând situaţia în care se afla. Era irezistibil. Voia să fie a lui. A lui Ty Brennan.

De obicei, Rachel zbura că plăcere deasupra deltei, dar azi se simţea incapabilă să admire peisajele.

- Uite un elan cu pui! spuse Ty, trezind-o din reverie.

Rachel se uită într-o doară.

Timpul trecea greu. Rachel nu avea chef să pornească o conversaţie. Ty nota de zor în carnetul lui, nepărând dornic să discute cu ea.

Aterizară şi Rachel îl lăsă pe Ty să-şi vadă de studiul său, printre morminte. Imaginea o dezola. Se duse singură pe stâncile de care se spărgeau valurile oceanului. Marea neliniştită îi sporea melancolia. Se trezi plângând. Doamne! Ce se întâmpla cu ea? Rachel Warner nu plângea niciodată!

Işi vizitase tatăl la spital, de dimineaţă. Se simţea bine. Trebuia să iasă azi. Atunci de ce era nefericită?

O pasăre ţipă deasupra ei. Işi lăsă capul pe spate şi văzu doi vulturi singuratici zburând alături. Işi va putea găsi şi ea vreodată perechea?

Il dorea pe Ty. Nu doar fizic. Il dorea cu totul. Voia să fie împreună, pentru totdeauna.

- Sunt frumoşi, nu-i aşa?

Rachel tresări speriată. Ty stătea alături de ea, admirând şi el vulturii. De când stătea acolo? Spera că nu-i văzuse lacrimile, dar...

- De ce plângi?

Ii luă faţa răvăşită de lacrimi în palme.

- Spune-mi.

Rachel se scutură, îndepărtându-se puţin de el. De ce era aşa de drăguţ cu ea, acum, după atâta tăcere?

- Eşti prea frumoasă ca să plângi, spuse el ştergându-i lacrimile de pe obraji.
Se simţea ca o prinţesă în blugi şi tricou. Ty o privea ca şi cum ar fi fost cea mai frumoasă fiinţă de pe pământ. Dar ea ştia că nu-l atrăgea decât fizic.
- Ochii tăi negrii şi frumoşi îmi transmit când dorinţă, când confuzie. Vreau să ştiu ce se petrece cu tine. Ce te supără, ce te deranjează?
- Oamenii nu sunt vulturi, spuse ea ca un copil care descoperise că nu exista Moş Crăciun. Nu stau împreună o viaţă.
- Uneori stau. Uită-te la părinţii tăi. Sunt un cuplu deosebit.
Relaţia ei cu Ned fusese superficială. Cu Ty nu putea să fie astfel.
- Uneori... spuse ea cu un glas sfâşietor. Eu nu cred că mă voi mărita vreodată.

Dacă nu-l avea pe el, prefera să stea singură.
- Voi sta cu... munca mea. Imi este suficient. Trebuia să-i fie suficient!

*
* *

- Bine cel puţin că recunoşti.

Ty se retrase brusc. Deci până la urmă o spusese. Temerile lui se adeveriseră. O interesa doar munca ei! Nu mai avea loc pentru altcineva. Nu voia să mai facă loc şi

altcuiva, în viaţa ei. Rachel Warner semăna cu Jessica!

Noapte trecută fusese un prost, crezând că Rachel şi Jennifer puteau fi prietene. Jennifer era doar un copil. Ce-i venise să pomenească de căsătorie? Rachel era o carieristă înnăscută. Era dezamăgit şi nu voia să recunoască. Ştiuse de la început asta. Cum de trecuse aşa de uşor peste acest fapt, capital în fond, pentru el? Dorea să fie singur.

Nu ştia cum să-i spună fetei lui că n-o mai puteau vedea pe Rachel niciodată. Jennifer se ataşase de ea. Ii spusese că o iubeşte. Şi copiii nu mint. Era aşa de vulnerabilă fetiţa lui! Nici lui nu-i era uşor. Cum putea s-o evite pe Rachel? Dorea cu adevărat asta? Era singura soluţie. El şi fata lui se ataşaseră prea mult de Rachel! Trebuia să rupă pisica în două! Acum sau niciodată.

Astăzi era ultima zi petrecută cu Rachel.

- Ty?

Ce dorea? De ce îl urmărea?

- Poftim?

Nu se întoarse spre ea. Rămase nemişcat. Auzi paşii ei îndepărtându-se.

*

* *

A doua zi era sâmbătă. Rachel era fericită că avea zi liberă. Nu dorea să-l mai vadă pe Ty. Ii făcea rău. Se simţea cu el ca într-un zbor pe

furtună. O clipă era dulce şi bun, ca apoi să devină rece şi indiferent. Nu-l înţelegea. Nici pe ea nu se înţelegea. De ce îi păsa atâta de un om care nu dădea doi bani pe sentimentele ei? Dimineaţa era caldă şi însorită. Dar asta nu-i aducea bucurie în suflet. Se hotărî să-şi viziteze părinţii. Poate va trece şi pe la Jim. Trebuia să facă ceva, orice, numai să stea departe de Ty.

Mai târziu, când parcă în faţa casei părinţilor ei, auzi voci de copii venind din interior şi o văzu pe Jennifer jucându-se cu copiii vecinei.

- Rachel! strigă fetiţa alergând fericită spre ea.

- Bună, iubito. Nu credeam că o să ne vedem azi, spuse ea sărutându-i căpşorul roşcat.

O durea sufletul, gândindu-se că dulceaţa aceea de copil putea fi a ei.

- Mă joc cu Susan. Vrei să ne duci în parc, dacă ne dă voie mama lui Susan?

- Sigur, zâmbi ea.

Dacă nu putea fi cu Ty, măcar era cu fiica lui. I se strângea inima privind-o. Semăna aşa de mult cu tatăl ei!

Intră în casa părintească. Mama şi tatăl ei stăteau pe terasă, la soare, şi beau limonadă.

- Bună, spuse ea sărutându-şi părinţii. Bine ai venit acasă, tată. Să nu ne mai sperii aşa!

- Azi semnez actele, îi spuse el.
- Vinzi compania?
- Da.
- Mă bucur. Felicitări. E timpul să vă mai odihniţi şi voi! Aţi muncit o viaţă! Trebuie sărbătorit evenimentul. Hai să cinăm diseară în oraş. Te simţi în stare, tată?
- Ba bine că nu, răspunse acesta indignat.
- Uite cum facem, hotărî Claudia, strângându-şi soţul de mână. Mergem împreună cu Don să semneze actele şi vedem dacă cinăm în oraş sau comandăm ceva, bine?

Priveliştea era emoţionantă. Erau o familie adevărată. Pe Rachel o durea gândul că ea nu va putea avea niciodată o familie a ei. Ce se va întâmpla cu ea când părinţii ei nu vor mai fi? Işi alungă gândurile sumbre din minte şi se con- centră la discuţia cu părinţii ei. Amintindu-şi de promisiunea făcută lui Jennifer, se duse la vecină, să vadă cum stăteau lucrurile.

Mama lui Susan le dădu voie să plece, aşa că Rachel, Jennifer şi Susan se duseră în oraş să cumpere gogoşi şi pateuri.

Pe drumul de întoarcere, Jennifer se trezi strigând:

- Tata!

Ty trecuse cu maşina pe lângă ele, dar spre uşurarea lui Rachel, nu le văzuse.

- Niciodată nu mă aude, spuse Jennifer cu

năduf. Rachel? Ai zis că ne oprim în parc.

- Am zis, am zis! Acuma ce pot să fac? se prefăcu Rachel supărată.

Jennifer izbucni în râs şi alergă la leagăne. Susan o urmă.

- Dă-ne huţa! ceru imperativ Jennifer.

Fetiţa asta ştia ce voia!

Douăzeci de minute mai târziu, Rachel stătea pe bancă, bucurându-se de o după-amiază superbă, urmărind cu regret cele două fetiţe care nu aveau stare. Oare ea va avea o fată a ei?

Pe ea n-o oboseau copiii. Ii iubea. O iubea pe Jennifer. Oare o iubea doar pentru că era fata lui Ty? Nu, nici măcar ea nu credea asta. Fetiţa era pur şi simplu o dulceaţă.

Jennifer se întoarse spre ea şi flutură din mânuţă. Rachel o salută şi ea, zâmbind, simţindu-se pentru prima oară, după multă vreme, mult mai calmă, când...

- Cred că *mie* îmi face cu mâna!

Din spatele ei venea o voce familiară.

Capitolul 8

Ty o privea, gata de harţă. Ii venea să o scuture bine pe femeia asta!

- Ai de gând să frângi inima copilului meu?

- Ce vrei să spui? întrebă Rachel cu ochi înneguraţi.

- Te dai bine pe lângă Jennifer, asta mi-e clar!

Rachel nu răspunse. Ty ştia că o rănise, dar nu
avea altă cale.

Se pregătea să-i mai zică vreo două, dar se răzgândi. Trebuia să-i spună. Trebuia să vorbească cu ea de ieri. Rachel vorbise limpede. Căsătoria nu era pentru ea. Nu că ar fi vrut să se însoare cu ea! Nu puteau discuta acolo. Fata lui era la doar câţiva metri depărtare.

Gândul la discuţie îi făcea rău. Nu dădea doi bani pe ce credea Rachel Warner. A! O dorea fizic! Asta

era altă poveste! Nu putea să-i permită să intre cu picioarele în mica lui familie. Fetiţa lui era cea mai importantă fiinţă de pe pământ. Femei putea să aibă oricând!

Trecuse peste durerea despărţirii de Jessica, putea să treacă şi peste Rachel cu care, în fond, nu avea nimic de împărţit.

Luă o gură zdravănă de aer, încercând să-şi calmeze emoţiile. Era aşa de aproape de ea. Chiar şi acum, în ceasul al doisprezecelea tot nu se putea stăpâni. Ii venea s-o ia în braţe şi să lase totul baltă. Să nu-i mai pese de nimic. Să nu se mai gândească la viitor.

- Ce vrei să spui? Cum adică mă dau bine pe lângă Jennifer? Cum adică să vreau să-i frâng inima???

- De fiecare dată când vă întâlniţi nu faci altceva decât s-o răneşti.

Rachel avea lacrimi în ochi. Părea consternată.

Ty încercă să se ţină tare şi îi explică:

- Nici măcar nu înţelegi, nu?

Rachel îşi strânse buzele şi scutură din cap neajutorată:

- Nu. Nu înţeleg.

- Nu vreau să te mai întâlneşti cu Jennifer. Te place prea mult. E un copil. N-o să înţeleagă ce se întâmplă, peste o lună, când tu nu vei mai fi lângă ea. Ii trebuie o relaţie stabilă. O mamă care să fie

lângă ea, oricând. Te iubeşte din ce în ce mai tare. O răsfeţi, îi dai atenţie. Nu vreau ca fiica mea să mai treacă printr-o traumă. Mama ei a reuşit s-o îndurereze destul. Am făcut totul ca s-o scot din starea asta. Acum vii tu ca să strici totul?

Rachel plângea nestăvilit. Ty o privea

neputincios. Se blestema pentru ce-i făcuse, dar trebuia să i-o spună. O mângâie pe obraji, nemaigăsindu-şi cuvintele. Ii era milă de ea. Il durea sufletul.

- Nu voiam... să te rănesc... Am făcut asta... pentru fetiţa mea...

* *

- Nu voiai să mă răneşti? hohoti ea, privindu-l uimită.

Doamne! O spusese. Se temea pentru copilul lui. Voia s-o îndepărteze de ea. Se aştepta să-i spună asta odată şi-odată. Dar nu credea că va reacţiona aşa. O durea îngrozitor.

Ty se întoarse şi se îndepărtă de ea, cu umerii căzuţi.

De ce o făcuse? Jennifer fusese rănită de mama ei, dar învăţase repede să aibă încredere în oameni. Prietenia cu Rachel dovedise asta. Ty era acela care nu învăţase să aibă încredere în oameni. El era acela care nu-şi revenise. Doar lui îi era frică să se apropie

de cineva. Nu putea să-l lase să-i facă asta. Nu avea de ce s-o învinuiască.

- Nenorocitule! spuse Rachel tremurând de indignare. Problema nu sunt eu şi nici Jennifer. Problema eşti tu! Eşti bolnav. Şi nici nu o să te vindeci, pentru că nu recunoşti! Iţi

găseşti scuze al naibii de plauzibile!

Ii aruncă în braţe sacoşa cu gogoşi şi pateuri.

- Du fetele acasă şi găseşte o scuză bună! spuse ea făcând stânga-mprejur.

*
* *

Ty o urmări din priviri, cu sentimente contradictorii, cum se îndepărta hotărâtă. Ce naiba bălmăjise femeia asta? Cum adică era bolnav? Nu-i mai păsa nici un pic de Jessica.

Era ceva adevărat în ceea ce spusese Rachel. De când se despărţise de Jessica, fusese mult mai atent la femei. Păstrase garda sus. Nu-şi permisese să se ataşeze prea tare de vreo femeie. O ferise şi pe Jennifer de asta. Şi avea motive foarte întemeiate să o facă. Avusese doar relaţii trecătoare.

De data asta lucrurile îi scăpaseră de sub control. Rachel fusese o greşeală. Crezuse că o poate trata uşor, dar nu reuşise.

Voia o mamă pentru Jennifer. De Rachel nici măcar nu putea fi vorba! Recunoscuse cu gura ei că nu voia să se mărite, că nu-şi dorea nimic mai mult decât cariera ei. Era adevărat că se înţelegea perfect cu fata lui.

Nereuşind să înţeleagă nimic şi realizând că pe măsură ce analiza situaţia, aceasta devenea mai complicată, Ty se întoarse să strige fetele. Făcuse ce trebuia să facă.

Jennifer alergă spre el şi el simţi cum i se frânge inima. Pentru fetiţa lui, bineînţeles! Că doar nu pentru sine. O îndepărtase definitiv pe Rachel din viaţa lor. Şi cât o mai dorea! Fizic, bineînţeles!

Trebuia să-şi găsească o femeie! Asta era! O femeie care să-i potolească dorinţa de Rachel! Doamne! Era pierdut!

*
* *

Rachel ajunse acasă şi se grăbi să intre sub duş. Simţea nevoia să se cureţe. De atingerile lui Ty, de mângâierile lui, de tot!

Se minţise singur. Şi credea că o păcălise! Ha! Ii spusese adevărul în faţă şi plecase fără să-i mai aştepte replica. Nici nu mai avea ce să-i spună. Putea doar să o mintă, ca de obicei.

Ty era un nemernic. Asta era clar! Rachel ieşi din duş şi concluzionând, începu să se şteargă energic. Ce avea să se facă fără Ty Brennan? Asta rămânea de văzut. Oricum, nu mai era nevoită să dea nas în nas cu el şi nici să stea sechestrată alături de el, în cabina strâmtă a elicopterului.

Viaţa ei fără Ty părea... goală.

Brusc i se făcu cald şi începu să deschidă geamurile, când sună telefonul.

- Alo? spuse ea încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

Era mama ei.
- Ce faci, dragă?
- Bine.
- Ty spunea că te doare capul...
- A, mi-a trecut.
- Mai vii la noi?
- Daaa.
- Poţi să vii după ce semnăm noi actele. Intre timp, tu odihneşte-te.
- Mulţumesc.
- De ce?

Chiar, de ce-i mulţumea? A, că o salvase. Nu mai suporta să-l vadă din nou pe Ty.
- Pentru telefon.

Lual-ar naiba pe Ty Brennan! Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât îl înţelegea mai bine. Tipul era clar rănit! Suferea după eşecul mariajului său. Şi o

folosea pe Jennifer ca scuză. Fetiţa se ataşase de ea. Ştia asta. Ty era acela care se temea să se implice. Cel mai bine era să plece cât mai repede din oraş. Spera că după această scena, va avea bunul simţ să plece. Nu avea încotro. Se lovea de Jennifer în fiecare zi.

De obicei, Rachel se simţea bine acasă. Ea singură îşi crease decorul reconfortant. Mobilierul era simplu, din lemn natur, covoarele erau rustice, ţesute de mână, şi din loc în loc, dădeai de diverse lucrări de artă locală.

Voia doar să se relaxeze. Deschise casetofonul stereo, alegând o muzică liniştitoare, orchestrală, şi se scufundă în canapeaua de piele albastră. Purtată de ritmurile domoale, închise ochii şi pierdu noţiunea timpului.

Când se trezi, începu să ţipe de uimire. Nu ştia dacă visează sau este trează. Ty stătea în faţa ei şi o privea. De când? Dintr-o dată realiză că o acoperea doar un prosopel minuscul.

Ty îşi dădu seama de stânjeneala ei şi se întoarse cu spatele, micşorând volumul caseto- fonului.

- Ce cauţi aici? tună ea. Cine naiba te crezi să intri aşa peste mine? Cu ce drept vii aici?

Ty se balansa stânjenit, cu mâinile în buzunare, de pe un picior pe altul. Purta un costum care-i stătea foarte bine. Dar ce nu-i stătea lui bine?

- Am venit să... să-mi cer scuze.

Rachel se încordă. Ce mai voia de la ea?

- Lasă-mă să pricep şi eu ceva. Mai devreme mă acuzi că-i frâng inima fiicei tale şi acum îţi ceri scuze?
- Daaa... M-am gândit mai bine la ce ţi-am spus. Cred că am fost un pic... impulsiv.
- Un pic impulsiv? Asta nu-i nimic. Cum de ţi-ai permis să mă compari cu fosta ta nevastă?

- Ai dreptate, spuse Ty.
Ochii lui păreau sinceri. Rachel încercă să nu se lase păcălită.
- Nu aveam nici un drept să-ţi vorbesc aşa. Poţi să mă ierţi, Rachel?
Rachel se întoarse cu spatele la el. Nu voia să cedeze aşa uşor.
- Nici măcar nu mă cunoşti. Tu nu ştii nimic despre mine. Nimic, înţelegi?
- Ai dreptate, te-am judecat greşit. Am considerat cariera de pilot ca cel mai important lucru din viaţa ta. Tu ai zis asta. Tu ai spus că ţi-e suficient. Că nu mai ai loc de altceva. Am dreptate? Ajută-mă să înţeleg!
- Mi-am dorit dintotdeauna o căsnicie fericită, o familie a mea, cu copii. Cariera nu mă împiedică să am şi asta. De fapt nu au nici o legătură. Un lucru nu-l exclude pe celălalt. Asta sunt eu. Imi place să zbor. Face parte din mine.
Rachel făcu o pauză şi se hotărî să-i explice motivele ei.

- Ştii, odată, am crezut că iubesc. Ned era un bărbat ca tine, Ty. Afacerist, bogat, credea că mă poate cumpăra, că deţine drepturi depline asupra mea. Nu m-a iubit nici o clipă. Era prea egoist. M-a folosit şi m-a părăsit, când nu a mai avut nevoie de mine. Nu voi mai face greşeala asta. Nu mă voi mai lăsa folosită. De asta am un fel de aversiune faţă

de tine. Cred că ţi-ai dat seama. Faci parte din categoria aceea de bărbaţi...

Ty se apropie de ea, începu so mângâie şi se apropie s-o sărute, dar Rachel se retrase, în defensivă.

Dar canapeaua din spatele ei o făcu să-şi piardă echilibrul şi căutând un punct de sprijin, se agăţă de el. Luat pe nepregătite, Ty se dezechilibră şi se treziră căzând unul peste altul, pe canapea.

Rachel rămase fără suflare. Dar nu greutatea lui era de vină. Pieptul tare al lui Ty îi strivea sânii.

Oprivea provocator, cu buze umede, flămânde. Mirosul lui seducător o înnebunea. Simţea că-şi pierde raţiunea. Nu! Nu din nou! Işi adună toate forţele şi încercă să-l împingă.

- Dă-te la o parte!

- Ţi-a spus cineva până acum, cât de frumoasă eşti când te înfurii?

- Ha! Ha! Foarte nostim! Acum mişcă-te!

Nu-i păsa cât de rău îi părea lui Ty pentru ce făcuse. Asta nu schimba cu nimic situaţia. Tot nu era capabil să-şi depăşească inhibiţiile.

- Să nu crezi că am năvălit în casa ta, aşa, de capul meu. Am sunat, am bătut la uşă până n-am mai putut şi tot nu mi-ai răspuns. Ce vină am eu, dacă uşa era deschisă? Am luat-o ca pe o invitaţie.

- Asta nu e o invitaţie! spuse ea

zvârcolindu-se sub el. Hai, mişcă de-aici!
- Dacă te mai zbaţi mult, zâmbi el ameninţător, s-ar putea să suporţi consecinţele.
- Ei! pufni Rachel roşind, conştientă de reacţia corpului lui.
- De zeci de ori am visat să stau aşa pe tine, şopti Ty provocator.
- Nu ştiu ce vrei să spui, replică ea simţind cum cedează.
Ty îi sărută lobul urechii şi-i murmură:
- Mincinoasă mică.
- Ce drept ai să faci asta, după felul în care te-ai purtat cu mine? încercă ea să joace dur.
- Ai perfectă dreptate, spuse el, lipindu-şi buzele de ale ei. Imi pare rău. De fapt pentru asta am şi venit. Să-mi cer iertare. Mă ierţi?
Rachel închise ochii primindu-i sărutările, învinsă. Limba lui explora insistentă şi Rachel cedă, răspunzându-i. Il luă în braţe, strângându-l mai aproape de ea.

Trebuia să-l respingă, să-i spună să se oprească, s-o lase în pace. Dar nu putea.
Il iubea! Gândul acesta o făcu să-i tresalte inima. Asta era! Il iubea pe Ty Brennan, aşa cum nu iubise pe nimeni până atunci. Ce tot spunea! Ea niciodată nu iubise. Ned? Sentimentele ei de atunci erau o replică palidă faţă de ce simţea pentru Ty.

Nu mai putea să-l oprească. Nu mai voia să-l oprească. Avea pentru el sentimente mult mai profunde decât dorinţa fizică. Asta era dragoste. Pe el îl aşteptase o viaţă.
Ty îşi coborî capul spre marginea prosopului, frecându-şi obrazul de pielea ei fină, căutându-i sânii.
Rachel îşi încleştă degetele în părul lui, împingându-i capul mai jos, pe sânii întăriţi. Trupul
i se arcui de plăcere, când gura lui Ty îi găsi.
- Te rog! se trezi ea strigând.
- Ce mă rogi? întrebă el privind-o cu ochi înneguraţi.
Rachel nu-i răspunse, şi când el se aplecă din nou asupra ei, Rachel nu mai rezistă.
- Ty!
In acel moment îi smulse prosopul de pe ea, lăsând-o goală, sub privirile lui înfometate.
- Eşti frumoasă, Rachel, îi spuse el cu voce răguşită. Eşti cea mai frumoasă. Te doresc.
Rachel era prinsă în mrejele lui. Trupul îi ardea de pasiune şi dorinţă.

Ty începu s-o sărute mai tare, mai hotărât, mai adânc. Făcea dragoste cu gura ei. Dar Rachel dorea mai mult. Avea nevoie de el, tot.
Ty se ridică şi începu să-şi desfacă încet nasturii cămăşii.
- Vrei să ne oprim? o întrebă el ezitând.

Rachel îi privi pieptul bombat, acoperit de fire de
păr scurte, moi şi cârlionţate. Simţi cum gura i se umezeşte de dorinţă. Işi coborî ochii mai jos, spre abdomenul lui plat, acolo unde firele de păr se strângeau într-o dungă subţire şi nemairezistând impulsului, îi desfăcu fermoarul pantalonilor.
Dintr-o dată, cineva sună la uşă. Rachel înţepeni. Se priviră încremeniţi.
Soneria nu se mai oprea.
- Rachel! Rachel, eşti acasă?
Era vocea mamei ei.
- Doamne! Sunt ai mei! şopti ea agitată, ca o adolescentă prinsă asupra faptului.
Inţelegându-se din priviri, Ty se grăbi să-şi încheie cămaşa şi pantalonii şi porni spre uşă. Rachel fugi în dormitor şi-şi trase la repezeală nişte pantaloni scurţi şi un tricou. Simţea că arde de ruşine.
Se privi în oglindă. Avea părul în dezordine şi buzele arse. Faţa îi era roşie toată şi ochii îi străluceau dilataţi. Părea drogată. Incercă să se calmeze. Nu putea da ochii cu părinţii ei în halul în care arăta.

Dacă nu apăreau părinţii ei, în momentul ăsta ar fi fost a lui Ty. Asta după ce îşi jurase atâta să-l dea uitării!
Luând o gură de aer, îşi luă inima-n dinţi şi ieşi din dormitor. Părinţii ei o întâmpinară

zgomotos.
- Rachel, eşti aprinsă la faţă. Ti-e bine?
- Da. Nu am nimic. E cam cald aici, spuse ea evitând privirea lui Ty.
- Ai drepate. E foarte cald aici, spuse Claudia privindu-l pe Ty. Nu ştiam că ai musafiri.
- Nici eu nu mă aşteptam să apară Ty.
- Mmm, murmură Claudia privindu-i cu subînţeles.
- Nici noi nu ştiam că vii aici, Ty, interveni Don. Tocmai am semnat actele, îi explică el lui Rachel. Ty este noul proprietar al companiei de elicoptere Northern.
- O, felicitări! spuse ea simţindu-se copleşită de resentimente.
Oficial, Ty era şeful ei şi o simţea ca pe o ameninţare. Işi aminti torsul lui musculos deasupra ei şi roşi de indignare. Şeful ei îi făcuse avansuri. Calmul afişat de el o enerva.
- Am luat o şampanie, ca să sărbătorim, spuse Don. Ce zici, Ty? Stai şi tu cu noi?
Rachel îşi muşcă buzele, sperând să refuze. Voia să plece. In preajma lui se simţea ameninţată.
Ty o privea uimit.

- Mi-ar face plăcere.
Ce mai avea acuma? Ar fi trebuit să se simtă ca într-o familie mare şi fericită. Degeaba se scuzase Ty, degeaba erau înnebuniţi unul

după celălalt. Ty nu o voia cu totul. Nu o voia în apropierea fiicei lui.

- Pahare! strigă Claudia făcând-o pe Rachel să tresară.

Se grăbi spre bucătărie. Se simţea mai rău ca de obicei. Nu putea să se poarte cu Ty ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Don turnă şampania şi toastă:

- In cinstea noului proprietar! Să-ţi meargă bine!

Rachel duse paharul la buze, simţind privirile lui

Ty aţintite asupra ei. Il ignoră prefăcându-se că n-o interesează şi se duse la măsuţa de cafea.

- La fel şi vouă, răspunse Ty, ridicând paharul. Să fiţi sănătoşi!

Don şi Claudia se priveau înroşiţi de fericire. Iubirea lor părea aproape tangibilă. Rachel întoarse privirea jenată. Momentul acela era prea intim. Ty se uita la ea cu subînţeles. Doamne! Era aşa de îndrăgostită de el! De ce n-avea şi ea noroc în dragoste, ca părinţii ei? Era mai bine că părinţii ei apăruseră la timp, să-i întrerupă. Dacă făceau dragoste nu rezolvau nimic. Dimpotrivă.

- Şi de acum încolo, ce aveţi de gând să faceţi? V-aţi plănuit ceva? întrebă Ty.

- Da. Am vrea să călătorim, spuse Claudia privindu-l pe Don.

- O să ne cumpărăm o rulotă şi când va veni iarna, ne vom duce în sud.
- Minunat, spuse Ty.

In loc să se bucure pentru părinţii ei, Rachel se simţi mai singură ca de obicei, părăsită, de parcă ei ar fi plecat mâine.

- Asta înseamnă că n-o să mai ai grijă de copii, mamă? întrebă ea.
- Da, răspunse Claudia luând o gură de şampanie.
- Atunci mă simt nevoit să apelez la altcineva, spuse Ty zâmbind.
- De ce? întrebă Don. Vrei să te stabileşti în Inuvik?

Rachel îşi înfipse unghiile în palme privindu-l stresată pe Ty.

Nu se putea să rămână aici. Trebuia să plece. Trebuia să iasă din viaţa ei. Nu suporta ideea să-l simtă aşa aproape. Ii păsa prea mult de el. Nu-i rezista.

- Nu e nimic sigur, deocamdată, răspunse el evaziv.

Claudia începu să vorbească despre Jennifer şi subiectul se schimbă. Dar lui Rachel nu-i scăpase faptul că Ty nu negase total ideea şi nici nu păruse încântat că fusese întrebat.

Capitolul 9

Rachel nu trebuia să cumpere de la piaţă decât lapte. Nu mai suporta liniştea din casa ei. Era vineri şi lipsa de activitate o

înnebunea. Trebuia să facă ceva, aşa că ieşi repede afară.

Nici la serviciu nu mai avea cine ştie ce de făcut. Săptămâna se scursese cu viteza melcului. Asta nu avea nimic de-a face cu Ty. Nu-l mai văzuse de sâmbătă. De fapt, îl evitase. Ty o căutase în disperare la telefon, lăsându-i mesaje, dar Rachel nu-i răspunsese la nici unul. Nu aveau ce să-şi spună. Dacă-i auzea vocea la telefon, închidea. Ceea ce se întâmplase între ei, sâmbăta trecută, nu modifica datele problemei. Ty trebuia să înţeleagă asta.

Se temea să nu se întâlnească cu el la serviciu. Dar Don stabilise cu Ty să mai rămână în funcţie

până la vară. Din cauza bolii după care se resimţea, Don o lăsă pe Rachel să aibă grijă de toate. Se descurca la fel de bine ca el, dar avea sentimentul că face treabă în locul lui Ty. In fond, Northern era a lui. Dar tatăl ei o rugase să-i ţină locul o săptămână.

Ty nu frecventa locul unde-şi făcea ea piaţa, aşa că nu se temea că putea da nas în nas cu el. Deşi îl evitase, peste tot pe unde se ducea, auzea vorbindu-se despre el. Ty dona bani echipei de fotbal a copiilor, Ty făcea o mare afacere, cumpărând o companie de turism, Ty deschidea balul primăriei. Peste tot Ty, Ty şi iar Ty. Era în centrul atenţiei publice.

Şi Claudia era cel mai mare fan al lui. Când se întâlneau, nu-i povestea altceva decât despre Ty. Auzise că urma să mai cumpere două elicoptere pentru Northern.

După ce cumpără laptele şi nişte ziare, Rachel se aşează pe o bancă la soare, să se mai relaxeze. Deschise un ziar şi chipul zâmbitor al lui Ty, pe o pagină întreagă, o scoase din pepeni. Era de groază! Impături nervoasă ziarul şi-l aruncă în sacoşă. Omul ăsta era prea popular! Prezenţa lui în viaţa publică îl eclipsa chiar şi pe primar.

Cineva o strigă. Se întoarse şi o văzu pe Elizabeth. Dacă şi ea începea să-i vorbească de Ty...

- Bună, o salută Elizabeth voioasă, aşezându-se lângă ea. Ai auzit ce mi s-a întâmplat?

Ochii ei verzi străluceau de încântare.

- Ce? întrebă plictisită Rachel.

- Am fost promovată! Iţi vine să crezi?

- Vai, Elizabeth! Felicitări!

- Ştii că mă temeam pentru slujba mea. In loc să fiu dată afară, am urcat în grad! La început mam speriat de responsabilităţi. Credeam că nu voi face faţă. Dar Ty mi-a spus că are încredere în mine.

- Aşa şi trebuie.

- E un tip pe cinste, să ştii! Se pare că vrea să ne scoată în lume. Ştiai că mai construieşte

un hotel?

- Nu. Crezi că e cazul?

Cine naiba se credea Ty? Vreun Moş Crăciun? Rachel avea resentimente faţă de el, dar era suficient de sinceră să admită că încă tânjea după dragostea lui. Il iubea. Şi voia să ştie o lume întreagă asta. Dar aşa ceva era imposibil. Nu trebuia să se facă de râs. Ty nu voia nimic serios de la ea. Trebuia să stea cuminte, în banca ei.

- Să ştii că da. Cu afacerile pe care le-a pus pe picioare, o să asistăm la o explozie demografică.

- Serios? întrebă Rachel cu gândul în altă parte.

- Da. A! Organizează o petrecere cu toţi oamenii implicaţi în afacerile lui. Abia aştept.

Gelozia îşi arătă colţii. Cât de apropiaţi erau Ty şi Elizabeth? Rămăseseră doar la stadiul profesional? Elizabeth îl adora! Ty ce simţea pentru ea? Oricum,

el căuta o mamă pentru Jennifer. Şi Elizabeth era aşa de picantă! Clar, genul lui Ty! Doamne! Oricine putea să fie, numai Elizabeth nu!

- Eşti invitată şi tu, bineînţeles!

'Bineînţeles?'

- Poftim? De unde ştii?

- De la el. Tu, părinţii tăi, Jim, toţi sunteţi invitaţi! Sala de banchete a hotelului e gata

renovată. Arată perfect!

- Şi pe când...?

- Săptămâna viitoare. Grozav, nu?

- Da... Grozav! spuse Rachel acră.

- Dar ce-i cu tine, dragă?

- Nu prea am chef de petreceri.

- E, nu ai chef! o îngână Elizabeth. Trebuie să vii! A! Mi-am adus aminte încă ceva. Ty se mută definitiv în Inuvik!

- Poftim???

Rachel era consternată şi nu încerca să ascundă asta.

- Da, da! Asta e sigur! Deja îşi caută o casă.

Nu! Nu putea fi adevărat!

- Ascultă! Chiar dacă nu-l înghiţi, trebuie să vii la petrecere! Iţi promit că o să te distrezi pe cinste. Oricum, Ty o să fie aşa de ocupat, încât nici n-o să aibă timp să te deranjeze. Hai, promite-mi că vii!

Soarele strălucea în părul roşcat al lui Elizabeth şi Rachel nu ştia dacă să-şi strângă prietena în braţe

sau s-o ia de gât. Intr-un fel avea dreptate. De ce să nu se distreze? Părinţii ei sigur veneau. Putea să stea la petrecere cu ei. Nu era în pericol.

- Ei? Ce zici? Să ştii că nu accept un refuz! spuse Elizabeth ridicându-se de pe bancă.

- Stai! Trebuie să mă mai gândesc.

- Să nici nu aud! Ia-ţi o rochie trăsnet şi dă-l gata.

- Pe cine să dau gata?

- Pe Ty Brennan, desigur, replică ea întorcându-se cu spatele şi plecând.

Rachel se hotărî. Se va duce la petrecere! Se va îmbrăca în cea mai frumoasă rochie, se va coafa şi îi va mânca mâncarea şi îi va bea băutura lui Ty Brennan! Aşa!

Era o după-amiază caldă şi însorită şi Rachel se hotărî să se plimbe prin parc. Dintr-o dată o văzu pe Jennifer. Stătea în leagăn şi Ty o împingea.

Incercă să facă stânga-mprejur şi să dispară neobservată, dar prea târziu. Jennifer o văzuse şi începuse să strige după ea.

Rachel se întoarse şi o văzu pe fetiţă alergând spre ea. Abia acum realiză cât de mult îi simţise lipsa. Jennifer îi era foarte dragă. O plăcea mult. Şi-ar fi dorit să aibă o fată ca ea. Ce uşor s-ar fi rezolvat lucrurile dacă Ty ar fi iubit-o, la fel cum îl iubea ea! Dar gândurile acestea utopice trebuia să şi le scoată cât mai repede din minte. Altfel... simţea că înnebuneşte.

- Rachel! strigă Jennifer sărind în braţele ei.
- Ce faci? se forţă ea să-i zâmbească.
- Ştii că ne mutăm în Inuvik? o întrebă fetiţa luând-o de mână.
- Da.

Il văzu pe Ty apropiindu-se şi simţi cum începe să tremure. Bărbatul ăsta o făcea să reacţioneze teribil de intens.
- Nu te bucuri? insistă Jennifer.
- Ba da, minţi Rachel.
- Poate te măriţi cu tata şi atunci o să ai doar tu grijă de mine.
- Nu cred... spuse ea gânditoare.
- De ce? Nu vă înţelegeţi? Să ştii că şi eu mă mai cert cu Peter.
Se referea la băieţelul de care avea grijă Claudia.
- Ooo! Cum aşa?
- Da, ne mai certăm, ne mai împăcăm, dar mie tot îmi place de el.
- Şi... Şi mie îmi place de tatăl tău! spuse Rachel simţind cum i se pune un nod în gât.
- O să-i spun neapărat asta. Dacă află, sigur o să se însoare cu tine!
- Jennifer! Nu!
Ty stătea la câţiva metri distanţă de ele. Era îmbrăcat sport, într-un tricou şi blugi. Stătea cu braţele încrucişate şi le privea. Avea nişte ochi care exprimau dezaprobarea. Nu-i convenea să-şi vadă fiica în compania ei.

Rachel simţi nevoia să fugă si se trezi vorbind:
- Nu, Jennifer, pentru că si eu mă mut. Plec din Inuvik! Definitiv.
Ty făcu un pas înainte. Deci le auzea ce vorbeau! Ce-i venise să spună asta? Acum răul

era făcut. Nu mai putea să dea înapoi. Din instinct de conservare, îi venise cea mai bună idee. Dacă Ty rămânea, ea trebuia să plece.

- Nu! strigă Jennifer. De ce?

- Chiar asa, Rachel. De ce? întrebă si Ty apro- piindu-se.

Ochii lui aruncau săgeţi, dar Rachel îl înfruntă.

- înainte să plec, o să te mai plimb o dată cu elicopterul, îi spuse ea lui Jennifer, ocolind răspunsul pentru Ty. Asta dacă tatăl tău ne dă voie.

- Tata? De ce să nu ne dea voie?

- Pentru că acuma sunt elicopterele lui, spuse ea cu amărăciune.

- Da??? Iupiii!!! înseamnă că si eu pot să conduc unul, nu-i asa?

- Nu, zâmbi Rachel. Trebuie să astepţi întâi să mai cresti puţin.

- Dar când o să fiu de vârsta ta...?

- Atunci o să poţi. Jennifer, Jennifer, oftă ea, semeni mult cu mine. Şi eu îmi doream să zbor, de când eram mică. Şi acum îmi place să zbor, mai mult decât orice altceva.

- Şi mie o să-mi placă să zbor.

- Sunt convinsă, zise Rachel zâmbindu-i tristă. Acum trebuie să plec.

- Pa, Rachel. Ne mai vedem zilele astea, da?

- Da...

Jennifer o îmbrăţişă strâns şi fugi la joacă. Ty

rămăsese nemişcat şi o sfredelea din priviri. Probabil era supărat că-i încurajase fata să se facă pilot. Treaba lui! Ea oricum pleca din oraş.

- Ce vrei să spui? Cum adică pleci din Inuvik? întrebă el tăios.

Rachel îşi ridică bărbia tremurândă şi îl înfruntă.

- Nu poţi să pleci din Inuvik! hotărî el.
- Nimic nu mă mai leagă de oraşul ăsta.
- Părinţii tăi, de exemplu!
- S-au pensionat şi au de gând să călătorească.
- Atunci slujba ta.
- Pot găsi şi-n altă parte slujbe.
- Cum? Ai fi în stare să renunţi la zbor?
- Da, spuse ea învinsă.
- Asta... din pricina mea?

Rachel se întoarse să plece. Nu mai suporta să-l vadă. O durea.

- Nu fugi, Rachel! Nu fugi de mine, spuse el cu o voce aproape rugătoare.

Ty o dorea. Ii era clar. Dar nu era suficient. Ea voia mai mult. Voia totul.

- Ce să fac ca să te conving să rămâi?

Nu-i răspunse. Ii venea să strige că-l voia pe el. Dar asta era imposibil. El nu putea sau nu voia asta. Era un zid între ei. Nu putea să-i fie doar amantă.

- Rachel, murmură el încercând s-o atingă.

- Termină! strigă ea, speriată.

Ty îi ridică bărbia, forţând-o să-l privească. Ii frângea sufletul. Voia să fugă, dar picioarele n-o ascultau. Era sub vraja lui.

- Dacă pleci, o să regreţi.

- Nu! izbucni ea cu privirea înflăcărată. Dacă rămân o să regret.

Şi fugi.

Decizia ei era pripită, impulsivă, dar părea singura şi ultima ei soluţie. Trebuia să se rupă din mrejele lui Ty Brennan. Pasiunea ei era prea mare pentru un oraş ca Inuvik. Simţea că nu poate respira, ştiindu-l pe Ty aşa de aproape de ea. Trebuia să se mute în alt oraş, mai mare. Să o ia de la zero. Asta o speria foarte tare. Ii plăcea să zboare. Doar asta ştia să facă.

Rachel ajunse acasă pe la cinci după-amiaza. Deşi era devreme, se simţea epuizată. Se trânti în pat şi-n scurt timp adormi.

Se trezi în jur de nouă seara. Ii era cald şi sete. Deschise geamurile şi bău un pahar cu apă. Se întinse din nou în pat, încercând să adoarmă. Nu voia să se mai gândească la nimic. Adormi într-un târziu şi se trezi din nou pe la cinci dimineaţa, mai

obosită decât se culcase. îşi făcu o cafea tare şi se hotărî să lase toate problemele la o parte.

*

* *

Ty înjură şi îşi privi atent, în oglindă, rana de pe bărbie. Scutură aparatul de ras în chiuvetă. De mult timp nu i se mai întâmplase să se taie cu lama.

în seara asta era marea petrecere. într-o oră, urma s-o vadă pe Rachel. Nu mai auzise nimic despre ea, de când o întâlnise în parc.

Oare apărea la petrecere? Era clar că-l evita. Venea singură, sau însoţită? îl va băga în seamă sau îl va ignora? Oricum, abia aştepta să o vadă. Voia s-o convingă să nu plece. Se părea că Rachel era hotărâtă să facă pasul ăsta. îi înmânase chiar şi demisia.

Cariera de pilot reprezenta totul pentru ea. Cum de-şi călcase pe inimă, în felul acesta? Trebuia să afle misterul.

O sunase de zeci de ori, îi lăsase mesaje pe robotul telefonic. Niciodată nu reuşise să dea de ea. îl evita cu bună-ştiinţă.

Se dusese la ea acasă, dar n-o găsise. Sau poate că ea nu dorise să-i deschidă, pentru că maşina ei era parcată pe trotuar.

Faptul că nu reuşea să dea de ea îl scotea din minţi. Nici nu mai reuşea să se concentreze la muncă. Avea o singură dorinţă: să vorbească cu Rachel.

înnebunea la gândul că nu o va mai putea vedea, sau atinge, sau mângâia vreodată. Nu-şi imagina viaţa fără ea. Nu voia să îl

părăsească. Fără ea, nu putea fi fericit. Ajunsese la stadiul în care admitea asta.

Va reuşi oare s-o convingă să rămână? Spunea despre el că-i e frică să mai iubească. Ce prostie! De unde-i venise ideea asta? Era complet fals!

Rachel avea probleme! Chiar ea îi povestise, în sâmbăta aceea când aproape i se dăruise, despre bărbatul care-i înşelase aşteptările şi îi frânsese inima. De atunci nu mai iubise pe nimeni. îi era frică. îl catalogase şi pe el, ca un al doilea... Ned parcă. îi venea să-l caute pe acest Ned şi să-i arate el! Să-i arate, ce?

în fine, tot Rachel era aceea care-l evita cu orice preţ. De ce nu-i răspundea la telefoane? De ce fugea de el? Ce-i făcuse el? Cu ce o dezamăgise? Se purtase cu ea sincer. îi arătase clar ce dorea de la ea.

Şi în fond ce dorea de la ea? Asta era o întrebare bună. O dorea pur şi simplu. Când se dusese la ea acasă, avea intenţia clară să-şi ceară iertare şi doar atât. Fusese luat de val şi cu siguranţă ar fi făcut dragoste cu ea, dacă nu ar fi apărut Don şi Claudia. O dorea cu disperare.

Abia aştepta să o vadă din nou. Se înşelase crezând că o dată ce vor face dragoste, va reuşi s-o uite. Cu cât Rachel îi dădea mai mult, cu atât mai tare o dorea. Reacţiile lui erau pe dos.

îşi examină în oglindă tăietura şi înjură tare.
- Tati, te-am auzit! îi strigă Jennifer din cameră. Ai spus ceva urât!
Jennifer se purta foarte ciudat în ultimul timp. Nu mai era ea. Nu avea chef de glume, nu se mai juca aşa mult. Ii pierise veselia aceea naturală.
Era doar un copil. Ii trecea ei! Cu toate astea se simţea vinovat de starea fiicei lui.
- Da, iubito, zise el ieşind din baie. Am spus ceva urât. Scuză-mă.
Jennifer stătea pe covor şi răsfoia nişte cărţi cu poze. Se aplecă să o sărute.
- Mă scuzi?
- Da, dar de ce vorbeşti urât? Eşti supărat? întrebă ea, privindu-l cu ochi rotunzi. Din cauza lui Rachel? Iţi pare rău că pleacă?
- Nu, răspunse el, surprins de simţul de observaţie al fiicei lui. M-am tăiat.
- Când o s-o mai vedem pe Rachel?
Ty se întoarse spre ea fulgerat.
- Eu, s-ar putea să o văd diseară.
- Şi eu? Eu când o s-o mai văd? Mi-a promis că mă plimbă cu elicopterul, se bosumflă ea.
Ty o luă în braţe. Cum să-i explice ei o problemă pe care nici el nu o înţelegea? Era doar un copil.
- Jennifer, uite cum stau lucrurile... S-ar putea să... să n-o mai vedem niciodată.

-De ce? întrebă Jennifer, smulgându-se din strânsoare.

Ty se simţea neajutorat.

- Nu mă place? întrebă ea cu voce tremurândă.

- Ba da, iubito. Te place foarte mult.

Prea mult, după părerea lui.

- Atunci? şi eu o plac şi ea mă place. De ce să nu ne mai vedem niciodată?

- Nu e aşa de simplu, îşi căută el cuvintele.

- Ba e foarte simplu, dar nu vrei tu! ţipă ea. Da! Tu nu vrei s-o mai vezi, asta e!

Ty încercă s-o ia în braţe.

- Nu! Lasă-mă! Sunt supărată pe tine!

-Jennifer, te rog.

- Vreau s-o văd! bătu ea din picioruşe. Nu mă interesează dacă ţie nu-ţi place de ea. Mie îmi place. O iubesc. De ce să nu mă laşi să o văd? Te urăsc! Eşti rău!

- Destul, domnişorică! spuse aspru Ty. Am încheiat discuţia. Nu vă mai vedeţi şi pace!

Părăsi camera aruncându-i:

- Trebuie să mă pregătesc pentru petrecere. Nu am timp să mă cert cu tine. Bona trebuie să vină din clipă în clipă.

închise uşa, lăsându-şi fata frustrată şi confuză. Femeile astea îl scoteau din pepeni. Se aliaseră toate împotriva lui. Ceva din

comportamentul lui o făcuse pe Rachel să dorească să plece şi ăsta nu era un lucru pe care să i-l explice lui Jennifer.

Capitolul 10

Noaptea era caldă şi umedă. Atmosfera era înăbuşitoare. Rachel arăta senzaţional. Purta o jachetă de mătase fluidă, care descoperea o bluză argintie cu breteluţe subţiri, o fustă scurtă asortată, care-i punea în valoare picioarele interminabile, şi bijuterii fine de argint. Era conştientă că arăta bine. Mult mai bine decât în blugi.

Conducea lent spre hotel, simţindu-şi stomacul strâns de emoţie. îl va vedea pe Ty! Era hotărâtă să-şi dovedească faptul că-l putea înfrunta, fără să arate afectată. Parcă maşina în faţa hotelului şi ridicându-şi mândră bărbia, intră în hol. Era plin de lume. Atmosfera era sărbătorească. Se îndreptă spre sala de banchete.

Se opri la intrare. Sala era recent renovată şi arăta extraordinar. Mesele erau acoperite cu damasc alb, imaculat, şi în mijlocul fiecăreia trona câte o lumânare aprinsă şi o garoafă roz. Decoraţiile erau elegante şi sobre, fără baloane sau steguleţe.

Il reperă pe Ty dintr-o privire. Ii eclipsa de

departe pe toţi bărbaţii din încăpere. Smochingul îi venea perfect pe umerii lui laţi.

Inima începu să-i gonească nebuneşte. Ty parcă-i simţise privirea şi se întoarse brusc spre ea. Inclină cordial din cap, zâmbindu-i. Părea detaşat, calm, stăpân pe el. Era clar că nu-i mai păsa de ea.

Rachel încercă să se calmeze. Nu avea sens să se mai mintă. Ceea ce se întâmplase între ei nu însemnase nimic pentru Ty. O dorise doar fizic. Ştia că o căutase de nenumărate ori, la telefon, dar asta nu însemna nimic. Nu ar fi primit de la el decât o simplă aventură. Doar asta-i putea oferi Ty Brennan. Şi asta nu rezolva nimic.

Rachel îşi întoarse privirea, ca să-şi ascundă durerea aproape fizică pe care o resimţea. Nu trebuia să se lase copleşită de sentimente. Trebuia să-l trateze calm, rece, detaşat, aşa cum o făcea şi el. Ty nu merita atâta atenţie. Sau măcar nu trebuia să ştie că i se acorda acest lucru.

Disperată, Rachel îşi roti privirea după un refugiu. Îşi descoperi părinţii lângă ringul de dans. Don era destul de slăbit după boală, dar asta nu-l împiedica să danseze. Ii plăcea la nebunie şi se pricepea foarte bine la dans. Claudia o văzuse şi îi

făcea semne largi cu mâna. Rachel le zâmbi şi se îndreptă spre ei, conştientă de privirile lui

Ty. Aşa! Trebuia să-i dovedească faptul că nu-i păsa.

Claudia purta o rochie de mătase de culoarea piersicii, care-i venea perfect. Arăta foarte tânără şi strălucitoare. Don nu era genul care să se îmbrace prea elegant, dar în seara aceasta purta un costum sobru, negru şi o cravată asortată cu culoarea rochiei soţiei lui.

Erau amândoi adorabili şi inima lui Rachel se umplu de dragoste pentru ei. Ştia că le va duce dorul. îi anunţase că avea de gând să plece din Inuvik, explicându-le neconvingător că se plictisise de orăşelul acesta mic. Ei nu o crezuseră, dar şi fraţii ei folosiseră aceleaşi scuze când plecaseră, aşa că în cele din urmă se văzură nevoiţi să accepte situaţia. Mama ei, însă, mai încerca să o convingă să rămână. De fiecare dată, Rachel schimba subiectul. îi era foarte greu, dar nu avea altă soluţie.

- Arătaţi minunat, spuse Rachel, când ajunse la masa lor.

Şi era adevărat. Străluceau de fericire şi dragoste. Erau un cuplu perfect.

- Mulţumim, Rachel, zâmbi Claudia. Şi tu eşti foarte frumoasă.

- Bună, Ty, spuse Don.

Rachel simţi cum inima începe să i-o ia razna. Sângele îi clocotea în vine. Doamne, cât îl iubea!

Trebuia să se potolească odată! De ce naiba venise la masa lor? Nu avea treabă cu alţi invitaţi?

- Bună! Bună, Rachel. Imi pare bine că ai venit şi tu.

Rachel se întoarse spre el încet, potolindu-şi tremuratul mâinilor.

- Bună, Ty, zâmbi ea detaşată.

- Petrecerea asta a venit la fix. Eşti la fel de hotărâtă să pleci din Inuvik?

- Mda, spuse ea înghiţindu-şi nodul din gât. Da! Cu siguranţă!

Doamne! După felul în care îi pusese întrebarea, Ty parcă abia aştepta ca ea să plece.

- Arăţi superb, Claudia, spuse Ty politicos. Eşti cea mai frumoasă femeie din sală.

Claudia se înroşi, mulţumindu-i. Era evident cucerită de Ty. Rachel simţea că înnebuneşte. Părinţii ei nici nu observaseră cât de tulburată era ea. Nu aveau ochi decât pentru Ty.

- Hei, hei, interveni Don, zâmbind. Mai uşor cu complimentele. Eu sunt soţul, aici.

- Şi fiica voastră, nu vă face de râs! spuse el privind-o pe Rachel cu subînţeles.

Deci, încă o mai dorea. Şi ea la fel. Poate mai mult. Parcă se priveau de o veşnicie şi totul dispăruse în jurul lor. Ochii lui Ty o făceau pe să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume. Unica femeie din lume. Bineînţeles, era doar o iluzie.

într-un fel îi era recunoscătoare lui Ty. O trezise la viaţă. învăţase să iubească. Cunoscuse emoţia supremă. Şi poate că îi era de ajuns.

Ty se aplecă şi îi şopti:

- M-ai evitat în ultimul timp. Vreau să vorbim

Rachel simţea că se prăbuşeşte. Părinţii ei nu-i
auziseră.. Discutau cu un cuplu de la o masă vecină. îşi păstră sângele rece şi spuse tot în şoaptă:

- Nu cred că mai avem ca să ne spunem ceva. Sau ai vreo veste nouă pentru mine?

îi mai dădea o şansă. Dacă datele problemei se schimbaseră, dacă Ty realizase că... Erau speranţe stupide, bineînţeles.

- Pot să-ţi aduc ceva de la bar? întrbă el evitând să-i răspundă.

O luase ca pe o întrebare retorică. îi zâmbi amar şi îi făcu semn că nu.

Se servi primul fel. Arăta delicios, dar lui Rachel îi pierise pofta de mâncare. Părinţii ei nu-i observaseră lipsa de chef. Vorbeau cu diverşi oameni şi-şi vedeau de treaba lor. Se simţeau bine, nu ca ea.

După desert, începu dansul. Rachel privea cuplurile de pe ring, gândindu-se că ea nu dansase niciodată cu Ty.

Stătea în colţul opus al sălii, cu un grup de

persoane, vorbind probabil despre afaceri. Nu-i aruncase nici măcar o privire.

Rachel se hotărî că nişte vin îi va face bine. Se îndreptă spre bar. Cunoscuţii o opreauîntrebând-o despre plecarea ei, urându-i succes. Intr-un oraş mic, ştirile se împrăştiau repede. Se trezi între- bându-se dacă decizia ei era bună. Trebuia să se lase gonită de Ty? Chiar nu mai aveau nici o şansă împreună?

Când se priviseră mai devreme în ochi, realizase că Ty o mai dorea. Era în stare să-şi depăşească inhibiţiile? Poate mai era timp să se răzgândească. Poate nu era totul pirdut. Nu se minţea singură? Il dorea foarte mult şi asta îi întuneca judecata.

- Bună, Rachel, izbucni vocea veselă a prietenei ei, Elizabeth.

- Speram să ne vedem azi, spuse Rachel.

Elizabeth arăta ca o stea de cinema. Purta o
rochie din lamé albastră, care se asorta cu părul ei roşu. Şi avea o strălucire în ochi, care-i era familiară lui Rachel.

- Am avut nişte treabă. Funcţia nu-mi permite să mă relaxez prea mult.

- Ai venit singură?

- Nu. Trebuie să apară şi el, roşi Elizabeth, spre surprinderea lui Rachel.

- El? Care el? Cine-i fericitul?

înainte ca ea să-i poată răspunde, Jim îşi

făcu apariţia, strecurându-se prin mulţime.

- Rachel, spuse Elizabeth ceremonios, îţi prezint iubirea vieţii mele.
- Jim? întrebă ea uluită.
- Te deranjează? întrebă Elizabeth nelinişitită.
- Să mă deranjeze? Nu! Mă bucur pentru voi! Trebuia să-mi dau seama. Prea mă întrebaţi voi des unul de altul.

Preocuparea faţă de Ty îi polarizase gândurile. Nu mai realiza că viaţa se desfăşura normal în jurul ei.

- De-o viaţă mi-o doresc pe doamna asta minunată, spuse Jim.
- Vă meritaţi, conveni Rachel. Sunteţi cei mai buni prieteni ai mei.

Se bucura pentru Jim şi Elizabeth, dar asta o făcea să-şi amintească de nefericirea ei. Era singura persoană fără pereche din lume?

După ce bău câteva pahare de şampanie, Rachel dansă cu Jim, cu Don şi cu alţi câţiva prieteni, până o lăsară picioarele.

Ty îi arunca din când în când priviri semnificative. El nu dansase deloc. Mai bine aşa. Ar fi înnebunit să-l vadă în braţele altei femei.

Rachel se simţea ameţită de dans şi băutură. Se hotărî să iasă afară, ca să-şi mai tragă sufletul. Noaptea era calmă şi aerul se mai răcorise. Se simţea mult mai bine. Se aşeză pe o băncuţă în faţa hotelului şi închise ochii.

Deodată simţi nişte buze familiare care o sărutau. Ty! Visa? şampania Ji juca feste? Nu se împotrivi. Era aşa de bine. îi primi sărutările cu bucurie, svurând momentul.

Nu-şi deschise ochii şi începu să-l mângâie pe faţă, pe umeri, pe braţe, pe piept. Era înfometată. Tânjea după el. Era fericită. Se temea că dacă va deschide ochii, Ty va dispărea.

*
* *

Ty o urmărise toată seara. Voia să vorbească cu ea, s-o atingă, să o sărute. Când o văzuse dispărând pe uşă nu se mai abţinuse şi ieşise după ea. O sărută instinctiv şi ea îi răspunse. Nici măcar nu-l privise. Simţise că era el. Poate că-l aşteptase.

îl întrebase dacă mai avea să-i comunice altceva. Ce putea să-i răspundă? ştia ce-şi dorea ea să audă. îl voia cu totul. Dar întrebarea îl luase pe nepregătite. Nu se aşteptase la asta şi se simţise paralizat.

Tot ce ştia era că o dorea. Fără ea nu se simţea împlinit.

Acum o săruta şi simţea că dorea mai mult de la
ea.

- Rachel? Vreau să fac dragoste cu tine.

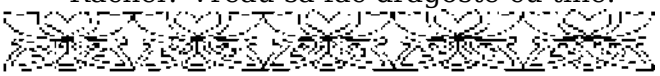

Mâinile ei îl mângâiau înnebunindu-l. Incepu

şi el să o mângâie pe obraji, pe gât. Ii căută sânii şi cuprinzându-i în palme se trezi înjurând printre dinţi.

- Voiam să vorbesc cu tine. Te-am căutat. De ce te ascunzi de mine?

Rachel deschise ochii şi îl privi adânc.

- M-am gândit bine, Rachel, spuse el gâfâind. Nu pot să te las să pleci. Nu mă poţi părăsi, Rachel.

Nu dorise să spună asta, dar vorbele îi scăpaseră negândite. Femeia asta îl înnebunea. Era tot ce-şi dorea. Parcă erau făcuţi să fie împreună. Când erau ei doi, nimic nu mai conta.

Se strângeu în braţe disperaţi.

- Doar la tine mă gândesc. Mi se pare că te văd în fiecare femeie şi totuşi nu te găsesc. Te visez şi mă trezesc îmbrăţişând perna. Tânjesc după tine. Nu poţi să pleci. De ce vrei să pleci?

Rachel îl privea cu ochi îmbătaţi de el. Buzele umede îi tremurau.

- Te iubesc, spuse ea în sfârşit, cu un glas sfâşietor.

Lui Ty i se oprise respiraţia. Auzise bine? Se pregăti să spună ceva, dar Rachel îl opri.

- Nu. Taci, te rog. Nu voiam să-ţi spun niciodată asta. Dar, oricum plec. Nu mai contează. Nu vreau nimic de la tine.

- Rachel...

- Nu, Ty! Nu! Nu-mi datorezi nimic. Mai bine aşa.
- Rachel, ascultă-mă, spuse el, gândindu-se bine. Trebuie să vorbim.

Ce trebuia să-i mai spună? Nu se aşteptase ca Rachel să-i zică asta. Ştia doar că trebuia să-i spună ceva. Ce? Nu putea s-o lase să plece.

- Hai să mergem în biroul meu.
- Bine, spuse ea prea puţin convinsă.
- Scuzaţi-mă, interveni o femeie.
- Ce e? întrebă el nepoliticos, nervos că fusese întrerupt.
- Trebuie să veniţi imediat. E o urgenţă.

Femeia părea îngrijorată.

Ty îi acordă brusc toată atenţia.

*
* *

Rachel nu mai auzea nimic. Capul îi vâjâia. Ce făcuse? Ce mai voia Ty să-i spună? De ce-i între- rupsese femeia aceea? Spunea că-i o urgenţă. O urgenţă? Rachel îşi reveni brusc.

- Cum adică a dispărut? îl auzi pe Ty întrebând.

Despre cine vorbeau?

- De cât timp?

Doamne! Era vorba de Jennifer.

- Vin imediat.
- Jennifer? întrebă Rachel.
- A dispărut, spuse Ty alb la faţă.
- Dumnezeule!

- Poliţia a pornit în căutarea ei. Trebuie să mă duc sus. Vii cu mine?

- Sigur.

începură să alerge. Drumul părea interminabil. Bietul Ty! Ţinea la fetiţa lui ca la ochii din cap. Ce-o fi fost în sufletul lui! Ce tragedie.

Ajunseră în apartamentul lui. Ty explodă:

- Ce s-a întâmplat? Unde naiba ai fost? Cum de a dispărut fata mea?

Lui Rachel îi părea rău pentru bonă. Plângea şi părea neajutorată.

- Las-o să vorbească, Ty, spuse Rachel punându-i liniştitor mâna pe umeri.

Ty se opri să respire şi încrucişându-şi braţele aşteptă.

- Doamnă, spuse Rachel, calmaţi-vă. Povestiţi-ne exact ce s-a întâmplat.

- Păi... începu ea printre sughiţuri. Ne-am uitat la un film şi... Jennifer s-a culcat pe la nouă... Eu am mai rămas la televizor... am dezlegat nişte cuvinte încrucişate... mă ajută să mă relaxez... M-am dus la Jennifer în dormitor din oră în oră, ca să văd ce face... Pe la douăsprezece am adormit şi... m-am trezit la două noaptea, adică... acum o oră şi... Jennifer dispăruse.

- Şi apoi?

- Am sunat la recepţie şi am căutat-o în tot hotelul.

Cineva bătu la uşă. Era un ofiţer de poliţie. O interogă pe bonă, cerându-i tot felul de detalii.

- Nu pare un joc de copii. A mai fugit de acasă? îl întrebă ofiţerul pe Ty.
- Nu, răspunse el doborât de disperare.
- S-a întâmplat ceva deosebit aseară? V-aţi certat?

Ty se albi.

- Da. Ne-am certat.

Rachel se abţinu să-l mângâie. Ii era milă de el. Arătagroaznic. Remuşcările i se citeau pe faţă.

- In legătură cu ce?
- E o chestiune personală.
- Trebuie să aflu, altfel...
- Din cauza unei femei. Din cauza... ei, spuse el întorcându-se spre Rachel.

Rachel simţi că se prăbuşeşte. Nu se aşteptase la asta. De ce i se întâmplau ei astea? De ce se certaseră din cauza ei ? Adică ea era cea vinovată de dispariţia lui Jennifer?

- O s-o căutăm prin oraş, spuse ofiţerul. Staţi liniştit, că o vom găsi.

Bona şi ofiţerul plecară la sediul poliţiei pentru declaraţii.

- Nu ştiu ce să spun, zise Ty. Mă simt ca un prost.

Nici Rachel nu ştia ce să-i mai spună. Simţea că clocoteşte de mânie. Cum putea fi aşa de încăpăţânat?

Ochii lui cerşeau iertare.

- Nu pot să mai stau aici. Trebuie să mă duc s-o caut, altfel... o să înnebunesc. Pot să... te rog ceva? ştiu că-ţi cer prea mult, dar...

- Spune, zise ea cu o voce îngheţată.

- Te rog să rămâi aici, până mă întorc.

- Bine.

Cum putea să-l refuze? Ar fi făcut asta şi fără s-o roage. O iubea pe Jennifer la fel de mult ca şi pe Ty. Erau totul pentru ea.

- Mulţumesc, spuse el prinzându-i mâinile strâns. Nu te merit. Eşti prea bună. Şi fugi.

Rachel nu se mai străduí să-i răstălmăcească vorbele. Oricum le interpreta de fiecare dată greşit.

îi era frică penru Jennifer. Unde putea să dispară şi de ce? Trebuia să fie găsită. Oricum, ea pleca. Dar voia să plece liniştită. Nu putea să-l lase pe Ty aşa.

Peste o oră, Rachel o sună pe mama ei.

- Am organizat un grup care să meargă în cătarea lui Jennifer, o anunţă Claudia. Părea şi ea foarte îngrijorată, dar reacţiona bine la panică. Rachel se ruga s-o găsească mai repede. Nu mai suporta tensiunea.

- Te sun, dacă intervine ceva, îi spuse mama ei şi închise, lăsând-o singură şi speriată.

Privea ceasul şi i se părea că timpul se scurge

lent. Nimeni nu suna, nimeni nu bătea la uşă. Unde era Ty? Voia să-l liniştească, să-l mângâie. Ii spusese că-l iubeşte, dar nu ştia dacă făcuse bine.
De ce se certase Ty cu Jennifer? De ce din cauza ei? Simţea că i se face rău. Ii venea să plângă.
La opt dimineaţa, Rachel nu mai rezistă şi-şi sună părinţii.
- Ty a sunat la poliţie, la spital, la aeroport şi nimic, o anunţă mama ei.
Rachel simţea că se sufocă. Se uită pe fereastră de-a lungul bulevardului, tremurând. Işi sprijini fruntea de geamul rece, sperând să o vadă pe Jennifer.

Capitolul 11

Ty se hotărâse să caute în fiecare colţişor al oraşului. începuse cu periferia. Fusese până şi la groapa de gunoi. Doi urşi mâncau din resturile aruncate. Ty se îngrijoră mult mai tare, realizând pericolele care o păşteau pe fiica lui. Conduse maşina uşor, pe lângă urşi. Aceştia îl priviră o clipă, apoi dispărură în pădure.

Se simţea vinovat. Ochii îi ardeau. Dacă nu s-ar fi certat cu Jennifer... Din cauza lui Rachel. Sau mai bine zis din cauza lui. Era aşa de încăpăţânat. Nu voia să admită că nu putea să stea fără Rachel.

Inuvik nu era un oraş mare şi totuşi o

căutau de opt ore. Unde putea să fie? înfrângându-şi teama, coborî din maşină. Urşii se puteau întoarce în orice moment.

Jennifer era viaţa lui. Pentru ea se despărţise de Jessica. Tot ce făcuse în ultimii şase ani, fusese pentru ea.

Dar oare ce era mai bine pentru el, acum? Rachel, bineînţeles. O privise toată noaptea. Tânjise după ea. O dorea cu disperare.

Acum ea stătea la hotel şi îl aştepta. Ce credea despre el, acum că aflase faptul că ea fusese motivul certei lui cu Jennifer? îl va mai ierta? Era vina lui! şi-o făcuse singur. Rachel merita mult mai mult decât îi oferea el.

Doamne, şi ea îl iubea! Lucrul ăsta îl speria teribil.

Ştia că îl dorea, dar nu credea că sentimentele ei erau aşa de profunde. Fusese atent doar la sentimentele lui şi ale lui Jennifer. Preocupările astea egoiste îl făcuseră să nu analizeze mai atent reacţiile lui Rachel. Oricum era prea târziu. Probabil, în momentul ăsta, Rachel stătea la hotel şi-l blestrema de mama focului. Ce făcuse ea ca să merite asta? De ce o tratase cu atâta indiferenţă şi răceală?

Ty se sui în maşină. Urşii apărură pe neaşteptate. Se bucură că plecase la timp. Se bucură că Jennifer nu era acolo. Spera că era într-un loc sigur.

Spera, pentru că doar asta îi mai rămăsese. Trebuia s-o găsească. Spera s-o găsească. Banii, afacerile, viaţa lui, nu aveau nici o valoare fără Jennifer. Şi fără Rachel. Da. Ele două erau cele mai importante femei din viaţa lui.

Da. O spusese şi era adevărat. O iubea pe Rachel. Altă explicaţie nu era. Spera doar să nu fie prea târziu. De ce nu recunoscuse asta de aseară? Nu s-ar mai

fi certat cu Jennifer şi nu ar mai fi ajuns în situaţia asta.

Cu Jessica fusese altceva. Ştiuse de la început că era o carieristă. O dorise pentru că era frumoasă. Extrem de frumoasă. Când devenise a lui, dorise s-o schimbe. Făcuse totul ca s-o schimbe şi nu reuşise. Greşise enorm de la început. Nu se potriveau. El îşi dorise o soţie perfectă. Nimeni nu era perfect, iar Jessica nu era făcută pentru căsătorie. Dar el fusese încăpăţânat. O voia doar pentru el şi o dorea altfel.

Pe Rachel simţea că o poate accepta aşa cum era. Lui Rachel nu-i păsa de banii lui, de poziţia lui socială. îl dorea pentru ce era el. Jessica era mai materialistă.

Doamne, spera că nu stârpise din faşă această dragoste. Se simţea distrus. Opri maşina, îşi puse capul pe volan şi se trezi plângând.

De ce a fost aşa de orb şi încăpăţânat? De ce i-a fost teamă?

Rachel era mai puternică şi mai hotărâtă decât el. Nu era genul de femeie care să pună cariera mai presus de familie. Se convinsese de asta. Dacă Rachel îl accepta de bărbat, îşi va dedica toată viaţa ei şi fiicei lui. Ar putea fi o familie perfectă. El, Rachel şi Jennifer.

Jennifer. Trebuia s-o găsească! şi o va găsi. Şi totul va fi în regulă.

Ty respiră adânc, se îmbărbătă şi porni mai departe. Dragostea pentru ele două îi dădea puteri. Speranţa murea întotdeauna ultima.

*

* *

Timpul părea să se târască. De fiecare dată când suna telefonul, Rachel tresărea violent. Era deja ora prânzului şi nici o veste. Băuse zeci de ceşti de cafea. Trebuia să rămână trează.

Jennifer trebuia să fie bine. Ii venea să plângă. O iubea pe Jennifer ca pe propria fiică. Viaţa nu prezenta garanţii şi gândul ăsta o îngrozea. Dragostea ei pentru Jennifer era necondiţionată şi nu depindea nici măcar de Ty. O îndrăgise din prima clipă. Draga de ea! Voia să devină pilot.

Brusc, lui Rachel îi veni o idee.

- A căutat-o cineva la Northern? o întrebă

ea pe Claudia.
- Nu! Bravo, Rachel. Trimit imediat pe cineva acolo.
- Nu! Mă duc eu! Stai pe lângă telefon. Dacă n-o găsesc acolo, iau elicopterul şi o caut eu, peste tot. Trebuie să dau de ea pe undeva! Nu mai pot să stau închisă aici!
- Bine, dragă, ai grijă, spuse Claudia.
Dar prea târziu. Rachel o luase deja la goană pe scări. Luă maşina şi conduse ca o nebună. Cu degete tremurânde deschise uşa şi începu să alerge dintr-o încăpere în alta, dar nu o găsi. Ii tele- fonă mamei sale.

- Nu e aici. Ai aflat ceva?
- Nu. Trebuie să vină şi Ty. Vrei să vorbeşti cu el?
- Nu. Spune-i că pornesc după Jennifer, cu elicopterul. O să mai sun eu.
- Noroc, Rachel. Mult noroc!
Rachel fugi în hangar, deschise uşa elicopterului şi... Jennifer dormea dusă, pe locul ei, cu şapca în cap şi degetul în gură. Simţind-o, se trezi şi mormăi:
- Mi-e foame. Putem să plecăm în călătoria pe care mi-ai promis-o?
- Nu! strigă Rachel şi luând-o în braţe o rupse la fugă.
îşi sună părinţii.
- Alo? era Ty.
- Am găsit-o! Ne vedem la hotel.

Rachel izbucni în plâns, eliberată de stresul care o copleşise.
Ty le aştepta în faţa hotelului, răvăşit, cu cămaşa şifonată şi pantalonii pătaţi. Cu toate astea arăta foarte bine. Era frumos. Cel mai frumos.
- Tati! strigă Jennifer fugind spre el.
Ty se lăsă în genunchi, primind-o cu braţele deschise.
- Doamne, Jennifer? Ce mi-ai făcut? Te iubesc, fetiţa tatei!
Rachel simţi cum se sufocă de emoţie. Imaginea era impresionantă. Şi-ar fi dorit să facă şi ea parte din această mică familie fericită.

- Şi eu te iubesc, tati!

Rachel izbucni în plâns.

Ty se ridică şi privind-o intens, îi spuse:

- Mulţumesc, Rachel.

Ty se apropie s-o ia în braţe, dar Rachel se retrase precaută. Nu mai avea putere.

- Iartă-mă, spuse el.

Şi o îmbrăţişă.

Rachel închise ochii, topindu-se în braţele lui. Inimile lor băteau alături. Il iubea. Il strânse în braţe, mai tare, sorbind cu nesaţ mirosul lui familiar. Nu mai conta nimic. Momentul acesta era prea important pentru ea. Unic. Şi poate ultimul.

- Hei! Ce faceţi? Cu mine cum rămâne?

spuse Jennifer indignată.

- Oh, Jennifer, spuse Rachel râzând şi plângând, în acelaşi timp.

Ty râse impresionat şi hotărî, luându-şi fiica în braţe:

- Haideţi să mergem înăuntru.

Rachel îi urmă temătoare. Nu ştia dacă este dorită. Ty îi era recunoscător, dar nu-i plăcea s-o vadă în compania fiicei lui. Se aşezară pe o canapea din sufrageria apartamentului lui Ty. Rachel se simţea stânjenită. Nu ştia ce să facă - să plece sau să rămână?

- Acum, spuse Ty, luându-şi fiica pe genunchi, povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

- I-am povestit aseară bonei despre cearta noastră. Voiam să o caut pe Rachel, ca să vorbesc cu ea. Bona mi-a zis să mă culc şi să nu mă mai gândesc la prostii. Eram foarte supărată. Nu ştiam ce să fac. Voiam să te găsesc, Rachel, ca să mă plimbi cu elicopterul. Doar mi-ai promis!

Rachel înclină aprobatoare din capprivindu-l pe Ty. Aşa era. Ii promisese asta de mult. Intr-un fel era şi vina ei.

Jennifer continuă:

- Am pândit-o pe bonă până a adormit, am căutat cheile de la companie şi am fugit. Ştiam drumul bine, dar pe jos, a durat o veşnicie, până am ajuns acolo. Eram foarte

obosită. Am deschis elicoterul şi m-am hotărât s-o aştept pe Rachel. Nu ştiu cum am adormit.
- Te rog, Jennifer, spuse Ty cu o voce sugrumată, niciodată... niciodată să nu-mi mai faci asta. Să nu mai pleci undeva, fără să-mi spui.
- îţi promit, tată, spuse Jennifer solemn.
Rachel respiră adânc. Acum era timpul să plece şi
ea. Lucrurile se rezolvaseră şi ea nu mai avea ce căuta acolo. Trebuia să-şi vadă de viaţa ei. Nu suporta să mai stea lângă omul pe care-l iubea, ştiind că nu-l va avea niciodată.
- Tati?
- Da, iubito, spuse Ty privindu-şi fiica cu dragoste infinită.
- Vreau să fac o băiţă.
- Sigur, scumpo.

- Rachel?
- Spune, Jennifer.
- Vrei să-mi citeşti o poveste, înainte de culcare? Rachel rămase fără replică. Ce putea să-i
răspundă? Il privi pe Ty şi acesta aprobă.
După ce-i pregătiră baia lui Jennifer, cu multă spumă parfumată, Rachel rămase nemişcată în faţa uşii, privindu-l pe Ty.
O privea ciudat. La ce se gândea? Rachel se balansa de pe un picior pe altul, stânjenită. Ty o apucă de mâini. Buzele i se umeziră. Se

lăsă cuprinsă în braţe, dar nu reuşi să se relaxeze.

- Iţi mulţumesc pentru că ai găsit-o, spuse el simplu.
- Jennifer e ca fiica mea.
- Nu am fost niciodată aşa speriat, ca acum.

Rachel se desprinse cu greu din braţele lui şi se
duse la fereastră.

- Ty... Incepu ea, într-un târziu.
- Nu, Rachel. Taci. Nu pot să te las să pleci, o întrerupse el.
- Trebuie să plec. E singura soluţie.
- Ba nu.

Rachel închise ochii neajutorată. Voia să mai spună ceva, dar buzele nu o ajutau. Tremura.

- Rachel, îmi pare rău dacă te-am rănit cu ceva. Te iubesc.

Ty îşi desfăcu braţele, chemând-o la el.
Rachel rămase împietrită.

- M-ai auzit, Rachel? Te iubesc. Ştiu că nu te merit, ştiu că am fost un ticălos, ştiu. Dar te rog să mă ierţi. Am folosit-o pe Jennifer drept scut. Ai avut dreptate. Mie îmi era frică să-mi deschid sufletul. Dar azi, am realizat cât de mult însemni pentru mine.

Rachel nu ştia ce să mai creadă.

- Vorbeşti... serios?
- Cel mai serios, spuse Ty solemn. Niciodată nu am mai fost aşa de serios şi de

sincer. O spun din tot sufletul, zise el luându-i obrajii în mâini. Te iubesc. Te iubesc de mult. Nici nu ştiu de când sunt îndrăgostit de tine. Cred că din prima clipă în care te-am văzut.

O mângâia din ce în ce mai repede, din ce în ce mai disperat. Rachel nu se simţea în stare să-i răspundă. îi era teamă. Parcă trăia într-un vis.

- Am fost un prost, continuă el. Azi mi-am dat seama că tu şi Jennifer sunteţi cele mai importante fiinţe din viaţa mea. Rachel, te iubesc şi te vreau doar pentru mine. Vreau să fii soţia mea.

- O, Ty! exclamă Rachel realizând că ceea ce i se întâmpla era real.

- Poţi să mă ierţi? întrebă el nesigur, vulnerabil. Crezi că mai pot face ceva ca să mă ierţi?

Rachel îşi muşcă buzele şi ochii i se umplură de lacrimi. Ty se apropie de ea.

- Ei? Mă mai vrei, Rachel? Vrei să fii soţia mea?

- Da! Da, Ty, da! Te-am aşteptat o viaţă, izbucni ea pătimaş, luându-l strâns în braţe.

- Doamne, ce prost am fost, spuse el strângând-o fericit. Dacă vrei să munceşti în continuare, eu nu am nimic de obiectat. Dacă vrei să rămâi acasă şi să faci zece copii, iar nu am nimic de obiectat. Poţi să faci ce vrei, atâta timp cât ne iubeşti pe mine şi pe

Jennifer. Mi-am dat seama că pe mine nu mă deranja slujba Jessicăi, ci ea. Nu era capabilă să iubească. Tu eşti Rachel. Nu semănaţi deloc. Aş face orice pentru tine.

- Şi eu, Ty. Şi eu.

Jennifer ieşi din baie pe nesimţite.

- Asta înseamnă că nu mai pleci, Rachel?
- Nu mai plec, Jennifer. Niciodată.
- Asta înseamnă că o să te măriţi cu tata?
- Da, râse Rachel.
- Şi o să faceţi copii?
- Te deranjează?
- Nuuu. Din contră. Abia aştept. Da' când mă plimbi cu elicopterul?
- Când vrei tu, iubito.
- Şi pe mine când mă iei de bărbat? interveni Ty, alintându-se.
- Când vrei tu, iubitule.

Sfârşit

*
* *
*
* *